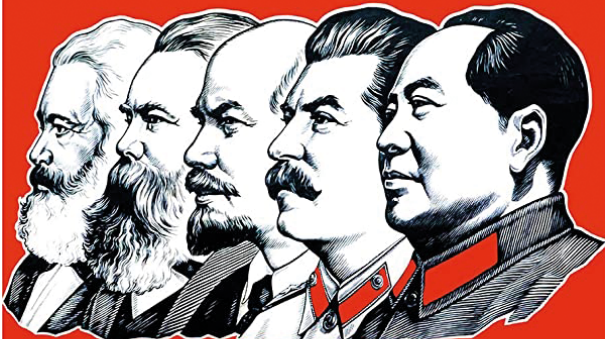

BELLEK**12-13****Zafer ve Yenilgilerle Dolu Bir Tarih! 2/2**

Devrim için nesnel koşulların olgunluğu ve bu koşullara uygun bir savaş kurmayının varlığı şarttır. Tüm bunlar ideolojik, politik bir kararlılıkla bütünleşirse başarı kaçınılmaz olur. Sınıf savaşında proletarya partisi ve onun önderliğinin

kilit bir sorun olması gerçeği de burada yatıyor. Yine tarih tecrübelerimizle biliyoruz ki, tüm bu yetersizliklerimizi ancak sınıf savaşımı içinde giderebiliriz. Çünkü militanca bir duruşun ve yürüyüşün olduğu bir yerde başarısızlıkların nedenlerini bilimsel bir tarzda sorgulamak öncelikli görev olur. Devrimin partisi, devrimin kadrosu tarihi tecrübeleri reddetmez ama her zaman gerçekleri nesnel olgularda arar.

özgür gelecek

pêşeroja azad

Gerçekler Devrimcidir 13 - 26 Nisan 2022**15 Günlük Devrimci Gazete | Sayı 259****www.ozgurgelecek36.net****Fiyatı: 4 TL**

Egemenler Kaybedecek İşçi Sınıfı ve Halk Kazanacak!

EMEK**6****“Sabancı Servetinin
Arkasında İşçi
Sömürüsü Var!”**

Enerji-Sen'e üye olan EnerjiSA işçileri 28 Mart'ta Ankara Başkent Elektrik Genel Müdürlüğü önünde direniş başlattı. Enerji-Sen Örgütlenme Uzmanı Osman Çokaman ile direnişe giden süreci, eylemlerini ve 1 Mayıs'a giderken taleplerinin neler olduğu üzerine konuştuk.

SÖYLEŞİ**14-15****Tarihimizden Kesitler - 1**

Mücadelenin ellinci mücadele yılı vesilesiyle bir dizi röportaj gerçekleştirdik/gerçekleştiriyoruz. Her bir röportaj, bir döneme ışık tutacak içerikte. Böylece elli yıllık mücadele tarihinin deneyimini okurlarımızla paylaşmayı hedefliyoruz.

Röportajlardan ilkinin bu sayımızda sunuyoruz. Özellikle 12 Eylül dönemi ile ilgili sorularımıza verilen cevaplar bir döneme ışık tutacak nitelikte.

1 Mayıs Hazırlıkları Başladı

2022 1 Mayıs'ına 8 Mart'tan Newroz'a akan coşkuyu kuşanarak gidiyoruz.

İstanbul'da Partizan ve YDG, 1 Mayıs çalışmalarına başladı. Konuya ilişkin yapılan değerlendirme şöyle:

2022 1 Mayıs'ına sayılı günler kala İstanbul'da düzenlediğimiz toplantı ile 1 Mayıs çalışmalarının startını verdik. Çeşitli alanlardan faaliyetçilerin katılımıyla kolektif bir şekilde düzenlediğimiz toplantıda ilk olarak 21 Mart-Newroz süreci ve açığa çıkan tablo üzerinde duruldu.

Yapılan konuşmalarda Newroz'da açığa çıkan güçlü moral ve sinerjinin kitle hareketi açısından önemli bir motivasyon sağladığı ve sağlayacağı ifade edildi. Bununla birlikte bizim de Partizan ve YDG olarak Newroz'da önemli bir moral biriktirdiğimiz belirtildi. Daha geniş anlamda işçi direnişlerinin enerjisinin 8 Mart'a yansıdığı, buradan Newroz'a bir akış olduğu şimdi sıranın 1 Mayıs'ta olması gerektiği belirtildi. Kadın ve LGBTİ+ yoldaşların 8 Mart çalışmalarından öğrenilebilecekler üzerinde duruldu.

YDG Divan Toplantısında yürütülen tartışmalar ve kararlar üzerine bir aktarım yapıldı.

Önceki yıllarda 1 Mayıs'ta neler yaptığımız üzerine yürütülen sohbetin ardından bu yılki 1 Mayıs üzerine geniş bir tartışma yürütüldü. Bizim açımızdan bu yıl önemli olanın, kitlelerle daha sıkı bağ kurmak ve açığa çıkan ilişkileri geliştirerek örgütlemek olduğunun altı çizildi. Bu 1 Mayıs çalışmalarına kitlemizi de dahil ederek olabildiğince kolektif

bir ele alışla hazırlık yapılmasının doğru olacağı belirtildi.

Bu kapsamda BMG çalışmaları da konuşuldu.

Önceki yıllara oranla temposu daha yüksek, kitle ile bağ kurmaya, ilişkileneceğe daha fazla ağırlık veren ve kitlenin alana taşınmasına odaklanan bir ele alışla hazırlık yapılması gerektiğinde bir hemfikirlik açığa çıktı.

1 Mayıs'a dair kamuoyunda yürüten tartışmalar, hazırlıklara ilişkin de bir başlık açıldı. Halihazırda pek çok koldan sendikalar, siyasi partiler ve farklı kurumların kurduğu çeşitli platformlar üzerinden 1 Mayıs hazırlık süreci yürüyor. 1 Mayıs'ın Pazar gününe gelmesi ve pandemi yasaklarının da kalkmasıyla sendikaların izinli 1 Mayıs için harekete geçtiği ve sınıfta yaşanan hareketliliğin yaratacağı basınçla 1 Mayıs'a bu yıl daha fazla hazırlık yapabilecekleri konuşuldu.

1 Mayıs günü için alan tartışmalarının olabileceği, yer meselesini işçi sınıfından, kitlelerden kopuk tartışamayacağımız nihai kararımızı ise son gelişmelere göre vereceğimiz ifade edildi.

Coşkulu, heyecanlı ve verimli geçen toplantıda İstanbul'da belli yoğunlaşma alanları seçerek buralarda kolektif bir çalışma yürütmek ve kitlemizi dahil edecek kimi pratik çalışmalarla 1 Mayıs'a hazırlanmak perspektifi belirlendi.

Bu yıl için temel şiar, yoksulluk, açlık ve sefaletle mahkum edilerek kazanma ümidinin kırılmak istenmesine karşı açığa çıkan sinerji ve öfkeden hareketle "Halk Kazanacak" şeklinde belirlendi.

İzmir'de Miting

İzmir Emek ve Demokrasi Güçleri tarafından Gündoğdu Meydanı'nda "zamlara, savaşa, işsizliğe, yoksulluğa, baskılara karşı" eylem düzenlendi.

İçinde Partizan ve YDG'nin de olduğu İzmir Emek ve Demokrasi Güçleri tarafından 3 Nisan günü Gündoğdu Meydanı'nda eylemde «Sömürüye, yolsuzluğa, zamlara, savaşa karşı; İzmir buluşması» pankartı açıldı.

"Emperyalistler tepişir, halklar öder", "Zamlar uçuyor, inin sırtımızdan", "Bu zamlarla yaşanmaz, artık yeter, geçinemiyoruz" ve "Bölgemize barış sosyalizmle gelecek" dövizleri taşındı.

Açıklamada sık sık "Kurtuluş yok

tek başına ya hep beraber ya hiçbiri tarafından Gündoğdu Meydanı'nda "zamlara, savaşa, işsizliğe, yoksulluğa, baskılara karşı" eylem düzenlendi.

Sarı açıklamaya selamlama ile başladıktan sonra "Gerçek enflasyon oranında ücret artışı da yetmez. Her gün televizyonlara çıkıp bu ülke büyüyor, şahlanıyor diye övünüyorsunuz. Kim üretiyor, biz. Kim alinteri döküyor, biz. Kim çalışıyor, biz. Ekonomiyi kim büyütüyor, biz. Peki neden bizim ekmeğimiz büyümüyor. Eğer dediğiniz doğruysa, eğer ülke büyüyorsa, işçiler de büyümeyen payını almalıdır. Gelirde adalet sağlanmalıdır! Hep söylüyoruz; resmi rakamlar yalan, yoksulluk, işsizlik gerçektir" dedi.

Anayasa Mahkemesi'nden Hak İhlali Kararı

Anayasa Mahkemesi (AYM), Özgürlükçü Demokrasi, Yeni Yaşam, Yeni Asya, Ortadoğu, Birgün, Milli Gazete, Evrensel, Cumhuriyet, Karar ve gazetemiz Özgür Gelecek gazete ve dergilerinin 2017-2020 tarihleri arasında çeşitli nüshalarının tutsaklara verilmemesine dair yapılan bin 809 başvuruyu toplu inceleyerek, ihlal kararı verdi. AYM kararında, söz konusu süreli yayınların cezaevi idaresi tarafından tutuklulara verilmemesinin "ifade özgürlüğünün ihlali" olduğu vurgulandı.

AYM, başvuruların "kabul edilebilirlik ve esas incelemesinin" birlikte yapılmasına karar verildiğini belirterek, başvuru belgelerinin bir örneğinin bilgi

için Adalet Bakanlığı'na gönderildiği ve görüş istendiğini aktardı. AYM, gazete ve dergilerin "örgüt propagandası", "kurum güvenliğini tehlikeye düşürecek içeriğe sahip olmak", "kişileri açlık grevi gibi kanunsuz eylemlere özendirildiği" ve "devlete meydan okuma" gerekçeleriyle tutuklulara verilmediğine işaret ederek, başvuru sahiplerinin yaptıkları itirazların ise reddedildiğini hatırlattı.

Kararda, ifade özgürlüğünün ihlali nedeniyle başvuru sahiplerine ayrı ayrı 500 TL manevi tazminat ödenmesine karar verildiği de ifade edildi. Kararda, "yabandaki yargılama yapılmasına" dair talep ise "Hukuki yarar bulunmadığı" gerekçesiyle reddedildi.

Işçi sınıfının birlik, dayanışma ve mücadele günü olan 1 Mayıs'a doğru giderken dünyada ve ülkemizde işçi sınıfı ve halk kitlelerinin giderek ivmelenen mücadelesine tanık oluyoruz. Uluslararası alanda Rusya emperyalizminin Ukrayna'ya yönelik işgal saldırısının yankıları sürerken, dünyanın çeşitli bölgelerinde ezilen halklar kendilerine dayatılan yaşam koşullarına isyan ediyorlar. Bunun son örneği Sri Lanka'da yaşananlar oldu. Tarihini en derin ekonomik krizlerinden biriyle karşı karşıya olan Güneydoğu Asya ülkesi Sri Lanka, protestolar ve hükümetin istifasıyla sarsıldı. Ülkede halkın gıda fiyatlarının artmasıyla başlayan isyanı, hükümet kabinisinin tamamının istifasına neden oldu. Yine Peru'da halk kitleleri artan akaryakıt ve gübre fiyatlarıyla birlikte enflasyona ve zamlara karşı sokaklara çıktı.

Emperyalist kapitalist sistemin ekonomik krizi önce Covid-19 salgını ardından da Rusya'nın Ukrayna'ya yönelik emperyalist işgal saldırısıyla daha da derinleşti. Covid-19 salgını, milyonlarca insanın ölümüne neden olurken Rusya'nın işgal saldırısı, binlerce insanın ölümüne, milyonlarca insanın ise göç etmesine neden oldu. Bu işgal saldırısı sadece Rusya'nın "kendi güvenliği için askeri harekatı" olarak değerlendirilemez. Saldırı, ABD-AB ve Rusya emperyalistleri arasında çıkar ve pazar dalaşının keskinleşen çelişkisinin ürünüdür. ABD ve AB emperyalistleri NATO aracılığıyla Ukrayna'ya yaptıkları askeri destekle savaşın daha da uzamasını ve Rusya emperyalizminin zayıflatılmasını amaçlamaktadır.

Emperyalist kamplar arasında yaşanan bu savaş sadece Ukrayna halkını etkilememektedir. Bir bütün olarak işçi sınıfını ve dünya halklarını doğrudan etkilemektedir. Her şey bir yana enerji fiyatlarından gıda fiyatlarına kadar yaşanan zamlar bu savaşın sonucu olarak yaşanmakta ve halihazırda zaten yaşam koşulları kötü olan işçi sınıfını ve ezilen halkları daha da zorlamaktadır.

Bu anlamıyla işçi sınıfı ve ezilen dünya halklarının 1 Mayıs'a giderken, emperyalist işgal ve saldırılara karşı mücadele bayrağını yükseltmeleri, her türden emperyalist işgal ve saldırılara karşı milyonların öfkesini alanlara ve sokaklara taşımaları bir zorunluluk olarak ortaya çıkmaktadır. Dahası işçi sınıfı ve ezilen dünya halklarının emperyalistlerin ve gericilerin haksız savaşlarına

İşçi Sınıfı ve Halk Kazanacak! 1 MAYIS'TA ALANLARA!

karşı haklı savaşların bayrağının yükseltmesi ve güçlendirmesi bir zorunluluk olarak kendini dayatmaktadır. Dolayısıyla Rusya'nın Ukrayna'ya yönelik işgal saldırısıyla üstü kapalı olarak yaşanan emperyalistler arası savaşın açık bir savaşa dönüşmemesi için mücadele etmek günümüzün acil devrimci görevlerinden biri olarak ön plana çıkmaktadır.

Rusya'nın Ukrayna'ya yönelik saldırısının gösterdiği bir diğer gerçek ise emperyalistlerin yoğun bir ideolojik saldırı ve dezenformasyon kampanyası oldu. Haksız savaşlarda ilk önce gerçeğin öldürüldüğü bir kez daha teyit edildi. Ukrayna'da gerçekleştirilen katliamların kimin tarafından gerçekleştirildiği tartışma konusu oldu. Dahası Rusya'nın Ukrayna'ya yönelik emperyalist işgal saldırısı bir kez daha Sovyet Rusya'ya ve komünist dünya görüşüne yönelik ideolojik saldırıların gerekçesi yapıldı ve yapılmaya devam ediyor.

Gelinen aşamada Rusya emperyalizminin SSCB ile hiçbir benzerliği olmadığına dahası bizzat Putin'in Lenin'i Ukrayna bağlamında Ulusların Özgürce Ayrılma Hakkı'nı tanıması nedeniyle açıktan eleştirdiği bilindiği halde, emperyalist burjuvazi kontrol ettiği kitle iletişim araçlarıyla bir kez daha komünizm ve işçi sınıfı düşmanlığı propagan-

dasına başvurdu.

Bu gerçeklik bizlere 1 Mayıs alanlarında sadece emperyalist işgal ve saldırılara, haksız savaşlara yönelik tepkilerimizi göstermemizi değil aynı zamanda, işçi sınıfının ve ezilen halkların sömürden, baskıdan ve bağımlılıktan kurtuluşunun yolunu gösteren komünizm ideolojisinin şiarlarını haykırma, MLM bilimine yönelik emperyalist burjuvazi ve yerli uşaklarının ideolojik saldırılarına karşı güçlü bir yanıt olma görevini de yüklemektedir.

Sınıf kinimizi göstermek ve kitlelerin taleplerini haykırmak için 1 Mayıs alanlarına!

Uluslararası alanda bu gelişmeler yaşanırken Türk hakim sınıfları ve onların temsilcileri Rusya'nın Ukrayna'ya işgal saldırısından kendi çıkarlarına yararlanma peşindedirler. TC, Rusya ve Ukrayna arasında "arabuluculuğa" soyunmaktadır. Tam anlamıyla ikiyüzlü bir politika izlemektedirler. Türk hakim sınıfları ve onların temsilcileri sınır içinde ve dışında aktif bir saldırganlık içinde değilmiş gibi davranmakta ve "barış" havarisi kesilmektedir.

Bu politikanın gerçekliği yansıttığı ortadadır. TC faşizmi başta Kuzeydoğu Suriye olmak üzere, Irak Kürdista-

nı'nda işgal ve ilhak saldırıları içindedir. Dahası Irak Kürdistanı'na yeni ve kapsamlı bir saldırının hazırlığı içindedir. Dolayısıyla TC'nin "barış" söylemleri tamamen propaganda amaçlıdır. Bunun bir nedeni de AKP-MHP faşist iktidarının yaşanan ağır ekonomik krizin üstünü örtme, işçi sınıfı ve emekçi halka dayatılan çalışma ve yaşam koşullarını gizleme çabasıdır.

Rusya'nın Ukrayna'ya işgal saldırısı tüm dünya da olduğu gibi Türkiye'de de yaşanan ekonomik krizi daha da derinleştirmiş durumdadır. Başta temel ihtiyaçlar olmak üzere bütün tüketim maddelerine getirilen zamlar ortadadır. Rejimin resmi kurumu TÜİK bile enflasyonu yüzde 61.14 olarak açıklamak zorunda kalmıştır. İşçi sınıfına ve halka büyük bir yoksulluk ve yokluk dayatılmış durumdadır.

Halkın önemli bir kesimi açlık sınırı altında yaşamak zorunda bırakılmıştır. Bir araştırma şirketi yaptığı ankette, halka "ekonomik krize karşı nasıl önlem aldıklarını" sormuş ve katılımcıların yüzde 50.3'ü yemek öğünlerini azalttığını ifade ederken, zaman zaman aç kaldığını belirtenlerin oranı da yüzde 31 olmuş durumdadır. Aynı ankette evi ısıtmayı bırakanların daha az çamaşır yıkayanların oranı da yüzde 50'nin üzeri-

rinde çıkmaktadır. (MetroPOLL Araştırma Şirketi, 8 Nisan)

Yoksunlukta Türkiye halkı Avrupa ülkeleri arasında zirvede bulunmaktadır. Eurostat'ın (2019-2020) verilerine göre Türkiye halkının yüzde 27.4'ü "ciddi maddi yoksunluk" yaşamaktadır. Halkın 4'te 1'i barınma, ısınma, protein, telefon, tatil ve TV ihtiyacının en az 3'ünü karşılayamamaktadır. Bu rakamların gelinen aşamada 2022 koşullarında resmi enflasyonunda etkisiyle çok daha yüksek olduğu açıktır.

Bu gerçeğe rağmen Türk hakim sınıfları ve onların temsilcileri halka yalan söylemeye devam etmektedir. R.T.Erdoğan; "*Milletimiz markette, pazarda, mağazada alışık olmadığımız derecede yüksek fiyatlarla karşılaşmaktadır. Fakat enflasyon ve fahiş fiyat artışları sadece bizim sorunumuz değil, Avrupa ülkelerinin çoğu bizden daha vahim tablolarla karşı karşıyadır*" diyebilmektedir. (6 Nisan)

Türkiye'deki enflasyon rakamının Avrupa ülkelerinin hepsinin toplam enflasyon rakamından bile yüksek olduğu koşullarda halkın gözünün içine baka baka yalan söyleyebilmek hastalıklı bir ruh halinden ziyade sınıf tavrıyla ilgilidir. Saraylarda oturan halkın sorunlarını değil kendi sınıf çıkarlarını önceler. Bu anlamıyla tutarlı bir sınıf tavrı söz konusudur. Halkın yarısının yemek öğünlerini azalttığı koşullarda Ağrı Belediyesi'nin lüks sahur programı düzen-

leyebilmesi bununla ilgilidir. Bir avuç azınlık milyonlarca insanın emeği ve hayatı üzerinden lüks ve şatafat içinde yaşamakta ve başları sıkışıkça "aynı gemideyiz" yalanına başvurmaktadır.

Her şeyleri ikiyüzlüdür. Kendi sınıf çıkarlarını öncelemekten bir an olsun vazgeçmemektedirler. Daha dün Suudi Arabistan'ın İstanbul Başkonsolosluğu'nda katledilen gazeteci Cemal Kaşıkçı cinayetinin üstünün örtülmesine "enayi miyiz?" diyenler, koşullar değiştiğinde ve paranın yüzü gösterildiğinde, açılan davayı S. Arabistan'a devretmekte sakınca görmemektedirler. Buna rağmen "ulusal bağımsızlık"tan, "devletlerinin gücü"nden bahsetmekten bir an olsun vazgeçmezler. Tıpkı daha önceden yaşanan Mavi Marmara, Rahip Brunson davalarında olduğu gibi, kendi sınıf çıkarları için anında "at pazarlığı" yapmaktan vazgeçmezler.

Sadece iktidarda olan hakim sınıf kliğinin temsilcileri değil, kendisine muhalif diyen burjuva kliğinin temsilcileri ve sözcüleri de benzer bir sınıf tavrı içindedir. Bunun son örneği İstanbul Büyükşehir Belediyesi'nin İstanbul'da ulaşım yüzde 40 oranında zam yapmasından sonra yaşananlardır. İstanbul'da ulaşım zamlarını protesto eden gençlere yönelik kendisine "solcu"yum, muhalifim diyenler bile zamma karşı çıkanlar ise "iktidar yandaşlığı" ile suçlayabilmişlerdir.

Bu gerçeklik bize muhalif olduğunu

1 Mayıs çalışmalarımız emperyalist klikler arasında yaşanan dalaşa ve her türden emperyalist işgal ve savaşa karşı olduğumuzu, bu haksız savaşlar karşısında haklı savaşların gerekliliğini ve zorunluluğunu savunacağımız temelde ele alınmalıdır.

iddia eden burjuva kliğın temsilcileri ve sözcülerinin gerçekte iktidarda olanlardan bir farkı olmadığını net olarak göstermektedir. Ulaşım gibi temel bir hak olan ve ücretsiz olması gereken bir hizmet karşısında iktidarı ve muhalefetiyle bütün burjuva klikler ve temsilcileri ortaklaşmakta ve zamma karşı çıkanları hedefe koymaktadırlar. Bu durum onların aynı sınıf çıkarlarında ortaklaşmalarından kaynaklıdır.

İşçi sınıfı ve halk kitleleriyle daha fazla kaynaşma

Gerek uluslararası alanda ve gerekse de ülkemizde hakim sınıfların işçi sınıfı ve halka karşı saldırılarını arttıracacağı bir sürecin içindeyiz. İşçi sınıfının ve ezilen halk kitlelerinin kendilerine dayatılan çalışma ve yaşam koşullarına karşı öfke ve tepkisinin biriktiği bir dönemi yaşıyoruz. Pandemiyle birlikte emperyalist kapitalist sistemin derinleşen ekonomik krizi, emperyalistler arasında yaşanan dalaşın Ukrayna bağlamında silahlı çatışmaya dönüşmesi, işçi sınıfı ve ezilen halk kitlelerine yönelik saldırıları, baskıları ve katliamları daha da arttıracaktır.

Bu anlamıyla 1 Mayıs çalışmalarımız emperyalist klikler arasında yaşanan dalaşa ve her türden emperyalist işgal ve savaşa karşı olduğumuzu, bu haksız savaşlar karşısında haklı savaşların gerekliliğini ve zorunluluğunu savunacağımız temelde ele alınmalıdır.

1 Mayıs çalışmalarımız ekonomik krize, yoksulluğa ve açlığa karşı işçi sınıfının ve halk kitlelerinin isyan ve öfkelerini alanlara taşımanın adı olmalıdır. İşçi sınıfının artan filli meşru direnişleriyle dayanışmanın, dahası bu direnişleri çoğaltma ve kazanım sağlanmasının önemini propaganda edeceğimiz temelde ele alınmalıdır.

1 Mayıs çalışmalarımız, TC'nin başta Rojava olmak üzere her türden ilhak ve işgal saldırısına dur demenin, içerde ve dışarda başta Kürt halkı olmak üzere,

halka yönelik saldırganlığa karşı durmanın, her türden ulusal baskıyı lanetleme olarak ele alınmalıdır.

1 Mayıs çalışmalarımız, kadın ve LGBTİ+ katillerini aklayan erkek yargı sistemine karşı öfkemizi haykırmanın, patriarkaya karşı mücadeleyi daha da yükseltmenin vesilesi olmalıdır.

Önümüzdeki 1 Mayıs, halk gençliğine dayatılan geleceksizleşmeye karşı örgütlenmeye ve "İsyanı Her Tarafa Yaymaya" vesile olmalıdır.

1 Mayıs çalışmalarımız komprador kapitalizmin doğa ve çevreye yönelik rant saldırılarına, yağma ve talanına karşı direnen köylülerle dayanışmanın, mücadeleleriyle birleşmenin pratik adımlarıyla birlikte ele alınmalıdır.

1 Mayıs çalışmalarımız başta Alevi inancı olmak üzere, ezilen inançlara yönelik, inkar, baskı ve aşağılamaya karşı durmanın, dahası bu demokratik mücadeleyle dayanışmanın aracı olarak ele alınmalıdır.

2022 1 Mayıs'ına doğru giderken çalışmalarımızın ana eksenini daha fazla kitleyle temas etmek olmalıdır. 1 Mayıs çalışmalarımızın esas hedefi daha fazla kitleyle ilişkilenecek olmalıyken, çevre çeperimizden olan ilişkilerimizin örgütlenmesi sağlanmalı; kitlelerle daha sıkı bağlar kurmak ve açığa çıkan ilişkileri geliştirerek örgütlenmek perspektifiyle ele alınmalıdır.

Önceki yıllara oranla temposu daha yüksek, kitlelerle bağ kurmaya, ilişkilenecek daha fazla ağırlık veren ve kitlelerin 1 Mayıs alanlarına taşınmasına odaklanan bir ele alışla hazırlık yapılmalıdır.

Yoksulluk, açlık ve sefalet mahkum edilerek kazanma ümidinin kırılmak istenmesine karşı kitlelerin açığa çıkan enerji ve öfkesinden daha fazla besleneceğiz;

Krize, Açlığa ve Sefaletle Yenilmeyeceğiz; İşçi Sınıfı ve Halk Kazanacak!

Kapitalizm, Halk Sağlığı Sorunudur

Türkiye’de gıda fiyatlarının aşırı pahalı oluşu tarımın endüstriyellemesi ve sanayileşen tarımda geleneksel üretim modelinden uzaklaşarak hibrit ve GDO’lu tohumlarla yapılan üretimde biokimya maddelerinin yaygın kullanımı gıdayı halk sağlığı için güvenli olmaktan çıkarmıştır.

2022 yılı Türkiye’de yoksul emekçi halk sınıfları için birçok sorunun üst üste yaşandığı bir yıl olarak başlamış olsa da AKP-MHP ittifakının uygulamış olduğu kapitalist neo-liberal serbest piyasa ekonomi politikası, tarım ve gıdada krizlerin peş-peşe yaşanmasına neden olmaktadır.

Gıda krizi, fiyatların aşırı pahalı olması nedeniyle halk en temel gıda (un, süt, şeker, yağ, et vb.) ürünlerine ulaşmakta sıkıntı çekmektedir. Bu yüzden 2022 yılı için “gıda krizleri yılı olacak” demek yanlış olmaz. Bununla birlikte Türkiye ekonomisinin krizler sarmalından çöküntü evresine girmiş olduğu bir dönemde dünyanın önemli tarım ihracatçılarından olan iki ülke arasında olan Rusya’nın 24 Şubat tarihinde Ukrayna’yı işgal etme girişimiyle başlayan savaş, dünya enerji piyasalarında sarsıntı yarattığı gibi küresel tarım gıda piyasalarında da kriz çıkarmıştır. Özellikle bu iki ülkeye tarımsal bağımlılığı olan ithalatçı ülkelerde gıda krizi beraberrinde halk sağlığı sorununu da getirmiştir.

Türkiye’de çalışanların % 60’ından fazlası asgari ücretli veya asgari ücretin % 15 altında veya biraz üzerinde maaş alıyor. Buna emekliler ve işsizler eklendiğinde ülkenin büyük çoğunluğunun yoksulluk sınırının altında yaşadığı anlaşılıyor. Türkiye’de Kasım 2021’de yapmış olduğu aylık sınırı araştırmasına göre 4 kişilik bir ailenin yeterli gıdaya ulaşması için aylık yapması gereken harcama tutarı 3.191 lira iken Mart 2022’ye gelindiğinde bu rakam 4.738 liraya yükselmiştir. Birleşik Kamu İş Konfederasyonu AR-GE biriminin halkın en çok tükettiği gıda ürünleri araştırmasında Mart ayında gıda fiyatları aylık bazda % 17.3 artmış ve gıdada yıllık enflasyonda (zam) % 118.8’e yükselmiştir. Sadece yılın ilk 3 ayında ekmek, un, makarna, bulgur % 45.9, meyve % 51 zamlanmıştır. Asgari ücretin 4.250 lira olduğu ve milyonlarca emeklinin ise asgari ücretin altında maaş aldığı hesaplandığında halkın büyük çoğunluğunun yoksulluk seviyesine ulaşması bir kenara, açlık sınırının da altında kaldığı ve yaşam mücadelesi verdiği açık bir şekilde görülüyor.

Soya, kanola, palm...

Türkiye’de gıda fiyatlarının aşırı pahalı oluşu tarımın endüstriyellemesi ve sa-

naayileşen tarımda geleneksel üretim modelinden uzaklaşarak hibrit ve GDO’lu tohumlarla yapılan üretimde biokimya maddelerinin yaygın kullanımı gıdayı halk sağlığı için güvenli olmaktan çıkarmıştır. Rusya-Ukrayna savaşı öncesinden de Türkiye gibi ithalatçı ülkelerde tarım ve gıda, halk sağlığı için risk taşıırken bu iki ihracatçı ülke arasında başlayan savaş varolan güvenlik riskini daha da artırmıştır.

Birleşmiş Milletler (BM) Gıda ve Tarım Örgütü Başkanı Mart ayında yapmış olduğu açıklamalarda dünyanın en büyük ayçiçeği ihracatçılarından Rusya ve Ukrayna’daki savaş ve savaş sonrası devam edecek olan sorunlar nedeniyle başta Türkiye gibi ayçiçeği yağında ithalatçı durumda olanların yağ kıtlığı yaşamaması için soya, kanola, palm gibi bitkisel yağlara yönelmesi gerektiğini açıkladı. Türkiye’nin 2021 yılı ayçiçeği üretiminde kendine yeterliliği Tarım ve Orman Bakanlığının verilerine göre % 60. Yani Türkiye ayçiçek yağında % 40 oranında dışa bağımlı (bir önceki sezon ayçiçeği yağında kendine yeterlilik % 66 seviyesindeyken yaşanan kuraklık ve üretim girdi maliyetinin yüksek oluşu nedeniyle köylünün üretimden uzaklaşması kendine yeterliliği % 66’dan % 60’a düşürmüştür.)

Bugün Anadolu Mezopotamya mutfağının temel bitkisel yağlarından biri olan ayçiçek yağının bu topraklarda tanışıklığı çok aeksiye gitmiyor. Günümüzde 600 bin hektar gibi büyük bir alanda ekimi yapılan ayçiçeği, II. Paylaşım Savaşı sonrası ABD’nin Marshall Planı’yla ülke tarımına doğrudan müdahalelerinin ürünüdür. **“Üretimin ürettiği şey, yalnızca tüketimin nesnesi değildir, aynı zamanda, tüketim tarzıdır da, ve bu da yalnızca nesnel değil, aynı zamanda öznel tarzda yapılmaktadır. Demek ki, üretim tüketicini yaratır.”** (Karl Marks-Ekonomi Politğin Eleştirisine Giriş. Eriş yayınları) belirlemesinde olduğu gibi ayçiçeği üretimi de 70-80 yıllık bir süre içinde toplumun bitkisel yağ tüketim tarzını yaratmıştır.

Şirketlerin kasası doluyor

Türkiye’de ayçiçek yağı dışında mısır özü, fındık ve zeytinyağı gibi bitkisel yağ üretimi yapılıyor. Fakat bu üç ürünün yağı, ayçiçek yağına oranla daha pahalı ve yıl-

lara yayılan süre zarfında oluşan tüketim alışkanlıkları nedeniyle pek tercih edilmiyor. Ayrıca BM FAO Başkanı’nın ayçiçek kıtlığına karşı önerdiği diğer yağlar, insan sağlığı için risk faktörü yüksek içeriktedir. Türkiye, palm yağında tamamen ithalata bağımlıdır. Yine palm yağı, 200 derecenin üzerinde sıcaklıkta işlem görmesi halinde diğer bitkisel yağlardan daha fazla kanser yapma riski taşımaktadır. Buna rağmen 2021 yılında ithal edilen bitkisel yağın % 48’i (9.700 ton) palm yağıdır. Soya üretiminde Türkiye’nin kendine yeterliliği ise % 4 civarındadır. Yani soyanın da hemen hepsi ithal edilmektedir. 2021’de 2.5 milyon ton soya tohumu ithalatı yapılmış, bunun % 73’ü Brezilya’dan alınmıştır. Dünyada soya üretimin % 90’ına yakını GDO’lu tohumlarla gerçekleştiriliyor. Brezilya’da ise GDO’lu soya tohumu kullanma oranı % 98. Türkiye’nin iklim koşulları soya üreti için uygun olmasına rağmen Tarım Bakanlığı bu konuda hiçbir şey yapmayarak soyada dışarıya bağımlılığı ithalat politikası uyarınca sürdürüyor. Ve bu şekilde her yıl düzenli olarak uluslararası tarım tekellerine, komprador burjuvaziye servet aktarımı yapıyor, milyarlarca dolar şirketlerin kasasına akıtılıyor.

Yazının başında da belirttiğimiz gibi halkın temel gıda ürünlerine erişimde yaşadığı sorunlar katlanarak devam ediyor. Ayçiçek yağından sonra şekerde başlayan kriz nedeniyle bu defa da şeker fiyatları zamlandı. Özel şeker fabrikalarının ve kamuya ait Türk Şeker Fabrikalarının (TİFAŞ) şeker stoklayarak piyasaya arzını yavaşlatması, bir anda şeker kıtlığı yaşanmasına neden oldu ve fiyatlar 2’ye-3’ye katlandı.

TMMOB İstanbul Şubesi’nin raporuna göre AKP’nin hükümete geldiği 2002 yılında pancardan üretilen şekerde kendine yeterlilik % 127.7 iken, 2021’e gelindiğinde yeterlilik % 38.3 düşerek % 89.4’e geriliyor. 2022’de yeterlilik oranının % 15 oranında düşeceği belirtiliyor! 2002-2003’te 3.982 ton şeker ithalatı yapılırken ihraç edilen şeker 209 bin ton. 2019-2020 sezonunda ise terazinin küfesi ithalat ağırlıklı değişiyor. İhraç edilen şeker 244 bin ton, ithalat ise 7 kat artarak 283 bin tona yükseliyor.

Bugün yaşanmakta olan gıda krizi ve

bunun yol açtığı gıda güvenliği (halkın sağlıklı ve yeterli gıdaya erişimi hakkı) sorununun nedeni, AKP’nin tarım politikalarıdır. Yani tarım alanında uluslararası endüstriyel sanayi tekellerinin istediği neo-liberal serbest piyasa ekonomi politikalarının uygulanmasıdır. IMF-DB ile yapılan anlaşmalar gereği tarımsal Kamu İktisadi Teşebbüslerinin (KİT) özelleştirilmesi, tarım-gıda pazarının yabancı veya yerli şirketlere bırakılmasıdır.

Şekerde krizin nedeni...

Pancar ile üretilen şekerde yaşanan krize bakacak olursak; 2018 yılında köylülerinin tüm itirazlarına rağmen yapılan özelleştirmeleri görüyoruz.

2007 yılında özelleştirme programına alınan TİFAŞ’ın 25 fabrikasının 10 tanesi 2018’de özelleştirildi. Özelleştirme öncesi TİFAŞ, piyasanın % 65’ini kontrol ederken özelleştirmeler sonrası kontrol özel şirketlerin eline geçmiştir. 2021’de TİFAŞ’ın pazar payı % 35 olmuştur. 2021’de yaşanan kuraklık ve küçük üreticinin üretimden çekilmesinin etkisiyle pancar rekoltesi önceki yıla oranla % 21 düşerek 18 milyon 250 ton olmuştur. TİFAŞ, pancardan 1.1 milyon ton şeker üretirken özel fabrikalar ise 2 milyon üretmiştir.

2001 yılında çıkartılan Şeker Kanunuyula pancar üretimine kota getirilmiş, sözleşmeli üretimle köylü, ağır bir yaptırım yükü altına sokulmuş, özel şirketlerin köylüyü bezdiren uygulamaları (2021’in Ocak ayında Çorum Şeker Fabrikası, Yozgat, Çorum, Tokat bölgesinde 2.500 üreticiye “sözleşme şartları yerine getirilmedi” denilerek 15 milyon lira para cezası verdi) köylüyü üretimden uzaklaştırmıştır. 2002 yılında pancar üretimi, 400 bin hane tarafından yapılırken 2021’de 93 bin haneye düşmüştür.

Yaşanan gıda krizlerinin temel sebebi olarak emperyalist kapitalist sistemin kendisini görmek önemli bir noktadır. Yani gıda krizi karşısında yürüttüğümüz mücadele anti-emperyalist olmak zorundadır. Emperyalizmin yarattığı bu yıkımın Türkiye pazarındaki sonuçları açıkça görülmektedir. Bu nedenle tek bir çözüm vardır; Demokratik Halk Devrimi için mücadele!

SÖYLEŞİ Osman Çokaman

1 Mayıs'a giderken patronlar tarafından emeği sömürülen, örgütlenme hakları baskılanan ve gasp edilen, işyerlerinde mobbinge maruz kalan, işten çıkarılan, işsizlikle tehdit edilen işçilerin, emekçilerin mücadelesi dört bir yanda yayılarak devam ediyor.

Bu direnişlerden biri de DİSK'e bağlı Elektrik, Gaz, Su, Baraj Çalışanları Sendikası'na (Enerji-Sen) üye olan EnerjiSA işçilerinin 28 Mart'ta Ankara Başkent Elektrik Genel Müdürlüğü önünde başlattıkları direniş oldu. İşten çıkarılan işçilerin işe iadesi ve sendikal örgütlenmeye yönelik baskıların son bulması talepleriyle direnişe geçen Enerji-Sen'li işçiler, gündür baskı ve gözaltılar karşısında mücadele ediyor.

EnerjiSA işçilerinin direnişi tüm coşkusıyla sürerken, Enerji-Sen Örgütlenme Uzmanı **Osman Çokaman** ile direnişe giden süreci, eylemlerini ve 1 Mayıs'a giderken taleplerinin neler olduğu üzerine konuştuk.

Röportajımızı siz okuyucularımızla paylaşıyoruz.

- DİSK/Enerji-Sen'in, EnerjiSa tarafından haksız yere işten çıkarılan Başkent Elektrik işçilerinin işe geri alınması ve sendikal örgütlenme üzerindeki baskıların son bulması talebiyle başlattığı direniş sürüyor. Direniş sırasında gözaltına alındınız, öncelikle kısaca direnişe giden süreci aktarır mısınız?

Osman Çokaman: Direnişe giden süreç uzun bir dönemdi. Elektrik dağıtım ağında (21 elektrik dağıtım şirketinde)

uzun zamandır özelleştirme sonrası tek yetkili sendika sarı sendika Tes-İş'ti. Ve işçiler Tes-İş'e üye olmak zorunda kalıp, Tes-İş ile toplu sözleşmeler imzalıyorlardı. Tes-İş'in imzalı toplu sözleşmelerine tabii çalışıyorlardı. Bu toplu sözleşmeler genelde düşük ücret zamları, kötüleşen haklar, iş güvenliğini sağlamayan maddelerden oluşuyordu. En sonunda geçtiğimiz yıl Nisan ayında başta BEDAŞ işçisi ilk olarak imzalanan bu toplu sözleşmelere isyan ettiler. Çünkü ilk toplu sözleşme BEDAŞ'ta imzalanmıştı.

Bu sürece, toplu sözleşme sonrasında isyan etmiş oldular. Eylemler vs. yapıldı. Ve BEDAŞ işçisi, DİSK/Enerji-Sen'de örgütlenmeye başladı. Bu kıvılcımı gören diğer dağıtım şirketi işçileri de gözünü kulağını buraya dikmişti. Temmuz ayında da üçünde (EnerjiSA üç bölgeden oluşuyor: Başkent Elektrik, Toroslar ve Ayadaş) birden imzalanan toplu sözleşmeye bu sefer EnerjiSA işçileri itiraz etmeye başladılar.

Sendikanın genel merkezi basıldı, eylemler vs. yapıldı. Ama bunlar toplu sözleşme imzalandıktan sonra yapılan eylemlilikler. Dolayısıyla toplu sözleşme geçerliliğini korumuş oldu. İşçilerin temel itiraz noktası da özellikle mesela Başkent Elektrik'te; "Bizim fikrimiz dahi alınmadan toplu sözleşme imzalandı. İmzalanmasına rağmen de 'imzalamadık' diyerek yalan söyledi sendika" şeklindeydi.

Temmuz ayının başında bu gerçekleşince, zaten öncesinde de DİSK/Enerji-Sen ile irtibat kuran işçi arkadaşlarımız vardı, hızlıca toplantılar yapıldı. Toplantı-

"Sabancı Servetinin Arkasında İşçi Sömürüsü Var!"

larda işçi iradesi sonucunda DİSK/Enerji-Sen'e geçme kararı alındı. Böylelikle çok kısa bir süre içerisinde 2.900 mavi yakalının çalıştığı bu şirkette 1.400 işçi iki-üç ay içerisinde DİSK/Enerji-Sen'de örgütlendi.

Bu örgütlenmeden sonra hem sarı sendika çok ciddi bir üye kaybına uğramış oldu, hem de patron, karşısında daha mücadeleci, dış geçiremeyeceği bir sendika bulmuş oldu. Dolayısıyla işçilerin bu örgütlenme sürecini kırmak için geçtiğimiz Kasım ayından itibaren zaten çeşitli yalanlar, bahaneler işçilerin önüne çıkarılıyor. Aralık ayında da bir işten çıkarma furyası olmuştu. O zaman da basın açıklaması yapmıştık.

O dönem yaptığımız bu basın açıklamasından sonra baskı bir süreliğine durmuştu. Ama bu yıl Şubat ayının ortasından itibaren baskı vardı. Baskı da şöyle gerçekleşiyor; Özel olarak herhangi bir müdürün, şirketin doğrudan yaptığı baskı şeklinde değil. Bizzat içerden, özellikle sarı sendikayla daha içli dışlı ilişki kuran işçilerin çıkardığı yalanlar üzerinden yaydığı panik havası işçilerin bir kısmının sendikadan istifa etmesine, bir kısmının korkuya-paniğe kapılmasına neden oluyor.

Zaten şu an karşı karşıya olduğumuz işten çıkarmalar gerçekleşti. İşten çıkarmayı sağlayabilmek için öncelikle işçinin örgütlülük düzeyini, örgütlü kapasitesini azaltmış oldular.

"Tarih sınıfın sahneye çıkacağı dönemi çağırıyor!"

- Gözaltında iken, "Çağrımız bütün emek dostlarıdır: Sabancı'ya ait ne kadar kurum varsa, emek dostlarını hepsini eylem alanına çevirmeye davet ediyoruz" şeklinde bir çağrı yaparak, birçok eylem yaptınız. Eylemlilik sürecinizi aktarır mısınız?

- Evet, gözaltında bir çağrı yaptık. Sabancı büyük, itibarlı bir şirket. Piyasaya da çağdaş, demokratik bir görüntü veriyor ama bu görüntünün, o kârın, servetin arkasında işçi sömürüsü var. Bu işçi sömürüsü sınırlandırılmadan, bu gerçek anlatılmadan işçilerin yürüttüğü hak mücadelesini

kazanabilmek çok mümkün görülüyor. O yüzden bu meselenin yalnızca EnerjiSA'da çalışan, yalnızca Başkent Elektrik'te çalışan işçilerin sorunu olarak değil, bütün bir halkın sorunu olarak sahiplenilmesi, böyle destek verilmesi gerektiğini düşünüyoruz.

Tıpkı Migros Depo işçisi nasıl Migros boykotu ve mağazalarda yapılan eylemlerle, yaratılan kamuoyu ile kazandıysa, Başkent Elektrik işçisi de aynı şekilde Sabancı'nın bu yüzünü ayyuka çıkartan destek, dayanışma eylemleri sayesinde kazanacaktır. O yüzden bu çağrımızı yaptık ve bu çağrıyı da buradan yineleyelim.

- Son olarak 1 Mayıs'a giderken talepleriniz ve kamuoyuna çağrınız nedir?

- Bu yıl, daha farklı yaşanacak bir 1 Mayıs olması gerekiyor. Çünkü iki yıldır konfederasyonların aciz tutumundan da kaynaklı, pandemi gerekçesiyle de 1 Mayıs'ın yasaklanıyordu.

Herkes evde kalırken sokaklarda çalıştırılan yine bizlerken 1 Mayıs'ta bizim bayramımız, günümüz dediğimiz günde sokağa çıkamaz olmuştuk. Yani tabi ki sokağa çıkışlar, iradi olarak yapılan eylemler vardı ama kitlesel bir 1 Mayıs geçirememiş olduk. Ama bu yılki 1 Mayıs'a giderken Türkiye, Ocak ve Şubat aylarında çok ciddi işçi direnişlerine sahne oldu. Memleketin 7 bölgesine yayılmış farklı farklı sektörlerde, farklı iş kollarında farklı örgütlenme biçimleriyle işçi direnişlerine tanık olduk.

Çok ciddi bir yoksullaştırma ve hayat pahalılığı altında ezildiğimiz bir dönemde 1 Mayıs'a gidiyoruz. Yani aslında her şey sınıfın sahneye çıkmasını bekliyor. Sınıfın sahneye çıkacağı dönemi çağırıyor. Sınıf da bu çağrıları asında yanıtsız bırakmıyor ama daha ilerilere taşınması tabi ki örgütlü bir çaba dâhilinde olacaktır.

Bizim 1 Mayıs'a giderken taleplerimiz öncelikle Başkent Elektrik işçilerinin işe alınması, işten çıkartmaların durdurulması ve sendikal baskılara son verilmesi. Sendikal baskılara son verilirse işçiler sendika seçme özgürlüğüne, özgürce sendikalarda örgütlenme özgürlüğüne kavuşursa bu düzenin değiştirilmesi noktasında ciddi bir avantaj sağlamış olurlar.

“Geri Dönmemizi Eylemlerle Mümkün Kıldık!”

Urfa’da bulunan Uğur Tekstil Fabrikası geçtiğimiz yıl sendikalaşan ve yetki belgesini alan 270 işçiyi işten atmıştı. İşçiler direnişe geçmiş ve patron Hayri Uğur, fabrikayı kapatarak eylemleri durdurmaya çalışmıştı. Buna karşın işçiler direnişe devam etmiş ve fabrikayı tekrar açtırarak 270 işçinin işe geri alınmasını sağlamıştı.

Patron ise o süreçte fabrikada örgütlü olan DİSK/Tekstil’le anlaşarak 97 işçiyi tekrar işten atmıştı. İşçiler eylemlerine devam ederken, patronun saldırısına ek olarak sendikanın ihanetine de karşı mücadeleyle başlamıştı.

Özgür Gelecek gazetesi olarak Uğur Tekstil’den atılan ve direnişe devam eden **Erdal Ayata** ile yaşananları konuştuk.

- Merhabalar. İlk olarak işten atılma sürecinizi anlatır mısınız? Uğur Tekstil’de ne zamandır çalışıyordunuz?

- 2021 yılının Ocak ayında işe başladım ve yaklaşık 6-7 ay sonra DİSK/Tekstil Sendikası çatısı altında örgütlenmeye başladık. Hızlı bir örgütlenme sürecinin ardından yaklaşık bir buçuk ay sonra yetkiyi almayı başardık. Yetkiyi duyunca tabi fabrikanın işverenleri, müdürlerimiz işçileri tehdit etmeye başladı. Sendikadan arkadaşlarımızın aileleri arandı tehdit edildi, baskılara maruz kaldılar. İşverenler bununla da sonuç alamayınca fabrikanın sahibi Hayri Uğur fabrikayı kapatma yoluna gitti. Fabrikanın kapatılmasıyla birlikte 270 işçi bir günde işsiz kaldı, daha sonra o dönemki DİSK/Tekstil Antep Bölge Temsilcisi **Mehmet Türkmen**’le birlikte fabrika önünde direnmeye başladık. Bu direnişin üçüncü gününde fabrikanın tekrar açılacağını söyledi Hayri Uğur. Biz de bunun üzerine direnişimizi durdurduk ve işten atılan 270 işçi işe geri alındı.

- İşe başladıktan sonra üzerinizdeki mobbing ve baskı arttı mı?

- Fabrika yeniden açıldığında biz daha önce hiç görmediğimiz birini gördük, kendisini bize Hayri Uğur’un yeni işletme

ortağı olarak tanıttı, Servan Zenderlioğlu diye birisi. Fabrika açıldıktan sonra biz 18 gün çalışabildik, 18. günün sonunda jandarma zoruyla işten çıkarıldık ve işyeri alanından atıldık. Çalışırken de bize her gün “*sendikanın yetki almadığı, aldığı yetkinin hatalı olduğu ve burada sendikanın faaliyet yürütemeyeceği*” söyleniyordu. Bu sürecin ardından işten atıldık tekrar. Çalıştığımız ve çok iyi bir fabrika dediğimiz bu fabrika gel gör ki işçinin sendikal hakkını tanımadı, yok saydı. Sürekli mobbing, baskı, tehdit ve şantaj yoluyla bizi yıldırmaya çalıştı. Sürekli işten çıkarılma korkusu yaşıyorduk ve en ufak bir şeyde dahi tutanak tutuluyordu.

- Sendika yöneticilerinin davaya müdahil olup patronun tarafında yer aldığı gibi bir durum söz konusu. Buna dair ne söylemek istersiniz, sendikanın bu süreçteki tavrı nasıldı?

- Öncelikle şunu söylemek istiyorum ki biz sendikada ilk örgütlendiğimizden bugüne kadar yanımızda sadece bir kişi vardı, o da Mehmet Türkmen’di. Onun dışında DİSK/Tekstil Genel Başkanı, başkanvekilleri, genel sekreterleri vb. hiç kimseyi görmedik yanımızda, tanımıyoruz. Ne eylemlerde ne hukuki süreçlerde ne de işçilere baskı yapılırken hiçbirinin yardımlarını gördük. Yani açıkçası ilk örgütlendiğimiz günden bugüne kadar sendika olarak adlandırdığımız sendikalar, şu an hala üyesi olduğum DİSK/Tekstil’e rahmet okutuyor diyebilirim. Hadi diyelim yanlarımızda durmamalarını anlayabiliriz ama bize cephe alıp patronun tanıklığını yapmalarını anlayamıyoruz bir türlü.

“1 Mayıs’ı Sedat Aslan’a adamak istiyorum!”

- İkinci işten atılmanızın ardından eylem süreciniz nasıl başladı?

- Biz şu ana kadar aldığımız bütün hakları yani fabrikanın açılması ve içerideki mobbing, baskının az da olsa azalmasını, yaptığımız eylem ve basın açıklamaları ile

SÖYLEŞİ Erdal Ayata

mümkün kıldık. Şöyle bir örnek verecek olursam; bizimle birlikte fabrikaya dava açmış olan Ali Taş arkadaşımız vardı, bu arkadaşımıza “*davadan feragat et, biz senin bütün masraflarını karşılayacağız*” dediler. Ali de iş yerinin sözüne inanarak gidip davasını geri çekti. Fabrikaya döndüğünde Ali’ye mahkeme masraflarının ödenmeyeceği söylendi, Ali de bunun üzerine tekrar işten çıktı ve bunun sonucunda arkadaşımız icralık oldu. Biz bunu duyunca bir basın açıklaması gerçekleştirdik ve “*Ali Taş arkadaşımız mağdur edildi*” dedik. Bu basın açıklamasının ardından Ali’nin ücreti ödenerek icra takibinin kaldırılmasını sağladık.

Bu süreçte de Uğur Tekstil önünde çeşitli eylem ve açıklamalar yapmaya devam ettik. Sürecin devamında Adana’daki Zara mağazasının önünde eylem kararı aldığımızda İspanya’dan tarafımıza Küresel Sendika Koordinatörlüğü’nün attığı mailde patronların bütün talepleri kabul ettiğini, bizleri işe alacağını, sigorta girişlerinin yapılacağını ve bütün mahkeme masraflarının karşılanacağı söylenmişti. Biz de bunun güvencesi ile fabrikaya geri döndük ancak döndüğümüz gün işveren bu taleplerin kabul edilmeyeceğini söyledi. Bunun üzerine yarım bıraktığımız eylemi devam ettirme kararı aldık.

- İş arkadaşınız Sedat Aslan’ı sormak istiyoruz. Uğur Tekstil’de işten atıldıktan sonra bir inşaatta çalışırken iş cinayetini

de hayatını kaybetti. Buna ilişkin ne söylemek istersiniz?

- Sedat’ı yaklaşık 8-10 yıldır tanıyorum ben. Uğur Tekstil’den önce beraber Özak Tekstil’de çalışmıştık. Sedat tanıdığım kadarıyla tekstil işinden başka bir iş bilmezdi, mesleği buydu. Biz 18 Kasım’da jandarmalar tarafından zorla işten atıldığımızda Sedat da bizimle birlikteydi. Bu işten atılmamızdan sonra patron, biz başka bir yerde iş bulamayalım diye isimlerimizi bölgeye dağıttı. Bunun sonucunda iş bulamadık, Sedat da başvurduğu bütün fabrikalarda işe alınmadı. Çocuklarına bakabilmek adına bilmediği çatı işine girdi ve işe girdiği ilk gün hayatını kaybetti.

Eğer patronlar bizi bu şekilde karalamasaydı, Sedat Aslan başka bir yerde iş bulacak ve belki şu an hala aramızda olacaktı. Sedat’ı kaybettiğimiz ilk günden beri ben hala inanamıyorum. Ailesi perişan durumda, en küçüğü yedi aylık olmak üzere üç tane çocuk bıraktı arkasında. Bunun sorumlusu isimlerimizi kara listeye alıp fabrikalara dağıtan kişidir.

- Son olarak 1 Mayıs sürecine yaklaştık ve sizin de direnişinizde dahil olmak üzere çok sayıda direniş var. 1 Mayıs’a ilişkin neler söylemek istersiniz?

- Ben buna ilişkin şunu söylemek istiyorum; Urfa’da kutlanacak olan 1 Mayıs’ı ben Sedat Aslan arkadaşımıza adamak istiyorum başka diyecek ve diyecek bir şey bulamıyorum.

KADINLARIN BİRLİĞİ

Erkek Egemenliği Kaybedecek, Kadınlar Kazanacak

Kadınların bütün baskılara rağmen direnmeye, örgütlenmeye, birbirinden renkli ve direniş dolu eylemler örgütlemeye devam ettiği bir süreci, 8 Mart vesilesi ile geride bıraktık. Yoğun baskı ve yıldırma politikalarına inat kadın hareketi, kendi gündemini yaratmaya odaklandı. Dört bir yandan bu odağı dağıtmaya kilitlenmiş erkek egemen devlet aygıtlarına rağmen kadın örgütleri süreci kadınlar bakımından güce dönüştürmeyi başardı. 8 Mart bunun en yakın örneği oldu. Kadınların kırılmayan ve güçlü bir tarihsellik taşıyan direniş deneyimine yeni halkalar bu vesileyle eklenmiş oldu. Kadınlar bütün erkek egemen siyaset anlayışına, hukuksuzluğun en derin haline, faşizmin en katmerli uygulamalarına inatla, ısrarlı ve sürekliliğin yarattığı bir dönemi açığa çıkardı.

Güçlü geçen 8 Mart eylemleri, kadınların binler, on binler olarak meydanları doldurması söz ettiğimiz gerçekliğin sadece bir fotoğrafı. Bu enerjiyi sadece 8 Mart pratiği ile anlatmak yeterli değil. Newroz'un coşkusunu sokaklara taşıyan güçlü bir kadın dinamiği olduğunu vurgulamalıyız.

Birçok vesile ile tartışmaya çalıştığımız gibi açığa çıkan bu dinamğin kendini aşmaya ihtiyacı var. Sadece kadınların takvimsel gündemlerine sıkışmış bir politik, pratik hattın yetmeyeceğini yinelemeliyiz. Kadınların gündemlerini ve temel çelişkilerini esasa alan politik bir yönelimle sınıf mücadelesinin bütün gündemlerini ve takvimlerini kadın örgütlülüğünü güçlendirme perspektifi ile ele almaya odaklanabiliriz.

1 Mayıs yaklaşırken bu tartışmanın önemli olduğunu görmeliyiz. Kadınların enerjisi bu çalışma için bir biçimde zaten harekete geçiyor. Ancak bu enerjinin dağınık, hedefsiz bir çalışma olmasını da önlemek gerekiyor. Bunu başarabilmekte bu gündemi kadın politikası ve örgütlülüğü temelinde ele alabilmekle ilgili. Enerjimizi biraraya getirip politik bir yaklaşım geliştirirsek hedefsizliğin ve dağınıklığında önüne geçebiliriz.

1 Mayıs çalışması vesilesi ile ilişkilendiğimiz, propaganda yaptığımız bütün kadınlarla aynı zamanda bir kadın çalışması hedefi ile ilişkilenebiliriz. Kadınlarla geliştirdiğimiz iletişimi kalıcı-

laştırmayı hedef olarak koyabiliriz. Propaganda yaparken, kadınları 1 Mayıs'a çağırırken kadın gündemlerini ve kadınların temel çelişkilerini ele alabiliriz.

Daha önce pek çok kez tartıştığımız “her çalışmanın bir de kadın yüzü var” gerçekliğini bu sürecin temel ele alışı olarak sayabiliriz kendimiz açısından. Bu ele alış önceki deneyimlerimizde kadın politikasının ve örgütlülüğümüzün gelişiminde güçlendiren bir tartışma olmuştur. Kadınların enerjisini güçlendirme ve birarada tutarak ortak bir hedefe yönelme ihtiyacının hissedildiği bu süreç açısından da söz konusu ele alış güçlendirici olacak.

Bu ele alışın iki yönlü bir içeriği olduğunu da söyleyebiliriz. İlki yukarda kısaca değindiğimiz kadın örgütlülüğünün gücünü tutma ve kadınlarla kurulan ilişkiyi güçlendirme iken, diğeri ise kadın örgütlenmesinin politik bakışını genişletme, var olan takvimsel gündemlere sıkışan çalışma gerçekliğini değiştirme, erkek egemen devletin saldırıları ekseninde pozisyon alma halini aşarak kendi gündemini yaratan ve bunun etrafında örgütlenen kadın örgütlülüğü yaratma yönü.

İşçi direnişlerine her gün bir yenisinin eklendiği, kadın işçi ve emekçilerin bu direnişlerde aldığı rol ve bizim de bu direnişlerle, kadın işçilerle kurduğumuz ilişki göz önüne alındığında söz ettiğimiz şeyi gerçekleştirmeye dair adımlar atma potansiyelinin yüksek olduğunu söyleyebiliriz.

Diğer taraftan kadın çalışmasında çeşitli aksaklıklara, yetersiz tartışmalara rağmen biriken deneyim, ortaya koyulan çaba, ısrar, enerji kendini istenilen düzeyde olmasa da açığa çıkarmaktadır. Sadece bizim bunu görme düzeyimiz düşük. Bunun bir sonucu olarak açığa çıkan olumlulukları toplama, kolektif, istikrarlı çalışmanın bir parçası haline getirme düzeyimiz zayıf kalıyor. Kadın çalışmasını ilişkilendiğimiz her politik mesele ve alanla ilişki kurarak ele almayı başardığımızda bu zayıflığı da aşabiliriz. Çalışmalarımızı ısrarlı ve süreklilik arz eden, kolektif bir çalışma tarzının ürünü olan bir yerden ele aldığımızda biriken toplumsal öfkenin içinde kendini örgütleyen bir örgütlenme yaratabiliriz.

Kadınlar Kader Gökçe'nin Katledildiği Yerden Seslendi

Avcılar ile Esenyurt Kadın Platformu çağrısıyla Kader Gökçe'nin katledildiği yer olan Haramidere Metrobüs durağında 7 Nisan tarihinde biraraya gelen kadınlar sloganlarını haykırdı.

Kadınlar, “**Kader Gökçe ve katledilen tüm kadınlar için isyandayız**” yazılı pankart açarken “**Hayatlarımızdan vazgeçmiyoruz**”, “**Gücümüz birliğimiz**”, “**Kadın cinayetleri politiktir**” vb. dövizler taşıdı.

Kadınlar adına ortak açıklama **Nurgül Uci** tarafından okundu. Uci, “*Bugün burada 3 Nisan Pazar günü tam da burada 14 Aralık'ta Bakırköy Adliyesi'nde şikayetçi olduğu Alparslan Çay tarafından herkesin gözü önünde katledilen kız kardeşimiz Kader Gökçe için toplandık. İsyandayız çünkü; dünya genelinde her gün en az 137 kadın, en yakınındaki erkekler tarafından öldürülüyor! İsyandayız çünkü; her üç kadından biri yakın aile fertlerinden biri ya da eski eşi tarafından fiziksel ya da cinsel şiddete maruz kalıyor! İsyandayız çünkü; her yıl 12 milyon kız çocuğu zorla evlendiriliyor ve milyonlarca kadın sıradanlaştırılan erkek şiddeti tehdidiyle yaşamaya zorlanmaya devam ediyor! İsyandayız çünkü; yanı başımızdaki kız kardeşimiz Kader Gökçe gözlerimiz önünde katledildi!*” dedi.

“Katledilen kadınlar için isyandayız!”

Uci açıklamasına, “*Devletin tüm olanakları şiddeti önlemek için seferber edilmesi gerekirken infaz düzenlemeleriyle failler pandemi koşullarında hiçbir önlem alınmadan evlerine gönderiliyor. Kadınları şiddete karşı koruyan yasalar esnetiliyor, sığınma evlerine erişim zorlaştırılıyor. Kayyumlar marifetiyle gasp edilen belediyelerin kadın birimleri kapatılıyor. İstanbul Sözleşmesi ve 6284 gibi yaşam güvencemiz sayılabilecek kazanımlarımız yok edilmek isteniyor. Siyasal iktidarın kadın düşmanı politikaları, kadın düşmanı söylemleri kadına yönelik şiddeti ve kadın cinayetlerini körüklemeye devam ediyor. Türkiye'de 2020'nin ilk aylarından itibaren dünyadaki yayılan pandemiyle beraber kadına yönelik şiddet, taciz, tecavüz ve kadın cinayetleri oranında ciddi artışla karşı karşıya kaldık. Yine LGBTİ+lar kendinden başkasına tahammülü olmayan zihniyetin nefret söylemine ve cinayetlerine maruz kalmakta*” şeklinde devam etti.

Uci, kadınların İstanbul Sözleşmesi ve nafaka hakkından vazgeçmeyeceğini dile getirerek sözlerini şöyle sonlandırdı; “*6284 sayılı Kadına Karşı Şiddetin Önlenmesi Yasasından taviz vermeyeceğiz. Krizin bedelini hayatlarımızla ve emeğimizle ödemeyeceğiz. Yıllar süren mücadeleler sonucu elde ettiğimiz haklarımızın tartışılmasına izin vermeyeceğiz. Biz kadınlar; baskıya, gericiliğe, ayrımcılığa, krize ve şiddete karşı iktidarın tüm eylemlerin püskürtmek için örgütlü mücadeleden başka bir yolun olmadığı biliyoruz bunun için iş yerlerinde, mahallelerde, okullarda bulunduğumuz her alanda örgütlü mücadelenin zeminlerini yaratmalı ve güçlendirmeliyiz. Sokaklardayız sokaklarda olmaya devam edeceğiz.*”

AKP'nin “Şiddete Karşı” Kanun Teklifi

Kadınlara ve sağlık çalışanlarına yönelik şiddetin önlenmesini öngören kanun teklifi, Meclis Adalet Komisyonu'nda kabul edildi. Teklif, önümüzdeki hafta Meclis Genel Kurulu'nun gündeminde olacak.

Düzenleme, kadına karşı işlenen bazı suçlarda erkeklere “ceza yaptırımının” artırılması olarak propaganda ediliyor. Aslı ise bu tasarı yasalara girerse, kadın katilleri “pişmanım” dediklerinde ceza indirimi alacak.

Sonda söyleyeceğimizi baştan söylersek; devlet erkeklere “pişmanım” dedirterek kadın katliamlarının önünü yasa ile yeniden açıyor. Ayrıca farklı cinsiyet kimliklerine, cinsel yönelimlere yer verilmesi; “şüpheli kadın ölümlerine” ilişkin herhangi bir düzenlemenin bulunmaması, iyi hal indirimi ile ilgili düzenlemenin herhangi bir yenilik içermemesi, yasa teklifinin hazırlanma sürecine kadın ve LG-BTİQ+ örgütlerinin dahil edilmemesi gibi bir dizi başlık sıralayabiliriz. Biliyoruz ki, bunlar yapılmadığında “kadına karşı işlenen bazı suçlarda cezai yaptırım” propagandası işe yaramıyor. Diğer taraftan erkek egemen devletin birilerini ikna etmek gibi bir derdi olmadı ortada.

Yasayı biraz incelediğimizde; örneğin; 10 yıl hapis cezasına hükmedilmiş bir suçta (istisna olan suçların dışında ve mükerrer değil ise), (1/2) şartla tahliye indirimi uygulanarak 10 yılın (1/2)'si olan 5 yıl, hapisteye geçirilmesi gereken süre olacak, bu 5 yıla 1 yıl denetimli serbestlik indirimi de uygulanınca, yalnızca 4 yıl hapis hane kalması gerekecektir. Açık “hapis hane” geçişe ilişkin güncel yasada (Açık İnfaz Kurumlarına Ayrılma Yönetmeliği) uygulama alanı bulunca, hükümlü bu cezanın yalnızca 1 yılını kapalı hapis hane geçirecek, 1 yıldan sonra açık hapis haneye gönderilecektir. Nitekim, açık hapis haneye Ayrılma Yönetmeliği 6. maddesi uyarınca; hükümlülerden, toplam cezaları on yıldan az olanların bir ayını, on yıl ve yukarı olanların ise onda birini kapalı hapis hane geçirenler, iyi hâlli olan ve koşullu salıverilme tarihine yedi yıl veya daha az süre kalanlar açık infaz kurumuna ayrılabilirler.

Sonuçta; 10 yıl hapis cezası alan cezaevinde geçirmektedir. Alınan hapis cezasının 9 yıl olması halinde kapalı infaz kurumunda geçirilen süre, 1 aya inebilmektedir. Verilen hapis cezasının 3 yıl olması halinde ise, Açık İnfaz Kurumlarına

Ayrılma Yönetmeliği'nin 5. maddesi uyarınca fail doğrudan açık hapis haneye geçebilmekte ve “infaz” aşamasında kapalı hapis haneye hiç girmemektedir.

Yasaları uygulamayanlar yasa değiştiriyor!

İktidar her sıkıştığında cezaları ağırlaştırma yoluna gidiyormuş görüntüsü verdiği gibi artırsa bile caydırıcı bir ceza politikası, kadınlara karşı şiddeti ortadan kaldırmaya politikası olmadığı sürece, cinsiyetçi tutum ve söylemler devletin Cumhurbaşkanı tarafından söylendiği sürece yasaları değiştirmenin hiçbir anlamı yok. Yasalara uygun davranmayanlar, mevcut yasaları gereği gibi uygulamayanlar; uymayacakları ve uygulamayacakları yeni yasalar yapmaya çalışıyorlar.

Çünkü işin aslına bakarsak, AKP iktidarı İstanbul Sözleşmesi'nden bir gece yarısı çıkmanın tepkileri dindirmek, başta kendi etkisindeki kadın kurumlarını yanında tutmak için “şiddete karşı yasa yapıyoruz” motivasyonu ile yapıyor bunları. İşin bir yanı buyken diğer yanı AKP, mücadelenin en dinamik kesimi olan kadınlardan korkmaktadır. Yaklaşan seçimlere yatırım için kendi kitlesinin uzaklaşmasını durdurup, yanında tutmak ama korktuğu kadın mücadelesine de gözdağı vermek istemektedir. Derin bir yoksulluk sarmalı içinde debelenen siyasi iktidar, krizden çıkış yolunu bulmamakta, kriz derinleştikçe toplumsal dinamiklerin temas edeceği öfkeye set oluşturabilmek için en bildik yöntemi olan saldırı silahını devreye sokmaktadır. AKP'nin esasta bir bütün devletin mücadeleye saldırısı, bu topraklarda daima mücadeleden, mücadelelenin en dinamik kesimleri olan kadınların öfkesi, Kürt halkının isyanı, devrimcilerin sınıf kininden duyulan korku ikliminden beslenmiştir. Dolayısıyla mesele yasa değil korku ve sindirme telaşıdır. İstanbul Sözleşmesi'nden çıkıp daha az koruyucu tedbir içeren bir yasa ile kadınlar için bir şey yapılmak istendiğine inanmamız beklenmemelidir. Herkes iktidarın derdinin ne olduğunu bilmektedir.

Çünkü herkes yasayı incelediğinde cezaları artırıyormuş gibi bir düzenleme yapıp hemen ardından koyduğu madde ile erkeklerin cezasızlık zırhı ile korunduğunu fark etmektedir. Örneğin yasada yer alan ve kadınların uzun bir mücadele so-

nucu kazandığı “ısrarlı takip” suç kapsamına alınıyor ancak akabindeki cümle ile, “Mağdurda ciddi bir huzursuzluk oluşmasına ya da kendisinin veya yakınlarından birinin güvenliğinden endişe duymasına neden olunması” gibi bir madde ile bu erkek şiddetinin yeniden cezasızlık zırhı ile kuşatıldığını görüyor. Çünkü kadınların “ısrarlı takip” şiddeti karşısında, “kendini ciddi bir huzursuzluk içinde hissettiğini” ispatlaması istenecek. Kadın beyanı esas alınmayacak, “ispat” yükümlülüğü getirilecektir.

“Öldür, pişmanım dersin!”

Diğer kritik nokta ise yapılacak değişikliğe göre yargılama sürecinde pişmanlığı gösteren davranışlar veya cezanın “failin” geleceği üzerindeki etkisi göz önüne alınarak mahkeme kararı gerekçelendirilebilir. Fakat “failin” duruşmadaki tutum ve davranışları, “takdiri indirim” nedeni olarak gerekçelendirilemez.

“Failin fiilden sonraki ve yargılama sürecindeki davranışları nedeni”, “failin fiilden sonraki ve yargılama sürecindeki pişmanlığını gösteren davranışları” şeklinde değiştiriliyor. Mahkemenin veya başkanının “takdir yetkisi” genişletiliyor ve “pişmanlık gösteren” erkeğin şiddeti yasalasmış, meşrulasmış oluyor.

Değişikliğin gerekçesinde “Örneğin failin; fiilden sonra ortaya çıkan zararı kendisinden beklenebilecek ölçüde

gidirmesi veya zararın büyümesini engellemek için ciddi çaba sarf etmesi, gerçeğin ortaya çıkarılmasına önemli ölçüde katkıda bulunması ya da olayın aydınlatılmasında aktif fayda sağlaması gibi içten pişmanlığını gösteren davranışları, takdiri indirim nedeni olarak sayılabilecektir” ifadesi ile kadın katillerine “öldür”, “pişmanım dersin” indirimi alırsın” demektir ve bunun adı erkeklere “af” getirmektir.

Sonuç olarak, kadınlar ve kadın örgütleri mücadele ederken İstanbul Sözleşmesi gibi uluslararası sözleşmelerin, 6284 gibi yasaların uygulanması, kaldırılmaması için veya mevcut yasa değişikliği ile kadınların kazanılmış haklarına dönük saldırılara karşı durmasını sürdürecektir. Ancak AKP'nin kadın düşmanını politikalarına karşı mücadele; eylem, teşhir politikası önemli olmakla birlikte yetmemektedir. Toplumun en dinamik kesimi dediğimiz kadın hareketinin topyekün güçlenmesi ve bulunduğu eşikten atlaması gerekmektedir. Bu da en sade haliyle tek tek kadın örgütlerinin daha örgütlü bir yapıya, hareketliliğe kavuşması ile mümkündür. Biriken kadın öfkesinin örgütlenmesi ve kazanımlarına daha örgütlü bir cepheden karşı çıkması, kazanımlarına yenilerini eklemesi gerekmektedir. Bunun en güçlü yolu dağınık, parçalı takvimsel günlerdeki tepkinin örgütlü bir şekilde so-kağa yansmasıyla mümkündür.

Irak Kürdistanı'na Savaş Hazırlığı

Irak, Suriye ve Türkiye üçgeninde bu ülkelerin her birinde ayrı ayrı egemen güçler açısından çekişme, halk içinse içinde bulunulan yoksullaşma derinleşmektedir. Yaşanan bu gibi gelişmeler, Kürt ulusu açısından ciddi fırsat ve tehditleri aynı anda içinde barındırıyor.

Türkiye'de emperyalist güdümlü uşakların, AKP-MHP ve CHP-İYİP merkezli klik mücadeleleri her geçen gün biraz daha derinleşiyor. Klikler karşı karşıya gelirken, halka yaşatılan ekonomik sıkıntı ve yoksullaşma, onun örgütlenme alanlarına dönük saldırılarla beraber büyütülüyor.

Irak ise siyasi bir krizin içerisinde. 10 Ekim 2021'de yapılan parlamento seçimlerinin ardından bunca zaman geçmiş olmasına rağmen hükümet kurulamadı. Irak'taki egemen güçlerin siyasi istikrarsızlığı son yıllarda hiç olmadığı boyutlara ulaştı ve her geçen gün bu kriz biraz daha derinleşiyor. Sünni, Şii ve Kürtler kendi içlerinde parçalandı, Şii ve Sünnilerin birliği sağlanmış gibi görünse de bu birlik zoraki bir birlikten fazlası değildir. Geline aşamada, 9 Şubat'ta düzenlenen cumhurbaşkanı seçme oturumundan bu yana cumhurbaşkanı hala seçilemedi.

Irak bütünündeki parçalanmışlık Irak Kürdistanı açısından da geçerli. Irak Kürdistanı'ndaki Kürt partilerinin ayrışmasındaki temel neden ise KDP'nin dar grupçu, aşiretçi ve burjuva karakterli politikalarından kaynaklanmaktadır.

Irak ve Rojava arasında bulunan Şengal'e dönük saldırılar artırılıyor. Daha önce Türk devleti, DAİŞ, KDP gibi yapılar tarafından gerçekleştirilen ve Şengal halkının kendi örgütlü gücünü kırmayı hedefleyen saldırılar bugün Irak hükümeti tarafından hayata geçiriliyor. Şengal'in doğusuna; Irak kuzeyini, Suriye kuzeyine bağlayan hatta duvar ve tel örgüler örülüyor. Bu bölgede yaşayan Araplar, Irak askerlerince tehdit ediliyor, duvara karşı yapılan eylemlere saldırılıyor. Bu duvar, tıpkı Türk devletinin Irak ve Suriye sınır hattı boyunca ördüğü duvarla aynı işleve sahip. Kürt ulusunun birliğini parçalama, belli bölgelerdeki ambargoyu büyütme, gerillanın hareket alanını daraltma...

Suriye cephesinde ise Rojava'nın hemen her gün Türk devleti tarafından havadan ve karadan bombalandığı, buna paralel çete grupları tarafından da saldırılar düzenlediği bir gerçeklik mevcut.

Dünya genelinde ise burjuvazinin kendini kamufle etmeye bile gerek duymadığı

bir döneme geçildi. Uluslararası sözleşmelerin, kağıt üzerinde kaldığı ve haftalık briefinglerde üzerine konuşulmak dışında bir işlevi olmadığı ayan beyan ortaya serildi. Hakim sınıflar, "yaptım oldu" anlayışı üzerinden politikalarını hayata geçirmeye başladı. Yağma, sömürü ve savaş demek olan kapitalizm, içinde bulunduğumuz dönemde katliamcı adımlarına sudan sebeplerle dahi gerekçe duymayan bir noktaya geldi. Silaha yatırım hat safhaya ulaştı, Alman devletinin silahlanmasına dönük Nazi sonrası kısıtlamalar lağvedildi. Ukrayna işgal saldırıları ise hala devam ediyor.

Dünya ve bölge gerçekliği, Türk devletinin Irak ve Suriye'deki Kürt topraklarına saldırması ve onun işgalci ve ilhakçı heveslerini hayata geçirmesi için şartları hiç olmadığı kadar olgunlaştırdı.

KCK tarafından 26 Mart tarihinde yapılan açıklamada; Türk devletinin Irak Kürdistanı'na dönük kapsamlı bir saldırı hazırlığında olduğu, bu saldırı için KDP'nin PKK karşısında aktif görev alacağı ve KDP'nin savaşa dahiliyeti için provokatif hamleler yapılabileceğine dikkat çekiliyordu.

Nitekim hem Suriye hem Irak hem de Türkiye'nin Irak sınır hattı boyunca yaşanan askeri hareketlilik, Türk devletinin Irak Kürdistanı ve/veya Suriye'ye dönük kapsamlı bir askeri saldırı hazırlığında olduğunu göstermektedir. IŞİD'in Haseke'ye dönük gerçekleştirdiği ve engellenen saldırının ardından hiç durmayan adımlar Türk devleti tarafından atılmaktadır.

Rojava'ya dönük Mart ayı boyunca devam eden ve Nisan ayının başında yoğunlaşan hava ve kara saldırıları gerçekleştirilmektedir. Zirgan, Êfrîn, Til Rifet, Girê Spî, Eyn İsa gibi bölgelerde birçok yerleşim yeri Nisan ayının başından itibaren Türk devletinin askeri saldırılarının hedefi oldu.

Irak Kürdistanı'ndaki 40 askeri üssünde bulunan güçleriyle direk bölge içinden saldırılarını koordine eden Türk devleti bölge halkını doğrudan tehdit etmeyi sürdürüyor. Yaklaşık 100 kadar TC askeri, Bradost bölgesinde bulunan Xelifan, Lêlkan, Helkêla ve Kunelê köylerine girerek köylüleri tehdit ediyor ve başka bir ülkenin topraklarındaki askeri faaliyetleriyle bir nevi savaş hazırlığı yapıyor.

Türk devletinin işgal hazırlığı, Türkiye Kürdistanı sahasında da devam ediyor. Cölemêrg'in Çelê ve Şirnex'in Qilaban ilçesinde karada yoğun askeri hareketlilik yaşanıyor. Zawîte (Ormanlı), Aşût (Çığlı),

Gêman (Köprülû) ile bağlı Elemûnê (Andaç), Şirnex-Cölemêrg sınırında bulunan Suvara Kotra bölgelerinde ise askeri helikopterler Irak Kürdistanı'na sevkıyat yapıyor. (Kaynak: MA)

Barzani LTD. ŞTİ.

Geçtiğimiz yıl, Türk devletinin Medya Savunma Alanları'nda gerillaya dönük havadan ve karadan gerçekleştirdiği ve hezimete sonuçlanan saldırılarında KDP etkin bir rol almıştı. KDP, bu sene de olası işgal saldırılarında PKK'ye karşı aktif bir rol üstlenme noktasında oldukça hevesli görünüyor. Konuya ilişkin Demokratik Toplum Hareketi (TEV-DEM) Eşbaşkanı Ruken Ehmed "Türk devleti yeni saldırılar için fırsat kolluyor. KDP'de bu saldırılara dahil olma peşinde. Halk ve hareket olarak hiçbir zaman bu saldırıları kabul etmeyiz" açıklamasında bulundu.

KNK Kürdistan Ulusal Kongresi Üyesi Ferhad Rasul ise "Güney Kürdistan için bir tehlike var. Türk devleti Peşmergeleri gerillalara karşı savaşta kullanmak istiyor. Böyle bir şey olursa Kürdistan adına hiçbir şey kalmayacak" diyerek işgal saldırılarının ve KDP'nin çizgisinin tehlikeli sonuçlarına işaret etti.

Siyasal ve askeri alanda tüm bunlar yaşanırken, Barzani ailesinin burjuva peşpayeliğini, kendi aile çıkarları için ne derece alçaldığını ve ulusal sermayenin kendi mülkleri haline nasıl dönüştürdüğünü gösteren belgeler açığa çıktı.

The American Prospect'te yazdıkları

makalede Zack Kopplin ve Basma Humadi, Barzani ailesinin; McLean, Virginia ve Dubai arasında, akrabaları ve ortaklarıyla bağlantılı ABD doları bazında dokuz rakamlı değerlere sahip yaklaşık 300 mülkü olduğunu ortaya koydu.

Kürdistan topraklarındaki ağaçları bile Türk devletine satan ve tipik bir asalak burjuva gibi kendi servetinden başka bir şeyi gözü görmeyen bir anlayış, üç-beş kuruşluk çıkarı uğruna bile kendi ulusuna ihanet etmeye hazır değildir demektir. Ve ne yazık ki bu durum, bir bütün ezilen ve tarihsel olarak haksızlığa uğrayan bir ulusun kazanımlarını engelleme noktasında, bölge egemenlerinin elinde oldukça kullanışlı bir araç olarak kullanılmaktadır.

Ancak, süreç iyi ve akıllıca değerlendirildiği takdirde bölgedeki tüm ezilenler için de -tıpkı ezenler için olduğu kadar- elverişlidir. Ulusal güç, tek başına kaldığı müddetçe ne o ulus için ne de o ulusun halkı için kalıcı kazanımlar elde edilemeyecektir. Bu bağlamda 4 bölgede varlığını sürdüren ulusal sorunun çözümü için sınıf mücadelesinin başarıya ulaşması şarttır. Bugün ülkede, egemen sınıfları Kürt ulusuna saldırmaya iten bütün sebepler, onların çözülmeye, yenilmeye ne kadar yakın olduğunu da göstermektedir.

Saldırının saldırıya uğrama, güçlü olanın kaybetme olasılığı ve içten çatırdama ihtimalinin oldukça yüksek olduğu bir dönemdeyiz. Bu nedenle örgütlenme, direnme ve kazanma temel parolasıyla onların savaş ilanlarını karşı mücadeleyi büyütelim.

YORUM | Seçim Kanunu Üzerine Kısa Notlar

Bir süredir erken seçim çağrıları ile meydan okuyan muhalefet partilerinin tartışmaları, iktidar partilerinin yanıtsızlığı ile sönümlenmiş görünüyor. Zaman itibarıyla de erken seçim çağrısının anlamsızlaştığı zira olağan seçim tarihinin yaklaştığı bir noktadayız.

1980 askeri faşist darbesi sonrası getirilen yüzde 10'luk seçim barajının yüzde 7'ye düşürülmesi gibi değişiklikler içeren seçim kanunu, iktidarın seçimler konusundaki hamlesi olarak belirginleşiyor. Bu seçim yasasıyla birlikte nasıl bir seçime doğru gidildiği de şekillenmeye başladı. AKP iktidarının sicili de nasıl bir seçim süreci ile karşı karşıya olduğumuz hakkında veri sunuyor elbette.

Çok partili ilk seçim olmasına karşın demokratik usullerle yapılmayan 21 Temmuz 1946 genel seçimi, Cumhuriyet tarihinde ilk defa tek dereceli seçim gerçekleştirilirken "açık oy gizli tasnif" uygulaması ile anıldı. Türkiye Cumhuriyeti'nin ilk çok partili genel seçimi olan bu seçim, adli denetimin dışındaydı. Bazı usulsüzlük iddialarından dolayı "şaiBELİ seçim" şeklinde de anılan bu genel seçim ile ilk kez "aday esaslı blok oy sistemi" uygulandı. Türkiye'deki seçim anlayışının köklerini oluşturan bu seçimin irdelenmesi dahi günümüz hakkında aydınlatıcı olabilir.

1950'de CHP ve DP'nin uzlaşmasıyla seçim yasası yeniden düzenlendi. Bu seçim kanunu, tek dereceli, eşit ve gizli oy,

açık tasnif ve her ilin bir seçim çevresi kabul edildiği liste usulü çoğunluk sistemine yani çok oy alanın seçim bölgesindeki tüm milletvekilliklerini kazanması ilkesine dayalı bir seçim sistemi getirmekteydi. Bu seçim kanununa göre 22 yaşını bitiren seçme, 30 yaşını bitiren seçilme hakkına sahipti. Yeni seçim yasası, getirdiği tek dereceli, gizli oy açık sayım ve çoğunluk sisteminden başka; en az beş ilden aday gösterebilen partilerin radyodan yararlanmalarını, Yüksek Seçim Kurulu'nun (YSK) oluşturulmasını, seçimlerin yargıç güvencesi altında yapılmasını, idare amirleri, memurlar, askeri kişiler ve milletvekillerinin görev yaptıkları yerin seçim bölgesindeki seçim kurullarına seçilememeleri, siyasi parti ve bağımsızların sandık başlarında gözlemci bulundurabilmeleri, oyların kapalı yerde verilmesi, seçim sonuçlarının hemen açıklanması, kazanan adayların listesinin asılması, oy pusulalarının Sulh Hukuk Mahkemelerinde korunması ve TBMM ya da Yüksek Seçim Kurulu'nun isteği olmaksızın nakledilememesi, 11 kişiden oluşacak olan Yüksek Seçim Kurulu'nun 6 üyesinin Yargıtay, 5'inin de Danıştay üyeleri arasından gizli oyla seçilmesi gibi yenilikler getirmekteydi. "Gizli oy, açık tasnif" yönteminin ilk kez uygulandığı 1950 seçimlerinde oyların yüzde 52.7'sini alan Demokrat Parti, Meclis'teki sandalye sayısının (487) yüzde 86.2'sine sahip oldu ve 420 milletvekili çıkardı. CHP 63 milletvekili çıkara-

rırken, Millet Partisi (MP) 1, bağımsızlar 3 sandalyeye sahip oldu. 1954'te yapılan seçimlerde benzer bir tablo çıkması nedeniyle seçim sistemi eleştirilmeye başlandı.

Rakip eleme süzgeci!

Öncelikle uzun yıllardır seçim barajının düşürülmesi veya kaldırılması üzerine yapılan tartışmalar Askeri Faşist Darbe'den bu yana zaman zaman gündeme getirilmekte. Uzun yıllardır demokrasi söylemleri içerisinde olan partiler tarafında söylemde baraj eleştirilen özünde sahiplenilen bir kısıtlamaydı. Zira baraj problemi olmayan partiler için yüzde 10'luk baraj, rakip eleme süzgeci olarak kullandığı su götürmez gerçektir. 2002 yılında yapılan seçimlerde barajı aşip meclise girebilen AKP ve CHP olmuştu. Oyların yüzde 46.33'ü ise mecliste temsil edilememiştir. Üzerinden geçen yirmi yılın ardından demokrasi havariliğiyle seçim barajının düşürülmesi elbette iyi niyetli olamaz.

Mevcut iktidarın koltuğunu diğer partilere kolaylıkla vermesi beklenemez. Bunun için türlü burluva-feodal dalaş yapacaklardır.

Seçim kanununda değiştirilen dikkat çeken başka bir madde ise il ve ilçe seçim kurulunun belirlenmesinde uygulanan en kıdemli hâkimin başkanlığında ve sonraki kıdemlileri üyeliği ile oluşurken birinci sınıfa ayrılmış hakimler arasından kura yöntemiyle belirlenecek olmasıdır. Elbette bu maddeyle önemli değişiklikler olacağı düşüncesine kapılmadan şunu söyleyebiliriz; daha önce gayri resmi olarak yapılan uygulamalar bu ve benzeri maddeler sayesinde resmi, kendi anlayışları bakımından meşru ele alınacaktır.

Bir başka değişiklik ise "siyasi partilerin seçimlere katılabilmesi için illerin en az yarısında oy verme gününden en az altı ay evvel teşkilat kurmuş ve büyük kongrelerini yapmış olması veya TBMM'de grubu bulunması şarttır" maddesindeki TBMM'de grubunun bulunması şartı kaldırılmıştır. Bu değişiklikle HDP'nin kapatılma olasılığına zemin hazırlıyor. Öte yandan HDP'nin yokluğunda da Kürt seçmen iktidarın korku noktası oluyor.

Avukatlar Aysel Tuğluk'u Ziyaret Etti

Kadın hukukçular, Kandıra Hapishanesi'nde tutulan ve demans teşhisi konulan hasta tutsak olan Aysel Tuğluk'u 6 Nisan tarihinde ziyaret etti. Ziyaret sonrası hapishane önünde yapılan açıklamaya, İHD Eş Genel Başkanı avukat Eren Keskin, HDP İstanbul Milletvekili Züleyha Gülüm'ün yanı sıra çok sayıda avukat katıldı.

Tuğluk'un sağlık durumuna ilişkin konuşan avukat **Leyla Han Tüzel**, hastalığının eskiye göre ilerlediğini ancak kadınların kendisi için verdikleri mücadeleden dolayı moralinin yüksek olduğunu söyledi. Tüzel'in konuşmasının ardından açıklama metnini **Eylem Arzu Kayaoğlu** okudu. Tuğluk'un Aralık 2016'dan bu yana tutsak olduğunu hatırlatan Kayaoğlu sözlerini şöyle sürdürdü: "Sağlık sorunları nedeniyle bugüne kadar mahkemede beyanda bulunmaması ve mahkemenin ısrarla sorgu yapmak istemesi üzerine, avukatlarının da talebi ile mahkeme tarafından 'savunma yapıp yapamayacağının tespiti' için ATK'ya sevk edilmiştir. Bu karar doğrultusunda Tuğluk, 1-4 Şubat 2022 tarihleri arasında ATK Gözlem İhtisas Kurulu'nda tutulmuş, gözlem sonucunda hazırlanan rapor, 15 Şubat 2022 tarihinde mahkemeye gönderilmiş ve kamuoyu ile paylaşılmıştır. Mahkemenin ATK'ya sevk kararında, Aysel Tuğluk'un savunma yapıp yapamayacağının tespiti istenmesine rağmen; ATK kendisinden talep edilen hususta değerlendirme yapmak yerine, Tuğluk'a suç atfı yapılan 2014 yılında 'ceza sorumluluğunun tam olduğu' şeklinde rapor düzenlemiştir. Sadece 2 sayfasında ATK'nin tıbbi tespitlerine yer verilmiş, ancak hastalığın seyri, geldiği aşamanın tespiti için en önemli hekim olan nörolog görüşü de alınmamıştır."

Kayaoğlu ayrıca "Aysel Tuğluk'un hastalığı karşısında bağlı olduğu İstanbul Barosu ve Türkiye Barolar Birliği büyük bir sessizlik içinde. Temel görevlerinden biri insan haklarının korunmasını sağlamak ve denetlemek olan Baroların, son dönemde sıkça gündeme gelen hasta mahpuslar ve hapishanelerdeki ölümler konusunda sessiz kalmalarını kabul etmiyoruz" dedi.

TC'nin Son On Yılı ve Bazı Gerçekler

Dünyada yaşanan ekonomik ve siyasal sarsıntıların etkisinin Türkiye coğrafyasında derinden hissedilmemesi düşünülemez. Zira TC'nin ekonomisi de önemli oranda üretimden kopuk ve ağır bir borç altındadır. Bu nedenle egemenler, başta işçi sınıfı olmak üzere tüm emekçileri güvencesiz, kölece çalıştırarak geleceksizliğe mahkum etme politikasını ısrarla sürdürmektedirler.

AKP iktidarı, yıllardır iç ve dış politikada saldırgan ve devlet terörüne kilitlenmiş durumdadır. Geline aşamada bir bütün olarak Kürt coğrafyası, AKP iktidarı için bir savaş alanıdır. "Kürt sorunu yok terör sorunu vardır" diyen bu zihniyet, çözümü de imha ve inkar politikasında görmektedir. Bunun için silahlanmaya ve yürütülen haksız savaşa yapılan harcamalar yalnız ekonomik çöküntüyü derinleştirmemiştir. İşsizliği ve yoksulluğu artırmıştır. Kitleleri önemli oranda saran gericiğin de etkisiyle, sokaklarda egemen ulus milliyetçiliği daha da görünür hale gelmiştir. Diyebiliriz ki; ekonomik yıkım, ahlaki çürüme, ırkçılık, insani olan tüm değerlere yabancılaşma bu iktidarın resmi olmuştur. Elbette ki karşımızda çıldıran, aklını kaçıran birileri yok. Karşımızda sahip oldukları iktidar pastasını kaybetme korkusuyla karşı karşıya kalan diktatörlerin sergiledikleri telaş var. Çünkü iktidar pastası tüm egemenlerin ve suç ortaklarının sonsuza kadar görmek istedikleri bir rüya. Ama kaçınılmaz olarak tarihin yaratıcısı olan yığınlar, egemenleri bu rüyadan uyandırarak gerçeklerle yüzleştireceklerdir.

Evet, bugün toplumun gerçekle-hakikatle olan bağı önemli oranda zayıflamıştır. Egemen sınıfların yalanlarına inanan hazır bir kitle gerçekliği vardır. Bundan dolayıdır ki, geniş yığınları saran yoksulluk ve sefaletle rağmen hala iktidarda olanlar önemli sayılabilecek bir destek görüyor. Ama siyasal İslam ve Türk milliyetçiliğinin etkisi altında kalan bu yığınlar, pratik deneyleriyle, dışarda yapılan devrimci müdahalelerle her geçen gün sı-

Zafer ve Yenilgilerle Dolu Bir Tarih! 2/2

nıfsal temelde yaşanan ayrışmaların daha çok farkına varacaklardır. Bunu görmeliyiz. Kürt ulusuna, işçilere, emekçi köylü ve kadın hareketine, devrimcilere, komünistlere, LGBTİ+'lara düşman olanların varacakları yer tarihin çöplüğüdür.

O halde şu konularda da net olmalıyız: Emperyalist-kapitalist sistem ve suç ortakları, yaratmış oldukları bu sorunları çözemezler. Çözüm, yirminci yüzyılda proletarya önderlikli devrimlerin işaret ettiği gibi ancak demokratik halk cumhuriyetleriyle, sosyalizmle mümkün olabilir.

Dolayısıyla geçmişte takılmadan, bahanelere sığınmadan canla-başla devrimci görevlerimize sarılmalıyız. Gelişmelerin arkasında sürüklenen değil, öngören, müdahale ederek değiştiren, militan bir duruşa kilitlenmeliyiz.

Başarı kendiliğinden gelmez!

Başarılar, zaferler kendiliğinden gelmez. Başarı, halk savaşının özgül biçimi olan gerilla savaşını değişen koşullar çerçevesinde yaratıcı bir tarzda geliştirmekle elde edilir. Başarı, işçi sınıfıyla, kadın ve LGBTİ+ hareketiyle, gençlik hareketiyle güçlü ilişkiler kurmakla elde edilir. Başarı, başta Kürt ulusu olmak üzere yok

edilen yok sayılan azınlık milliyetlerle, Sünni İslam dayatmalarına maruz kalan, dışlanan inançlarla, ötekileştirilen LGBTİ+'larla bağ kurmakla, onları sınıfsal bir perspektifle somut talepleri doğrultusunda örgütleyip militanca bir mücadelede odaklanmakla elde edilir. Ne yazık ki tüm bu konularda başarısızlığımız mevcut. Kısacası gelinen aşamada kurumsallaşmadan, devrimin kadrosunu yaratmadan, kitleleşmeden ve sürekliliği sağlanmış bir gerilla savaşını geliştirmeden kalıcı ve sıçramalı gelişmeleri içeren bir başarıdan söz edilemez. Hiç kuşkusuz tüm bu yetersizliklerin nedenlerini nesnel koşullar çerçevesinde ele alıp sorgulamalıyız. Yani, devrimi istemekle devrim olmaz. Veya çizginin doğru olması tek başına bir anlam ifade etmez.

Devrim için nesnel koşulların olgunluğu ve bu koşullara uygun bir savaş kurmayının varlığı şarttır. Tüm bunlar ideolojik, politik bir kararlılıkla bütünleşirse başarı kaçınılmaz olur. Sınıf savaşında proletarya partisi ve onun önderliğinin kilit bir sorun olması gerçeği de burada yatıyor. Yine tarih tecrübelerimizle biliyoruz ki, tüm bu yetersizliklerimizi ancak sınıf savaşımı içinde giderebiliriz. Çünkü militanca bir

duruşun ve yürüyüşün olduğu bir yerde başarısızlıkların nedenlerini bilimsel bir tarzda sorgulamak öncelikli görev olur. Devrimin partisi, devrimin kadrosu tarihi tecrübeleri reddetmez ama her zaman gerçekleri nesnel olgularda arar. Değişen koşullara uygun olarak tutum almayı bir görev sayar.

Sınıf savaşında tarihsel süreçler doğru okunmazsa ona uygun devrimci pratikler de geliştirilemez. Bugün birçok devrimci parti ve örgüt tarafında faşist diktatörlüğe karşı mücadelede oluşturulan ittifaklar sürecin ruhuna uygun olan ittifaklardır. Hiç kuşkusuz faşist teröre karşı halkın, devrimin çıkarlarını savunmak için birleşik devrimci mücadele perspektifi düşünsel ve pratiksel bazda ileriye doğru atılmış bir adımdır. Bu adım daha güçlü devrimci pratiklerle taçlandırılırsa sınıf mücadelesi açısından olumlu kazanımları olacaktır. Çünkü, devrimci güçler arasında, birlikte düşünme, birlikte hareket etme anlayışını geliştirmek; aynı zamanda dar grup çıkarları yerine halkın çıkarlarını merkeze oturtma anlayışına da ivme kazandırır.

Bugün burjuva egemenlik sistemine karşı mücadele eden veya egemenlerin politikalarından rahatsız olan toplumun farklı kesimlerinden söz etmek mümkün-

dür. Bu nedenle tüm bu kesimleri, ırkçı, faşist, siyasal İslamcı iktidara karşı bir noktada birleştirmek güncel bir görevdir. Bunun içinde izlenmesi gereken yol **birleşik devrimci yoldur**. Temel sorun bu devrimci seçeneği tüm ezilenler cephesinde daha da görünür hale getirmektir. Yapılması gereken görev de budur. Yani sorun bazı örgütlü güçlerin yanyana gelmesi sorunu değil **sisteme karşı hoşnutsuz olan bu yığınlarla birlikte yürünmesini sağlamak için çaba sarf etmektir**.

Elbette ki kitlelerle bağ kurmanın, onları örgütlemenin birçok aracı vardır. Yerinde ve zamanında bu araçlar kullanılırsa, daha etkili sonuçlara ulaşmak mümkündür. Geline aşamada faşizme karşı mücadelede anti-faşist güçlerin birliğiyle direniş mevzileri yaratılarak bu korku iklimi dağıtılabilir. “Birlikten kuvvet doğar” şiarı da tarihsel olarak ezilenlerin bu temelde geliştirdikleri mücadelenin eseridir. O halde bu tarihi tecrübelerin ışığında militanca yürüyalım.

Proleter enternasyonal duruş ve görevlerimiz

Emperyalist kapitalist sistemin, dünyayı tahakküm altına alan baskı ve sömürü düzenine karşı bütün ülkelerin işçileri, sınıf bilinçli proleterlerinin dayanışması nesnel bir olgudur. “Bütün ülkelerin işçileri birleşin” şiarı bu gerçeğin kendisidir. Proletaryanın enternasyonalist niteliğinin somut bir ifadesidir. Çünkü **proletaryanın burjuvaziye karşı mücadelesi özü itibarıyla enternasyonalisttir**.

Proletarya partisinin enternasyonalist görevlere ilişkin tarihi olumlu ve olumsuz pratiklerle iç içedir. Keza proletarya partisi uluslararası komünist hareket içindeki iç mücadele ve saflaşmalarda esas olarak olması gereken yerde konumlanmıştır. Ama uluslararası planda her türlü anti-MLM anlayışlara karşı mücadelede komünist güçlerle ortak bir tutum sergileme, bu yönlü örgütsel araçlar yaratma, propaganda faaliyetlerini geliştirme konusunda yetersiz kalmıştır. Elbette ki en büyük enternasyonalist görev, ülke devrimini gerçekleştirmektir. Emperyalist-kapitalist sistemin paslı zincirinden bir halkayı koparıp özgürleştirmek, dünya devrimine sunulan büyük bir hizmettir. Şöyle ki, bu coğrafyada proletaryanın kızıl bayrağını dalgalandırmak, enternasyonal proletaryanın savaşımını bulduğumuz coğrafyada sürdürmenin ta kendisidir. Ama bunları yapmak uluslararası Marksist-Leninist-Maoist partilerle ilişki kurmanın, ortak pratikler örgütlemenin önünde bir engel değildir. Tam tersine emperyalizme

ve her türden gericiliğe, onların devrimci saflardaki ideolojik uzantılarına karşı etkili bir savaşım için MLM güçler arasında bir koordineye, bir örgütlülüğe ihtiyaç vardır. Bu örgütlülük karşılıklı tecrübe aktarımına, öğrenme eylemine bir derinlik kazandırır. Tek tek ülkelerde yükselen mücadelenin yaratmış olduğu ideolojik ve siyasal etkiyi geniş emekçi yığınlara yaymayı kolaylaştırır.

Tabii ki devrimci savaşın kendisi bir propagandadır. Son on yıllarda mücadeleye kitlesel bir boyut kazandıran MLM partilerin pratiklerinde bu gerçeği gördük. Ama görülen bir başka gerçeklik de şu ki; yaratılan etki örgütlü ve sistemli bir mücadeleye dönüştürülmedikçe kalıcı mevzilerin yaratılmasına yol açmamaktadır. Yine her ülkenin devrimcilerinin öncelikli görevi kendi ülkesinde devrimi yapmaktır anlayışı, MLM’lerin önderliğinde gelişen savaşlara veya anti-emperyalist hareketlere kayıtsız kalmanın gerekçesi olamaz. Bu tür pratikler içinden geçmekte olduğumuz sürecin gerçekliğiyle ve enternasyonalist düşünüş tarzıyla uyumlu pratikler değildir.

MLM bir bilimdir. Değişim ve gelişim onun ruhudur. Bu nedenle her türlü dogmatik düşünüş tarzını yadsır. Bugün uluslararası komünist hareketin saflarında bu düşünüş tarzı da bir tehlike olarak varlığını sürdürüyor. Ama esas tehlike MLM’yi somut duruma uyarılama adı altında onun özünü tasfiye etme girişimidir. Bilimsel yasalara uygun bir değişim veya koşullara uygun yaratıcı politika ancak MLM ilkelere yaslanarak geliştirilebilir. İlkeler yadsınarak değişim yaratılamaz. Yaratılan ve yapılan şey sadece ve sadece tasfiyeciliktir. **Emperyalizm, devlet ve devrim vb. gibi temel konularda Marksist-Leninist-Maoist bakış açısı yadsınarak, anti-emperyalist mücadele geliştirilemez**. Bir burjuva egemenlik sistemi olan devlet kurumları yıkılamaz. Ve bu yıkıntılar üzerinde demokratik halk devrimi ve giderek sosyalizm inşası gerçekleştirilemez.

Bilindiği gibi, proletarya partisi tüm bu temel sorunlara proleter düşünüş tarzıyla yaklaştı. Kaypakaya yoldaşa köylü devrimcisi diyen küçük burjuvalar onun Kemalizm, devlet ve devrim sorunlarında yapmış olduğu doğru analizleri hiçbir zaman anlayamadılar. MLM saflarda da günümüzde benzeri tasfiyeci anlayışlar varlığını sürdürmeye devam ediyor. Yakın tarihimizde Nepal’de yaşananlar bunun en somut örneğidir.

Hatırlayalım, Nepal Komünist Partisi(-Maoist) siyasi iktidarı alma perspektifiyle mücadeleyi sürdürme yerine parlamenter zeminde gerici partilerle ittifak kurarak

yarış içine girmeye başladı. Her şeyden önce bürokrasisiyle, militarist odaklarıyla yerli yerinde duran bir sistemi, seçim yoluyla değiştirerek ezilen yığınlara hizmet eden demokratik bir yapıya dönüştürme projesi, gerçekleşmesi mümkün olmayan bir hayaldir. Devrim, bir sınıfın diğer bir üzerinde tahakküm kurma eylemidir. Çağımızda “barışçıl geçiş”, “demokratik yarış” teorilerinin sonuç itibarıyla sınıf işbirliği pratiklerine dönüştükleri tarihi tecrübelerle ortadadır. Dolayısıyla “yeni” olarak sunulmaya çalışılan birçok tez yeni değil, eskidir. SSCB’de iktidarı gasp eden sosyalist maskeli bürokrat burjuva diktatörlüklerin “yeni” tezlerinden biri de “barış içinde bir arada yaşama ve sosyalizme barışçıl yollardan geçiş”ti. Bu tezlerin 20. yüzyılın ikinci yarısında, uluslararası komünist hareket içinde, yaratmış olduğu yıkım tüm acı sonuçlarıyla orta yerde duruyor.

Şüphesiz uluslararası komünist hareket içindeki doğru ile yanlış, kapitalist yol ile sosyalist yol arasındaki mücadele bu süreçle birlikte başlamamıştır. Bu süreçte olan, öteden beri süregelen mücadelenin şiddetlenerek ideolojik, siyasal ve örgütsel ayrılmaya dönüşmesidir. Bugün de “yeni yol” veya “somut koşulların somut tahlili” temelinde sunulmaya çalışılan birçok revizyonist-reformist tez, eskinin ideolojik zemininden beslenmektedir. Tüm bunların “yeni ambalajlara” sarılması “koşullar” teorisi gömleğinin giydirilmesi mevcut gerçeği değiştirmiyor. Çünkü sınıf savaşımı tarihi bildiğini okuyor. Eski modern revizyonist, oportünist çizgileri nasıl ıskartaya çıkardıysa, tüm bunları da çıkaracaktır. Durumun böyle olması, bu yol kazalarının proletaryanın davasına verdiği zararı, yarattığı ideolojik kirlenmeyi ortadan kaldırmaz. Var olan zararların asgari düzeye indirilmesi enternasyonal proletaryanın mücadelesini geliştirmekle, ideolojik plandaki mücadeleyi yoğunlaştırmakla ancak mümkün olabilir.

Proletarya partisinin başta kadroları olmak üzere tüm militanlarının enternasyonal düşünüş tarzını içselleştirmesi önemlidir. **Enternasyonalist olmak, enternasyonal mücadeleyi günlük devrimci faaliyetin bir parçası olarak ele almak ancak bu ideolojik şekillenişle aşılabilir**. Yeteri kadar başaramadığımız da budur. Tüm çalışmalarımıza bu perspektifle yaklaşmak zorundayız. Mücadelenin her alanında emperyalist müdahalelere, işgallere, faşist saldırılara karşı anti-emperyalist, anti-faşist oluşumlar içinde aktif olarak yer almalıyız. Bu konularda önemli bir birikime de sahibiz. Burada

ana sorun düşünsel olarak sağlanacak netliktir. Eğer bu netlik yakalanırsa, varolan gücümüzle de önemli pratiklere imza atarız.

Dünyada güçlü bir devrimci rüzgarın esmediği böylesi bir süreçte, bu alanda güçlü beklentiler içine girmek objektif değil, subjektif bir beklentidir. Dolayısıyla tüm değerlendirmelerimizi bu objektif tablo üzerinde yapmalıyız. Ve an itibarıyla dikkat çektiğimiz yetersizliklerde esas olarak bu eksenslidir. Ancak uluslararası komünist hareketin son on yıllarını değerlendirirken Peru Komünist Partisi, Nepal Komünist Partisi(Maoist)’in zirve dönemlerinin objektif olarak sundukları olumlu katkıyı, sağlamış oldukları moral ve motivasyonu değerlendirmelerimizde gözardı etmemeliyiz. Bu ülkelerde geçici de olsa yaşanan yenilgiler, Maoist güçlerin enternasyonal alanındaki çalışmalarını da olumsuz yönde etkilemiştir. Olumsuzluklara kaynaklık eden diğer ana neden ise, kendisini bu cephede tanımlayan veya birçok konuda bu cepheye yakın duran parti ve örgütlerin aralarındaki farklılıkları netleştiren ideolojik, siyasal tartışmaları yeteri düzeyde yapamamalarıdır. Elbette ki aralarında küçümsemeyecek düzeyde bir fikir alışverişi sözkonusudur. Bu iletişimin beraberinde getirdiği olumluluklar tartışılmaz. Ama olması gereken ilkeli ve seviyeli tartışmalarla ortak ve ayrım noktalarını netleştirmektir. Ortak noktalar üzerinde enternasyonal alandaki mücadeleyi daha da belirgin hale getirmektir.

Proletarya partisinin ellinci kavga yılında devrim ve enternasyonal proletaryanın kahraman şehitlerini bir kez daha saygıyla anıyoruz.

Proletarya partisi bir tarihtir. Bu tarih, bağrında zafer ve yenilgileri barındırıyor. Bu tarihte kahraman şehitlerimizin büyük emeği vardır. Bu nedenle onların devrim ve sosyalizm hayallerini gerçeğe dönüştürme görevi önümüzde durmaktadır. Bu görev yakınmayla, sıızlanmayla değil, cesaretle, umutla yerine getirilebilir. Kolektif, tüm eksikliklerine, yetersizliklerine rağmen mücadelede ısrarın adıdır. O, bu ısrardaki gücünü, sahip olduğu proleter düşünüş tarzından almaktadır. Ve ezilen yığınların tarih yaratıcılığına sonsuz güven duymaktadır. Uluslararası komünist hareketin bir parçasıdır. Dolayısıyla emperyalizme, faşizme ve dünya gericiliğine karşı mücadeleyi bir görev olarak bilir. Ezilen halkların, ulusların baskı altında olan mezhep ve inanç gruplarının haklı ve meşru mücadelelerine bu tarihsel sorumluluk bilinciyle yaklaşır. (Bitti)

Tarihimizden Kesitler - 1

Açıklama: Proletarya partisinin ellinci mücadele yılı vesilesiyle bir dizi röportaj gerçekleştirdik/gerçekleştiriyoruz. Her bir röportaj bir döneme ışık tutacak içerikte. Böylece elli yıllık mücadele tarihinin deneyimini okurlarımızla paylaşmayı hedefliyoruz.

Röportajlardan ilkinin bu sayımızda sunuyoruz. Özellikle 12 Eylül dönemi ile ilgili sorularımıza verilen cevaplar bir döneme ışık tutacak nitelikte.

Almanya'ya geliş...

- Merhaba, Batı Avrupa'ya gelişinizi, nasıl örgütlendiğinizi ve mücadeleye başlama sürecinizi kısaca anlatır mısınız?

- 1971 Temmuz'unda iş ve işçi bulma kurumu vasıtasıyla "normal yollardan" inşaat ustası olarak Almanya'ya duvarcı olarak geldim. Gelmeden önce herhangi bir partiyle ilişkim yoktu. 12 Mart dönemini basından takip ediyordum. Almanya'da Münih'e yakın bir şehirde çalışmaya başladım. 1971-73 yıllarında Almanca da öğrenerek 1973 yılında Minden/Westf'de bir yüksek okula kaydımı yaptım. 1973 yılı örgütlü siyasi faaliyete başlangıç yılım oldu. Aynı yıl çeşitli demokratik kitle örgütlerinin çalışmalarına katılarak faaliyete başladım.

O sıralar Türkiyeli işçilerin ekonomik, demokratik ve sosyal sorunları vardı. İşçilerin çok büyük kısmı firmaların kendilerine temin ettikleri işçi yurtlarında kötü şartlarda kalıyorlardı. Bazılarının aileleri de yanlarındaydı. Türkiyeli işçilerin sorunlarının başında; Almanca (dil) sorunu, Yabancılar Dairesinin baskıları, iş yasasında Türkiyelilere yönelik getirilen kısıtlamalar, çocuk paralarında Türkiyelilere daha az ödeme, konut bulma sorunu, ücrette eşitsizlikler, sosyal tecrit, konsoloslukların baskıları ve tercümanların sorunları gibi problemleri sayabiliriz.

Bunların dışında yüksek okula giden öğrencilerin de (örneğin o sırada Fachhochschule Minden'de 15'e yakın Türkiyeli öğrenci vardı) önemli sorunları vardı. Burs sorunu, barınma ve yurt sorunları, Yabancılar Dairesi tarafından oturma izni için yapılan baskılar ve TC konsolosluklarının pasaport uzatmama ve politik baskıları vb. vardı. Özellikle politik faaliyette bulunan öğrencilerin oturma izinleri uzatılmıyordu. Hatta vatandaşlıktan çıkarılan dahi vardı.

Ben de demokratik bir dernekte başkan olarak görev yapmıştım ve o dönem

oturma iznim uzatılmadı. Sınır dışı edilmekle karşı karşıya kaldım. Pasaportuma el konuldu ve Köln'de konsoloslukta uzun bir sorgudan geçmek zorunda kaldım.

Benim kurucusu olduğum derneğin amacı; "Minden ve çevresinde yaşayan Türkiyeli işçi ve öğrencilerin ekonomik, demokratik ve kültürel sorunlarına çözüm bulmak, yurt dışında kaldıkları süre içinde aralarındaki birlik ve dayanışmayı sağlamak" şeklinde tarif edilmişti. Türkiyeli arkadaşlarımızın dil sorununu çözmek amacıyla Almanca kurslar açtık örneğin. Dernek olarak tercüme ve tercümanlık faaliyetlerinin dışında sendikal alanda da önemli faaliyetler yürüterek çevremizdeki işçilerin BSE ve IG Metal gibi sendikalarla örgütlenmelerini sağladık.

- Proleter Devrimci Aydınlik (PDA) döneminde faaliyetleriniz var. Bu dönemden söz eder misiniz?

- Dediğim gibi dernek kurma faaliyetine başlamadan önce herhangi bir örgütlü ilişkim yoktu. Dernek kurma sürecinde PDA ile ilişkisi olan bir yoldaşla örgütlü faaliyete başladık. Aynı şehirde 4 kişiden oluşan bir Şehir Komitesi kurduktan sonra Türkiyelilerin sorunlarına çözüm getirmek için yazılı ve sözlü propaganda faaliyetleri yürüttük. Bu faaliyet süresi içinde PDA ile örgütsel bağımız oluştu.

O dönemde öne çıkan en önemli siyasi faaliyetleri şöyle sıralayabilirim; 12 Mart faşizmini çeşitli biçimlerle (yürüyüşler, sözlü teşhiri, afiş ve pullamalarla) teşhir etmek. Bu dönem yaptığımız yürüyüşlerle hem bizlerin muhatap olmak zorunda kaldığı ikinci sınıf insan muamelesini hem de Türkiye'deki faşizmi teşhir ediyorduk. Ancak henüz daha proletarya partisinin varlığından haberimiz yoktu. İlişkimiz 1975'in ilk aylarında sağlandı.

- Bu süreci anlatır mısınız?

- PDA'nın Batı Avrupa'daki kadroları ve Filistin'den Batı Avrupa'ya gelen Ö.Özerturgut önderliğinde bir "Özeleştirici" kaleme alındı. Ardından "Yurtsever Birleşik Cephe" (YBC) adıyla faaliyetler yürütülmeye başlandı. Yapılan özeleştirici temelinde dışımızdaki devrimci örgütlerle (THKO ve THKP-C, TKP-ML) birlikte faşizme karşı mücadele edecek yurtsever-birleşik bir halk cephesi kurulması amaçlanıyordu. Biz de doğal olarak o sırada (1975'e kadar) bu örgütün faaliyetçileri olarak çalışmalarımızı yürütüyorduk.

YBC adına yürütülen birlik faaliyetlerinin amacı 12 Mart öncesi savaştan devrimci örgütleri biraraya getirmek ve

ortak bir anti-faşist cephe oluşturmaktı. Ö.Özerturgut tarafından yapılan özeleştiride 1. Konferans'ın düşüncelerinin doğru olduğu, en azından üzerinde mutabık olabileceğimiz vurgulanıyordu. Bir taraftan diğer devrimci örgütlerle biraraya gelme çabası devam ederken 1. Konferans grubuyla yeniden örgütsel birliğin sağlanması için özel bir çabaya girildi.

YBC oluşturmak amacıyla dışımızdaki devrimci teşkilatların tutsak olmayan bazı üst düzey faaliyetçilerinin Batı Avrupa'ya çıkarılması bile denendi.

PDA'nın yaptığı Özeleştirici elimde olmadığı için ancak aklımda kalanları söyleyebilirim ana hatlarıyla; Belge, İbrahim Kaypakkaya'yı doğrulamakta ve proletarya partisiyle yeniden birleşmeyi hedeflemekteydi.

Burada bir parantez açarak Özeleştirici hakkında bazı gelişmeleri de aktarmak istiyorum. Özeleştirici, o sırada halen içeride tutuklu olan D.Perincek ve TİİKP tarafından ret edildi. Bu yazıyı yazanlar ise tasfiyeci olarak (3. Tasfiyeciler olabilir) adlandırıldı. TİİKP, Özeleştiriciye alternatif olarak "Kıbrıs Komünist Partisi" imzasıyla

la bir broşür yayınlayarak Özeleştirici sahiplerini özeleştiriciye davet etti. Bildiğim kadarıyla ilk başta Ö.Özerturgut hariç diğer Batı Avrupa sorumluları Özeleştiriciyi reddederek tekrar D.Perincek'e biat ettiler. Ö.Özerturgut bir süre direndi ama sonunda o da tekrar D.Perincek'e döndü.

Adı geçen Özeleştirici temelinde Türkiye'de birlik çalışmalarına katılmak ve orada mücadeleye devam için gidecek kişilerin içinde ben de vardım. TKP-ML TİKKO iddianamesi çoğaltılarak bize (yani Türkiye'ye gideceklerle) verilmişti. Ancak Türkiye'ye gitmeden bir süre önce ben ve kaldığım şehirden bir yoldaşla, başka bir yoldaş, Ö.Özerturgut'a Filistin'e gitmek istediğimizi iletmiştik. Ben ve diğer iki yoldaşın Filistin'e gitme isteğinde, Filistin'de katledilen (21.2.73) 8 Türkiyeli devrimcinin hayat hikayeleri çok etkili olmuştu. Katledilen Ali Kiraz'ın Almanya'dan giden biri olması bizi daha da motive etmişti. (Ali Kiraz'la ilgili, onunla aynı dönemde Filistin'de olan ve o katliamda İsrail'e esir düşen Faik Bulut geçtiğimiz aylarda uzun bir yazı kaleme aldı.) Bu isteğimizi geri çeviren Ö.Özerturgut,

“artık Filistin’e insan göndermiyoruz” diyerek bizi Türkiye’ye yöneltti. Böylece biz de ülkeye gidecek kafiye dahil olduk. Amaç, o sırada tutsak düşmeyen ve tahliye olan yoldaşlarla ilişki kurmak, ortaya konan Özeleştirme temelinde yeniden örgütsel birliği sağlamaktır.

Ben bu amaçla 1974 ilk baharında Türkiye’ye gittim. Proletarya partisinden tahliye olan bir arkadaşla Dersim’e gittim. Oradan az önce bahsettiğim yoldaşın yanına giderek ilişkilerimizi tazeledik. Daha sonra Dersim’de bir yoldaş vasıtasıyla başka bir yoldaşı buldum ve amaçlarımı anlattım. Belli bir süre birlikte dolaştık. Kaldığım kırsal alanda faaliyet yürütmeye çalışırken doğal olarak proletarya partisnin oradaki faaliyetçileriyle birlik meselesini de tartışıyorduk. Bir süre ilişkimiz iyi gitti ancak PDA’nın Türkiye’ye gelen faaliyetçilerinden bir kesimi İstanbul’da yakalanınca bozulmaya (en azından bunu bahane ettiler) başladı ve birlikte faaliyet yürütemeyeceğimiz gündeme geldi.

Bu gelişmelerin doğruluğunu araştırmak için İstanbul’da yetkili bir yoldaşla bir randevu ayarladım. Amacım olayın hangi boyutta olduğunu öğrenmekti. Konuştuğum yoldaş durumu doğruladı. Yani PDA ile yeniden birarada olmanın zemini söz konusu olmadığını söyledi. Ayrıca “ya koşulsuz olarak bize katılırsınız ya da kendiniz ayrı bir faaliyet yürütürsünüz” dedi. Bu gelişmelerden sonra Baki İşçi’nin verdiği İbo’nun o çok bilinen şapkali resmini de alarak Almanya’ya gittim. (1974 Aralık sonu.) Başlangıç hikayem bu...

PDA içinde ideolojik mücadele...

- Almanya’ya geldikten sonra nasıl ilişkiye geçtiniz?

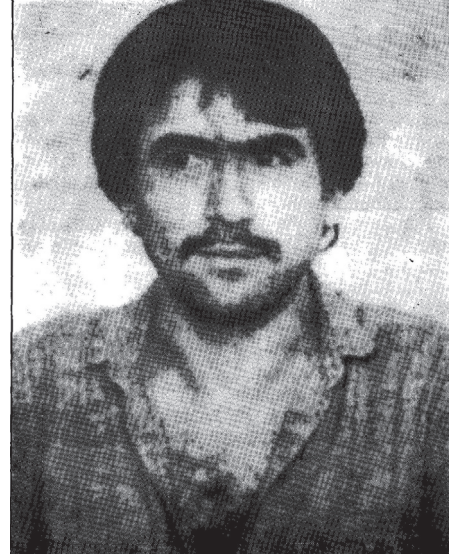
- Almanya’ya geldiğimde yaptığım ilk temasta olayı aktarınca yoldaşların halen bilgi sahibi olmadıklarını gördüm. Çok kısa sürede (2-3gün olabilir) olay doğrulandı. Bu son durumu değerlendirmek ve takınılacak tavır için örgüt içi tartışmalar yürütüldü. Üzerinde tartışılan konular; 1- PDA içinde kalmak 2- Ayrı bir örgüt olarak faaliyet yürütmek ve 3- Koşulsuz olarak proletarya partisine ilhak şeklinde idi. Yapılan tartışmalar o zamanki kadro ve taraftarların ezici çoğunluğunun proletarya partisi saflarına katılması kararı ile sonuçlandı.

- PDA ile açık bir ideolojik mücadele içine girdiğiniz anlaşıyor. Bunu biraz daha açar mısınız? Ayrıca bu süreçte Alman devletinin PDA’ya yönelik bir operasyonu da oluyor. Buna da değinebilir misiniz?

- Proletarya partisine katılmadan önce yani halen birlik çalışmaları sürerken Mayıs 1974’te Almanya’da bir operasyonla PDA Yurt Dışı Bürosu’nun tümü tutuklanınca gelişmeler o sırada PDA’nın yurtdışındaki yönetici kadrolarının dışında yürütülmek durumunda kaldı. Ayrıca onların tutuklanmasından sonra görevlerini devralan yoldaşlar İbrahim Kaypakaya ve PDA arasındaki belgeleri de inceleme, polemiklerle tanışma olanağına kavuştular.

PDA’dan ayrılıp proletarya partisine katılmakla doğal olarak o dönemde elimizde olan dernek ve işçi derneklerinde de yönetimi ele geçirme mücadelesi daha açık yürütülmeye başlandı. İşçi derneklerindeki yönetim fazla direnç göstermeden PDA’dan ayrılmaktan yana tavır takındı. Çünkü bu derneklerin yöneticileri bir anlamda ayrılmadan yana olan yönetici kadrolardı.

Esas bazı dernek ya da kitle örgütlerinde tablo böyle değildi. İçinde bilinçli kadroları barındıran, işçi derneklerinin kuruluşlarına önyak olan, uluslararası ilişkilerde de saygı duyulan dernekler vardı. Bunlar dil, tercümanlık ve tercüme gibi sorunların çözümünün de önemli rol oynamaktaydılar. O sıralar faaliyet yürüten derneklerin çoğu ayrılıktan yana tavır almışken öğrenci derneklerinde

PDA’dan yana olanları sayısı epey fazla idi. Dediğim gibi bazı derneklerde yoğun tartışmalardan sonra saflaşmalar yaşandı.

- O dönem demokratik kitle örgütlerine verdiğiniz önem sadece bir dernekle sınırlı değil.

- Evet, birçok dernek vardı, bu derneklerden bazıları bize katıldılar. Bu süreçte kendi yayın organımızı düzenli çıkararak yeni alanlara ulaşmaya çalıştık. Gazetemizde sadece Almanya’daki taleplerimizi gündeme almadık, aynı zamanda Türkiye’deki devrimci mücadelenin haberleri de yer aldı.

Örgütlü olmadığımız yerlerde de yeni dernek kurma faaliyetlerine girişerek 1. Olağan Genel Kurulumuzda dernek sayımızı ikiye katladık. Kitle teşkilatlarımız büyüdükçe Alman devletinin üstümüzdeki baskısı da yoğunlaştı. Üyelerimize ve derneklerimize yönelik baskı her gün çoğalarak devam etti. Tek tek yoldaşlarımıza ve derneklerimize yönelik takibat ve baskıyı burada anlatmıyorum zira her yerde bunları anlatacak epey şahit bulunur. O yıllarda Federal Anayasayı Koruma Örgütü’nün (İstihbarat-Bundesverfassungsschutz) raporlarında hakkımızda her yıl bilgiler yer almaktaydı.

12 Eylül AFC darbesine gelindiğinde Almanya’daki örgütlü yapımız bütün diğer sol, sosyal demokrat ve TKP yandaşlarından daha güçlü durumdaydı. Bunu söylemek abartılı bir tespit değil. Yapılan ortak eylemlerden de gücümüz rahatlıkla görülebiliyordu.

Bu süreçte sadece faaliyet yürüttüğümüz ülkelerinin baskılarına maruz kalmadık. Aynı zamanda doğrudan doğruya

TC’nin saldırılarına da muhatap olduk. Örneğin MİT ve onun paralı katillerince Katip Saltan (Aachen) ve Nubar Yalım (Hollanda) yoldaşlarımız katledildi.

Kısacası kitle örgütlerimiz her yerde ve her zaman her türlü baskı sömürüye karşı mücadele ettiler. Ayrıca yurtdışında devlet destekli faşist bozkurt hareketinin rahatça örgütlenmesine de müsaade etmedik. Örneğin faşist propaganda yapan “Güneş Ne Zaman Doğacak?” filmini gösterilmesini engelledik. Çok yerde (Ruhr bölgesi, Hessen, Baden Württemberg eyaletlerinde ve Augustburg gibi şehirlerde) faşistlere karşı fiziki mücadeleye girdik. Onlarca yoldaşımız tutuklandı vb.

12 Eylül...

- 12 Eylül AFC döneminde de çok etkin ve kitlesel faaliyetleriniz söz konusu.

- 12 Eylül AFC’sinin haberini aldığımız an hemen merkezi bir protesto yürüyüşünü yapmaya karar verdik. Diğer devrimci örgütlerinin de katıldığı bu yürüyüş Frankfurt’ta yapıldı.

Aynı gün Kuzey Almanya’da Hildesheim’de ikinci yürüyüş yapıldı. Bu yürüyüşün burada yapılmasının nedeni, aynı tarihte Hildesheim’de bir NATO askeri tatbikatının yapılması ve o tatbikata Türk subaylarının da katılmış olmasıydı. Yürüyüşümüz bölge düzeyinde olmasına rağmen gerek coşku ve disiplin olarak gerekse de yoğun bir kitlenin katılmış olmasıyla nedeniyle adeta merkezi yürüyüş kadar, belki de ondan daha fazla ses getirdi.

Bu yürüyüşte bazı ilerici kuruluşlar, aynı zamanda o sırada Almanya’da askerlik yapan ABD askerleri de (ki ABD Devrimci Komünist Partisi üyeleriydiler) katıldı. Almanca, Türkçe ve İngilizce konuşmaların yanında 12 Eylül’ü protesto eden sloganlar atıldı. Yürüyüş doğrudan NATO karargahını hedef aldı ve karargah kapısına kadar gittik.

O dönemde miting, yürüyüş, afiş ve bildirilerle yoğun biçimde 12 Eylül teşhir edildi. Aynı zamanda Türkiye’deki baskı, tutuklama ve işkencelere karşı da önemli eylemler yapıldı. AFC’ye karşı çoğu kez diğer devrimci örgütlerle eylem birlikleri, ortak açlık grevleri örgütlendi. (Bu söyleşinin devamı sitede yayımlanacaktır.)

* Söyleşi dizisi devam edecek...

“Daha Güçlü Bir Örgütlülüğe İhtiyacımız Var!”

Almanya Türkiye İşçiler Federasyonu (ATİF), 2 Nisan Cumartesi günü Mannheim’da 40. Genel Kurulunu gerçekleştirdi. Bizler de ATİF yönetim kurulu üyesi bir arkadaş ile hem genel kurulda tartışılan siyasi perspektif hakkında hem de Almanya’da yaşanan ekonomik krizin göçmenler üzerindeki etkisi üzerine bir röportaj gerçekleştirdik.

- Bize ATİF’ten ve kongrenizden kısaca bahseder misiniz?

- Almanya’nın en eski göçmen örgütlerinden biriyiz. 46 yıldır kesintisiz mücadele yürütüyoruz. Bu anlamıyla 40. Genel Kurul bizim açımızdan önemli bir yerde duruyor. Pandemi sürecinde yoğun delege katılımı ile genel kurulumuzu gerçekleştirdik. Almanya’da 13 dernek ve birçok komitemiz var. Tüm derneklerden delegelerin gelmiş olması bu süreçte bizler açısından oldukça önemlidir.

- Tartışılan siyasi perspektif yazısı hakkında bilgi verebilir misiniz?

- ATİK’in “Emperyalist Saldırganlığa Karşı Ortak Mücadeleyi Yükseltelim” perspektifini ATİF olarak ele aldık. Yoğun ve verimli geçen tartışmaları üç başlık altında toplayabiliriz. İlki, emperyalistler arası çelişkiler ve Ukrayna.

Emperyalist-kapitalist sistem içinde bulunduğu ekonomik ve siyasal krizi savaş yolu ile çözmeye çalışıyor. Bölgesel savaşlarla nefes almaya çalışıyor ama her geçen gün daha da derin krizler yaratıyor. Bu da daha çok silahlanma, daha çok savaş demek. Halklara düşen ise ölüm, gözyaşı, yoksulluk ve göç. Perspektif yazısında vurgulanan nokta, “taraf” olmama meselesidir. Ne emperyalist Rusya ne ABD ve NATO! Bizim tarafımız bu emperyalist güçlerden birisi değil emekçi halkların tarafıdır.

Diğer bir tartışma, 3. Emperyalist Paylaşım Savaşı ve nükleer silahlanma idi. Bu kapsamda önümüzdeki süreçte hem sistemi teşhir etme hem de silahlanma ve emperyalist savaşa karşı ortak mücadelenin büyütülmesi tartışıldı.

Üçüncü başlık da Covid-19 salgını oldu. Bu başlık altında ise esasta egemenlerin bu süreci fırsata çevirmesi ve halklara baskı aracı olarak kullanması tartışıldı. Birçok gerici yasanın bu süreçte hızlı bir şekilde yürürlüğe girmesi, sağlık sisteminin çökmesi ve binlerce insanın hayatını kaybetmesi, bunun dışında ekonomik olarak sağlığa yeterli bütçe “ayırılmayan” Almanya’nın bir gecede silahlanma için 100 milyar Euro ayırması vb. tartışılan konular arasındaydı.

Anti-faşist mücadeleyi büyütelim!

- Göçmenlerle ilgili nasıl bir tartışma yürüttünüz?

- Bu konu özellikle bizim gibi göçmen örgütlerinin üzerinde durması ve güncel politika üretilmesi gereken bir mesele. Göç yollarında hayatını kaybeden binlerce insan ve Avrupa sınırında aç susuz, soğukta bekleyen yüzbinlerce göçmenin durumu tartışıldı. Bir şekilde Almanya’ya gelen göçmenlerin yaşadığı sorunlar ve devletin göçmen politikası üzerinden yükselttiği ırkçılık da tartışılan başka bir noktaydı.

- Almanya’da ekonomik kriz ve pandemi nedeniyle alınan “önlemler”in göçmenler üzerindeki etkisi ne ve ATİF bu konuda nasıl bir yol izleyecek?

- Tüm dünyada olduğu gibi Almanya’da da pandemi süreci egemenler tarafından fırsata çevrildi. Sosyal hak ve özgürlükler “güvenlik” adı altında ciddi anlamda yasaklanırken işçiler fabrikalarda çalışmaya devam etti. Yani emekçiler için “güvenlik” sadece eylem/miting gibi hak arama alanlarında sağlanırken fabrikalarda yüzbinlerce işçi yan ana çalışmaya devam etti. Bu tablo bile sistemin, çıkarı olduğunda insanların sağlığını önemsemediğinin göstergesidir.

Göçmenler için ise durum daha da vahim. Zaten sistematik ayrımcılığa maruz kalan göçmenler, korona önlemleri ve yaratılan korku havasından en fazla etkilenen kesimlerden biri. Özellikle ırkçı partilerin korona karşıtlığı üzerinden politikaları devlet tarafından el altından desteklenmiştir. Küçük grupların dahi biraraya gelmesine yasak koyan devlet, ırkçı partilerin önder-

liğinde yapılan eylemlere (binlerce insanın katılması ve maskesiz olunmasına rağmen) hiç ses çıkarmamış, görmezden gelmiştir.

Ama aynı devlet, göçmen kurumlarının ya da demokrat-devrimci kurumların yaptığı eylemlikleri engellemiş ya da çok az sayıda toplanmaya müsaade etmiştir.

İrkçilik körüklenerek birçok yerde göçmenlere yönelik saldırıları artırmıştır. Hanua katliamı buna en acı örnektir ve devlet bu katliamın “psikolojisi bozuk biri” tarafından yapıldığını öne sürmektedir.

Ekonomik olarak ise hayat her geçen gün daha da pahalı olmaktadır.

Bizlere düşen görev anti-faşist mücadeleyi büyütmektir. Süreç, göçmenler açısından daha da kötüye gidiyor/gidecek. Hem yerli dost kurumlar ile hem de devrimci-demokrat göçmen kurumlar ile daha fazla ortak mücadele alanı yakalamak zorundayız.

Ayrıca işçi sınıfı içinde yaygın olarak anti-faşist mücadeleyi yaymalı ve faşist saldırılara karşı politik ve pratik hazırlık yapmalıyız.

- Avrupa yeni bir göç dalgası ile karşı karşıya. Genelde Avrupalı devletlerin özelde ise Almanya’nın göçmen politikası nasıl?

- Biliyoruz ki, göçlerin en büyük nedeni emperyalist savaş politikalarıdır. Almanya’nın silah ticareti son süreçte üç kat büyümüştür. Yani insanların ölmesinde ve yaşadıkları yeri terk etmek zorunda kalmasında Almanya’nın payı büyüktür. Bizler yaptığımız çalışma ve yürüttüğümüz kampanyalarda, iltica hakkının insan hakkı

olduğu vurguladık ve bunun mücadelesini yürüttük/yürütüyoruz.

Ortadoğu, Afrika gibi ülkelerden gelen göçmenler çok daha zor koşullarda tutulmaktadır. Hem kamp koşulları hem de yaşam standartları oldukça kötüdür. Sağlık koşullarının elverişsiz olması hem sosyal hem de psikolojik olarak insanların zor durumda olması gelinen aşamayı gözler önüne sermektedir. Göçmenleri ucuz işçi gücü olarak gören Almanya, hem silah ticareti yaparak halkları katlediyor hem de insanları adeta köle gibi çalıştırıyor. Yüz binlerce mülteci çocuğun Almanya’ya geldikten sonra kayıp olduğu ve bunların ciddi bir kısmının pedofillere “satıldığı” artık bilinen ve resmi kurumlar tarafından da kabul edilen bir gerçekliktir.

Son süreçte Ukrayna’dan gelen göçmenler ile daha öncesinden Ortadoğu’dan gelen göçmenler arasında da ciddi bir ayırım yapılmaktadır. Ukrayna’dan gelen göçmenler görece daha iyi koşullarda tutulurken ve politikacılar tarafından “Bunlar bizim gibi insanlar” denilirken (burada yanlış anlama olmasın, biz tüm göçmenlerin çok daha iyi koşullarda yaşamasını savunuyoruz) «kara kafalı» göçmenler ise adeta esir kamplarında yaşamaktadır.

Devlet, kalifiye işçi olarak gördüğü Ukrayna halkını görece daha iyi koşullarda tutarken göçmenler arasındaki ayrımcılığı körüklemekte ve ırkçı politikalar geliştirmektedir.

- 23-24 Nisan ATİK’in (Avrupa Türkiye İşçiler Konfederasyonu) 26. Kongresi gerçekleşecek. Buna dair ne söylemek istersiniz?

- ATİF, federasyon olarak ATİK’e bağlı bir örgütlülüktür. Avrupa’da birçok ülkede ATİK’e bağlı federasyonlar vardır. Örneğin Hollanda, Fransa, İngiltere gibi. Bu anlamıyla ATİK Kongresi tüm federasyonların biraraya geldiği, Avrupa ‘ya dair siyasi/politik hat belirlediği ve 2 yıllık mücadele hattı çizdiği bir kongredir. Avrupa’da yaşayan tüm dostlarımızı kongremize katılmaya çağırıyoruz. Bizi ancak daha güçlü bir örgütlülük kurtaracaktır. ATİK Kongresi de bu anlamda önemli bir yerde durmaktadır.

- 40. Kongre vesilesiyle okurlarımıza söylemek istediğiniz bir şey var mı?

- Öncelikle Özgür Gelecek gazetesine teşekkür ederim. Nerede yaşarsak yaşayalım öz itibarı ile sorunlarımız aynı. Bu yüzden bu sorunlar çevresinde daha fazla birlikte hareket etmeye ve daha güçlü örgütlülüğe ihtiyacımız var. Herkesi bu bilinçle mücadele etmeye çağırıyoruz.

“Emperyalistlere, Kapitalistlere Karşı Savaşımızı Birleştirelim!”

Kısa sayılabilecek aralıklarla “üç halk ayaklanması”na ev sahipliği yapan Kolombiya’da, Kolombiya Komünist Partisi-Maoist (CPC-M) isimli partiden Alejandro Tapia ile yapılan söyleşi yapılmıştır.

Ayaklanmaların eşitsizlik ve kriz nedeniyle yaşandığının altını çizen Tapia, “Her ne kadar bazıları bu ayaklanmaların spontane geliştiğini söylese de aslında bunlar örgütlüydü” diyor.

- Merhaba, kısaca partinizi tanıyabilir miyiz?

- Merhaba... Kolombiya Komünistler Örgütü, MLM (OCC-MLM) ve Kolombiya’daki diğer Maoist gruplarla bir araya gelip komünistlerin yeniden inşasını sağlamaya çalışıyoruz. Bizler 1930’larda kurulan Kolombiya Komünist Partisi’nin devamı değiliz, fakat onun ideolojik-politik çizgisinin devamcısıyız. Kolombiya komünist partisi, revizyonist ve o, sonradan ikiye bölündü ve ardından da Kolombiya Komünist Partisi-ML’yi kuruldu. Kolombiya Komünist Partisi-ML’nin bir bölümü Maoist örgütlerle birleşip, Kolombiya Marksist Leninist Ligi’ni oluşturdu. Bizlerin çoğu bu Lig’den geliyor. Şu anki komünist partisinin bir bölümü köken olarak Lig’den geliyor, diğer bölümü ise Maoist diğer gruplardan geliyor.

Hepimiz MLM çizgiden geliyoruz. Bundan dolayı içimizde Troçkist, Hıncı çizgi hiç olmadı. Bu tartışmaların olmaması neticesinde parti içerisinde yoğunluklu olarak, Çin devrimi, Büyük Proleter Kültür Devrimi ve Kolombiya’da Maoizm’in başlangıcı ve gelişimi tartışıldı. ’80’li ve ’90’lı yılları içerisinde yürütülen en önemli tartışma ise Kolombiya’da MLM partinin kurulması ihtiyacıdır.

- Bu tartışmalar nasıl devam etti?

- Bu tartışma doğal olarak Kolombiya toplumunun tahlili, devrim programı ve esas güçlerinin kim olduğu vb. sorularını beraberinde getirdi. Komünist partisi içerisindeki tartışmalar, Peru’daki devrimin gelişimiyle paralel olarak yürüyordu. O dönem yapılan değerlendirme “Kolombiya, emperyalizm tarafından ezilen bir yeni sömürgeci; bürokrat kapitalizm ve bazı yarı feodal kalıntılar vardır” şeklindeydi. Yeni demokratik devrimin esas olduğu, bunun da kırlardan şehirlere mücadele geliştirilmesi ile olacağı, proletaryanın öncü güç olduğu, yarı proletaryanın da esas güç olduğu, aynı zamanda milli burjuva

ve küçük burjuvazinin de devrimin dost güçleri olduğu savunuluyordu. Devrim için gerekli üç gücün yaratılması ve yeni gücün özellikle kırsal alanda olması, kırsal alanda halk gücünü gerçekleştirmek ve şehirlerde halk komiteleri kurmak vb. Zira parti yer altındaydı ve açık faaliyetlerini kitle örgütleri aracılığıyla yapıyordu.

- 1. Kongrenizden bahsedermisiniz?

- 1. Kongremizde Latin Amerika devrimcilerinin birleşmesinin önemine ilişkin bir çağrı yaptık ve Simon Bolivar düşüncesini tartıştık. Aynı zamanda yeni bir komünist enternasyonalin kurulması çağrısı yaptık. Yeni komünist enternasyonal çağrısı yaptığımız dönem DEH’ten ayrıldık. Bizim yolumuz Yeni Demokratik Devrim, sosyalizm ve birçok kültür devrimi yaşayarak komünizme gitmek.

Proletarya ideolojisine Başkan Mao’nun katkılarının öncelikli olarak yansması ve Maoizm’i, Marksizm’in üçüncü ve en üst aşaması olarak gördüğümüz için Latin Amerika’da birçok partinin yaptığı gibi Mao’yu ortaya bir yanına Lenin ve bir yanına da Marks’ın resmini asarız. Büyük proleter kültür devrimini tanıyoruz, onun bize aktardığı öğrenimleri doğru görüyoruz.

1. Kongremizde ayrıca kitle çizgimizi Maoist kitle çizgisi doğrultusunda belirledik. Partinin 3 aracı inşa etmesi gerektiğini ve enternasyonal çizgimizi belirledik. Yeni Demokratik Devrim sürecinin süreklileştirmiş halk savaşıyla gerçekleştirebileceğinin altını çizdik.

- 2007’de de 2. Kongrenizi yaptınız.

- Evet, 2007 yılında yaptığımız 2. Kongremizde Kolombiya toplumunun analizini daha derin yaptık. Ve enternasyonal durumu ve bu enternasyonal durum içinde Latin Amerika’nın durumunu değerlendirdik. 2. Kongrede vardığımız sonuçlarla, 1. Kongre kararlarının bazılarını değiştirdik. Tartışmalardan biri Kolombiya’da kapitalizmin gelişimi üzerineydi. Kolombiya’da finans kapital 1976’da daha çok belirgin hale geldi. Bu gelişme, bizim ülkeyi yarı-feodal, yarı-sömürge değerlendirmemiz konusunda önümüze yeni sorular getirdi. Aynı zamanda bürokratik kapitalizm değerlendirmemizde de yeni araştırmalar yapmamızı gerektirdi.

Ayrıca ülkedeki kapitalizmin daha derin bir araştırması yapıldı.

2. Kongrede bunların yanında Latin Amerika’da ve Kolombiya’daki devrimci

akımlara daha çok önem vermek de tartışıldı.

Şu an 3. kongre hazırlığı içerisindeyiz.

“Ayaklanmalar, komünist partinin görevlerini tartıştırdı!”

- Kolombiya’da son yıllarda kısa aralıklarla üç halk ayaklanması oldu. Partiniz bunun neresinde ve süreci nasıl değerlendiriyor?

- Kolombiya’da 2019-21-21’de gerçekleşen ayaklanmalarda devrimci durum yükseldiğini gördük. Hem eşitsizlik hem de kriz durumu ayaklanmaları doğuruyor. Her ne kadar bazıları bu ayaklanmaların spontane geliştiğini söylese de aslında bunlar örgütlüydü. Bu ayaklanmaların önderliğini yapan Ulusal Grev Komitesi’ydi. Bu komitenin içerisinde 150’ye yakın örgüt bulunmaktadır. Bu örgütler işçi, köylülük, yerli halklar, öğrenciler ve MODEF vb. idi.

Bu komite içerisinde esas güç olan sosyal demokratlar ve Yeşiller’le çok yoğun tartışmalar yürütüldü. Ayaklanmalarda halk kitleleri çok yoğun olduğu için halk, önderlik yapmak isteyen örgütleri aşip geçti. Doğallığında bu, komitenin gidişatına ilişkin tartışmayı getirdi. Halk ayaklanması o kadar etkiliydi ki, baskılar daha da ağırlaştırdı. Komite bu baskılardan dolayı halkın güvenliğinin nasıl sağlanacağı vb. tartışmalar yürütüldü.

Ayaklanmalar, halk birliklerinin oluşmasını sağladı. Aynı zamanda komünist partilerinin önderliğine ilişkin teorik tartışmaların da önünü açtı. Parti bütün bu ayaklanmalara katılmıştır. Özellikle ülkenin kuzeyinde kömür-maden işçileriyle ve yerli halkların topraklarının savunulması mücadelesinde faaliyet yürüttük. Bazı halk birliklerinde bazılarında birlikte çalışıyoruz, bazılarında ise sadece biz varız.

Bu ayaklanmalar, komünist partisinin kitle içinde çalışması ve bu tür ayaklanmalarda komünist partinin görevleri konusunda bir tartışmayı getirdi. Aynı zamanda şehirlerde askeri savunma ihtiyacını da ortaya çıkardı.

“Birbirimizi daha iyi tanımayı umuyoruz!”

- Enternasyonal alanda Maoist partilerin ortak çalışmasını nasıl değerlendiriyorsunuz?

- Biz komünist partisi olmadan önce

DEH içerisinde yer aldık ve çok aktiflik. Bütün kampanyalara, faaliyetlere, tartışmalara katıldık. DEH içerisinde bizi izole eden tartışma ise enternasyonalist komünistlerin enternasyonal alanda nasıl çalışması gerektiği konusunda bize dersler verdi. Maoist enternasyonalist örgütlülüğünün kurulmasında iyi bir tecrübeydi. Aynı zamanda böylesi bir örgütün inşasındaki sınırları ve yetersizlikleri de açığa çıkarmış oldu. İdeolojik çizginin MLM olarak belirlenmesi çok önemliydi. Fakat pratik bize gösterdi ki herkes bu MLM çizgiyle hemfikir değildi. DEH-KOM, komünist partileri ve örgütleri halk savaşında uzaklaştığında büyük hatalar yaptılar.

Buradan bizim çıkardığımız diğer ders, bu tarz bir örgütlenmenin enternasyonal hareket için doğru bir şekil olmadığıdır. Bu tecrübe henüz yeni bir komünist enternasyonalin kurulmasının zamanı olmadığını gösterdi.

Biz ICOR’da yer alıyoruz. Çünkü ICOR’da pratik çalışma için bir koordinasyon komitesi var. Burada her örgüt kendi özerkliğini koruyor ve kendi çizgisi doğrultusunda hareket edebiliyor. Biz de mümkün olduğu kadar katılım sağlıyoruz. Ben de ICOR’un Latin Amerika temsilcisiyim. Partimiz ICOR’un önemli olduğunu düşünüyor ve bunun bir ayağı da diğer Maoist örgütlerle ilişkilenebilir. ICOR ne bir komünist örgütlenmedir ne de bir Maoist örgütlenmedir. ICOR’a Maoist olmayan devrimci örgütler de katılıyor. En önemli birlik noktası Troçkistler ve revizyonistlerin alınmaması.

Şu ana kadar ILPS içerisinde de önemli bir anti-faşist cephe olduğundan dolayı faal. Umarız ILPS kendi iç çelişkilerini kısa zamanda çözer. Çünkü şu an pasif bir durumdadır. Partimiz tabii ki öncelikli olarak Latin Amerikalı devrimci örgüt ya da partilerle ilişkilenebilmeyi önemsiyor.

- Türkiye’de komünist partisi bu yıl kuruluşunun elliinci yılını kutluyor. Bu vesileyle Türkiye’deki komünistlere bir mesajınız var mı?

- Kolombiya Komünist Partisi-Maoist adına elliinci yılında kadın ve erkek militanlarınızı sıcak duygularımızla selamlıyoruz. Emperyalistlere, kapitalistlere karşı savaşımızı birleştirmeyi umuyoruz. Proleter enternasyonalizm ile birbirimizi daha iyi tanımayı ve birbirimizi bilgilendirmeyi umuyoruz. Marksizm-Leninizm-Maoizm çizgisi doğrultusunda birleşelim.

PUSULA

Demokrasi Mücadelesi Siyasal İktidar Perspektifiyle Yürütülür

Ulaşım, sağlık, barınma vb. haklar tüm halkın yaşamını sürdürebilmeleri için olması gereken en temel haklardır. Ama geline aşamada AKP-MHP iktidarının zam yağmuru altında milyonlarca insan bu temel haklarını kullanmakta zorlanıyor. “Müşteri” garantileriyle yapılan otoyol, köprü ve hava limanları vasıtasıyla AKP’ye yakın şirketlere milyarlarca lira aktaranlar, sorun işçi ve emekçilerin haklı taleplerine gelince bu talepleri karşılama yerine “bayrak-vatan-ezan” nutukları atıyor.

Genel anlamda tarif edecek olursak: “Devlet, bir sınıfın diğer sınıf üzerinde tahakküm kurma aracıdır”. Nitekim kapitalist-emperyalist sistemde burjuvazi, işçi sınıfının amansız sömürsü üzerinden iktidarını sürdürmeye çalışır. TC gibi devletlerde ise bir avuç egemen sınıf dışında toplumun diğer tüm kesimleri yoğun sömürü altındadır. Demokratik hak ve özgürlükler yok denecek kadar azdır. Baskı ve sömürü üzerine kurulan sistem işçilere, emekçilere, kadınlara, LGBTİ+lara, doğaya, Kürt ulusuna ve azınlık milliyet ve inançlara düşmandır. Bugün AKP iktidarı şahsında olan da budur.

Devrimci ve komünistlerin temel görevlerinden biri bugün halk yığınlarının “Millet İttifakı” denilen burjuva kliğine yönelmesini engelleme yönlü devrimci çalışmalara hız vermektir. Her şeyden önce bu kötülüklerin kaynağı burjuva-feodal egemenlik sistemidir. Kapitalist-emperyalist sistem var oldukça zenginlikler mutlu bir azınlığın denetiminde olacaktır. Ve devlet denilen kurum da bu azınlığın çıkarlarını korumakla yükümlüdür. Doyasıyla karşımızda halkın çıkarlarını değil, bir avuç egemen sınıfın çıkarlarını koruyan ve bunun için halka her türlü eziyeti reva gören bir devlet gerçekliği vardır. Bu nedenle yoksulluğa, işsizliğe, açlık ve sefalete, ekolojik yıkıma vb. itirazı olan herkesin sistemle hesaplaşması gerekir. Bu ezenle ezilenlerin savaşımıdır.

Devlet ve devrim, demokrasi güçleri vb. kavramları tanımlamada anti-MLM anlayışların kitleleri olumsuz yönde şekillendirdiği bir süreçten geçiyoruz. Bu anlayışlar yığınların dikkatini siyasal iktidar bilinciyle anti-faşist, anti-emperyalist mücadeleye yöneltme yerine sistem içi mücadeleye hapsedmeye çalışmaktadır. Burada asıl olarak reddedilen sınıf savaşımıdır. Karartılmaya çalışılan devrim, sosyalizm ve komünizm mücadelesidir.

Elbette ki komünistler de reformlar uğruna mücadele ederler ama bu mücadeleyi iktidar

perspektifiyle yürütürler. Çünkü iktidar perspektifi yitirildiği anda hiçbir kazanımın garantisi yoktur, dahası mevcut dinamik güçlerin zamanla çözülmesi de kaçınılmaz hale gelir.

Yine demokrasi mücadelesi devrimden menfaati olan güçlerle yürütülür. Dolayısıyla demokrasi mücadelesi deyince aklımıza devrimden çıkarı olan sınıflar gelmelidir. Sınıf savaşımında kimi koşullarda egemen klikler arasındaki çelişkilerden yararlanmak mümkün olabilir. Ama muhalefette olan burjuva kliklerini demokrasi güçlerinin bir bileşeni olarak görmek kabul edilemez bir durumdur. Bu yaklaşımda sınıfsal bir analiz yoktur. Bir hayduttan kurtulmak için diğer hayduta destek vermek devrimcilerin, komünistlerin işi değildir. Koşullar ne kadar zor olursa olsun, kitlelere doğru mesajlar vermek, doğru hedeflere yöneltmek gerekir. Tehlikelere karşı kitleleri uyarmak, işçi ve emekçilerin sınıf düşmanlarını net ifadelerle ortaya koymak sınıf bilinçli devrimcileri gerektirir. Sınıf bilinçli devrimcilerin demokrasi güçleri deyince tarif ettikleri şey devrimci demokrasi mücadelesinin ittifak güçleridir ve bu süreçte bu güçlerle kurulan ittifaklar anti-faşist mücadele için önemli ve anlamlıdır. Demokratik hak ve özgürlükler mücadelesi için gerekli ve zorunludur. Aynı zamanda bu ittifak bileşenlerini daha da genişletmek için çaba sarf etmek gerekir. Diğer yanda faşist diktatörlüğünün saldırılarına karşı güçlü direniş mevzileri yaratmak lokal düzeyde süren direnişlere birleşik bir karakter kazandırmakla mümkün olabilir. Bu konuda ilkeli yaklaşımlar önemli ama daha da önemlisi yeri gelince daha esnek yaklaşımlarla direnişçi dinamikleri bir araya getirebilme başarısını gösterebilmektir.

Genel anlamda devrimden menfaati olan tüm sınıflar demokratik halk devrimi- demokratik halk iktidarı mücadelesinin özneleridir. Ve bu öznelerin öncüsü de proletarya partisidir. Siyasal iktidar perspektifinden koparılmış bir demokrasi mücadelesinin savunucusu olmak sınıf bilinçli devrimcilerin görevi değildir. Sınıf bilinçli devrimcilerin görevi stratejik hedeflerine hizmet eden demokratik istemleri mücadelenin her aşamasında gündemleştirmektir. Dahası böylesi bir yönelim içine girilmedikçe geniş yığınları örgütleyip zaferler elde etmek mümkün değildir. Tarihi tecrübeler bize hiçbir toplumsal devrimin tek bir çarpışmadan ibaret olmadığını, bilakis onlarca çatışmayı içerdiği gerçeğini göstermektedir.

Kavgada Ölümsüzleşenler

Osman Naci Güven: Liseli gençliğin aktif bir militanı olarak mücadele eden Osman Naci Güven, Bahçelievler Lisesi’nin önde gelen devrimcilerindendi. 21 Nisan 1977 günü devlete bağlı paramiliter çetelerin saldırısında şehit düştü.

İsmail Hanoğlu: Tokat doğumlu İsmail Hanoğlu mücadelesine PDA (Aydınlık) saflarında başladı. Daha sonra proletarya partisi ile ilişkilendi. Bir yıl sonra partisinin aktif bir militanı olarak çeşitli eylemlerde görev aldı. 20 Nisan 1978’de bir faşisti cezalandırmak için gittiği bölgede pusuya düşerek şehit düştü.

Nurettin Gül: 1941 yılında Dersim Mazgirt’e bağlı Kızılcık köyünde doğan Bereta parti isimli Nurettin Gül, Çukobirlik’te işçi olarak çalışıyordu. İşçi ve semt alanındaki çalışmalarda aktif olarak yer aldı. Adana Narlıca’da 26 Nisan 1980 tarihinde sosyal faşistler tarafından pusu kurularak katledildi.

Elif Ataklı: Elif Ataklı 26 Nisan 1981 tarihinde Almanya’da geçirdiği bir kaza sonucu yaşamını yitirdi.

Mehmet Beyhan: 1977 yılından itibaren proletarya partisi saflarında mücadele yürüten Mehmet Beyhan faaliyetleri nedeniyle gözaltına alındı. Gözaltında direniş geleneğini büyüttü. Daha önce DDKD’li (Devrimci Doğu Kültür Derneği) sosyal faşistler tarafından 9 kurşunla yaralanmış olan bedeni ağır işkenceleri kaldıramadı ve Nisan 1981’de Siverek’te Meydan Polis Karakolu’nda katledildi.

Metin Karataş: 1962 Ovacık doğumlu Metin Karataş, proletarya partisinin düşünceleriyle 1977 yılında tanıştı. 1979 yılında halk ordusu saflarında mücadelesine aktif olarak devam eden Karataş, 20 Nisan 1982’de Hozat’ta gittiği köyde düşman pususuna düşerek şehit düştü.

Şerif Ahmet Aslan: Nisan 1984

tarihinde İzmir Buca Hapishane’de yakalandığı bir hastalık sonucu yaşamını yitirdi.

Gızori Şehitleri: Dersim Hozat Gızori köyünde halk ordusu gerillalarıyla TC güçleri arasında çıkan çatışmada 21 Nisan 1987 tarihinde Ali Mete, Fecire Yıldırım ve Müslüm Yıldırım ölümsüzleşti.

Cihan Çetinkaya: Zeytinburnu’nda lümpen arkadaş çevresinden çıkıp devrimcilerle yeni tanışmıştı. Geleceği umut yüklü Cihan Çetinkaya, 1997’nin Nisan ayında Zeytinburnu’nda eskiden içinde bulunduğu arkadaş çevresinde çıkan kavgada hayata veda etti.

Davut Kirman: 1950 doğumlu Davut Kirman, Artvin Şavşatlı olup Gürcü milliyetindendir. Proletarya partisi ile ilişkileri geliştirmesinin ardından Nevşehir Hapishanesi’ndeki özgürlük eyleminden sonra olanaklarını tereddütsüz sunmuştur. Bir süre yaşadığı kopukluğun ardından 1996’da tekrar ilişkilenen Kirman, daha sonra tutsak düşmüştür. Tahliye olmasının ardından Nisan 1998’de örnek bir taraftar olarak yaşamını yitirmiştir.

Tokat Serkiz Şehitleri: 21 Nisan 1999’da Tokat Serkiz’de bir ihbarcı halk düşmanının verdiği bilgiler doğrultusunda köy halkına sezdirmeden, gizlice köyün belirlenmiş birkaç evine düşmanın yerleşmesiyle atılan hücre pususu sonucu çıkan çatışmada halk ordusu gerillaları Erol Özel ve Özgür Güler şehit düştü.

Dersim/Ovacık Mercan Vadisi Şehitleri: 25 Nisan 2000 tarihinde Dersim/Ovacık’ın Mercan Vadisinde halk ordusuna bağlı bir gerilla birliğinin Mercan Vadisi’nde bir pusu sonucunda düşmanla girdikleri çatışmada Yusuf Ayata, Hasan Akyol, Fehiman Bozgurt, Umut İl, Fikret Vural, Zeynel Erdoğan ve Mustafa Toptaş ölümsüzleşti.

Çelişmelerin Yer Değiştirmesi ve Birbiri Üzerindeki Etkileri (2/3)

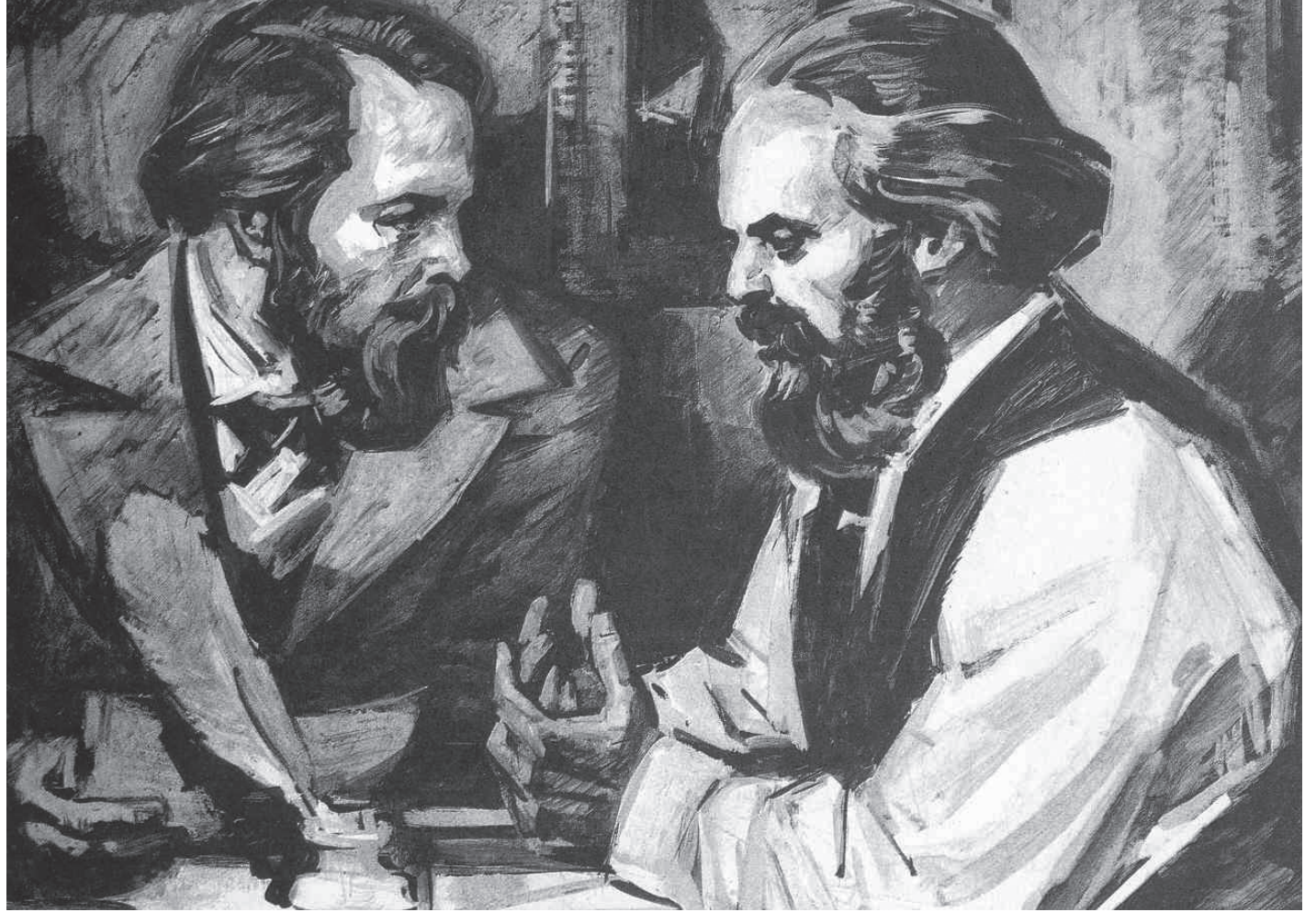
Marx, Engels, Lenin ve Stalin'in öğrencisi olduğunu söyleyen Mao, Marx'ın, belirttiği maddenin hareketinin diyalektik gelişimini soyutlamış ve tekrar pratiğe uygulamıştır. Bunun sonucu olarak da Çin Devrimi ortaya çıkmış ama Mao, Çin Devrimi'nin de hem geriye götürülmesinin önüne geçmek hem de durmadan gelişmesi gerektiğini söyleyerek Büyük Proleter Kültür Devrimi'ni (BPKD) başlatmıştır.

Bu, toplumsal bilincin toplumsal varlık üzerindeki etkisinin örneğidir. Ama, o bilincin ise doğaüstü güçlerden değil, yine o toplumsal varlığın en yüksek ürünü olduğuna herhangi bir kuşku duymadan vurgulanmıştır. Mao, Descartes'in; "düşünüyorum öyleyse varım"ından hareket etmiyor. Ve "felsefenin temel sorununa idealistçe yanıt veriyor" şeklinde bir yaklaşımla, Mao'da "tanrı" arayanlar, elbette yanılıyorlar. Mao'nun "tanrı"sı varsa o da proletarya ve halktır. Bu nedenle, kitlelere; "revizyonizmin karargâhlarını bombalayın" diyebilmiş diyalektik materyalistçidir.

"Eğer koşullar insanı biçimlendirmiyorsa, bu koşulları insanca biçimlendirmek gerekir" diyen Marx, insan bilincinin madde üzerindeki dönüştürücü, ona yeni bir biçim verici ve niteliğini değiştirici ve yeni bir niteliksel gücünü vurguluyor. Üretici güçler ile üretim ilişkileri arasındaki çelişme, bilinçli öznenin hareketiyle, eylemiyle yeni bir şeye dönüşebiliyor. Marx, bu görüşünü "Feuerbach Üzerine Tez"lerinde daha net olarak ortaya koyar.

Hem genel bir "proletarya"dan ve hem de bunun yanında, hatta başında, "sınıf bilinçli proletarya"dan söz ederiz. İkisi arasında, sınıfsal bir fark olmasa da bir bilinç farkı vardır. "Sınıf bilinçli" olmak o kadar önemli olmasaydı, bir etkisi, yönlendirici bir yanı ve elbette ki, belirleyici bir yanı olmasaydı, bundan söz etmek yerine, genel bir "proletarya"dan söz edilmekle yetinilirdi. Demek ki, sınıf mücadelesi içinde, proletaryanın iktidarı alması için buna gerek varmış. Marx'ın, yukarıdaki alıntısından böyle bir çıkarsamada yapılabilir ve aşağıdaki alıntı tam da bunu açıklıyor:

Marx ve Engels: "... gerçekte ve pratik materyalist için, yani komünist için sorun, mevcut dünyayı köklü bir biçimde dönüştürmek (revolutionieren), var olan duruma pratik olarak saldırmak ve onu değiştirmektir." 9

Marx, Engels, Lenin ve Stalin yazılarında "genellikle" sözcüklerine çok yer verirler. Çünkü doğada – çelişmeyi (hareketi) saymazsak- "mutlak" olan bir şey yoktur. Hareketin sonsuzluğu, zaman ve mekanın maddenin hareketi olduğu ve düşüncenin ise maddenin en yüksek hareket biçimi olduğu önermeleri vardır. Bu nedenle, "genellikle" vurgusu özel olarak kullanılır.

Burada söylenenler, nesnellikten kopuk olarak iradeciliği mi öne çıkarıyor yoksa bilinçli insanın koşulları değiştirebileceğini mi söylüyor? Elbette sonucusu. Toplumsal gelişmenin yasalarını açıklayan insan, toplumsal gelişmeleri de biçimlendirebilir, değiştirebilir ve onu insanca olmayan durumdan çıkarıp insanca bir duruma sokabilir. Yapılan ve yapılmak istenen de bu değil mi? Ya da biz komünistlerin yapmak istedikleri bunlar değil mi?

Mao'nun "bilincin maddeye dönüşmesi" önermesi tam da budur. "Koşulları insanca biçimlendirmek" önermesini Marx değil, Mao söylemiş olsaydı mekanik materyalistler için Mao, Marksizm'den "iki kere sapmış" olacaktı. Marx söylediği için ve de başka bir Marx daha olmadığından, böylece Marx, "idealist" olarak itham edilmekten de kurtulmuş oluyor. Yukarıda

örnek verdiğimiz devrimler, insanca olmayan koşulların insan eliyle, insan düşüncesiyle düzeltilmesi, biçimlendirilmesi ve değiştirilmesidir. Marksizm, salt dünyayı yorumlamakla yetinmez, onun esas yanı, onu değiştirmektir. Proletarya da bunun mücadelesini veriyor ya da ona böyle bir görev yüklüyoruz.

Mao'nun da Marx'dan alıntı olarak aldığı, "filozofların görevi salt dünyayı yorumlamak değil, onu değiştirmek" önermesi, düşüncenin önemi ve maddi yaşam üzerindeki etkisinin ya da daha geniş anlamda ele alırsak, toplumsal bilincin toplumsal pratik üzerindeki "aktif" etkisinin belirtilmesine yöneliktir.

Marx, teorisinin kitleleri kucaklamasının gücünü şöyle belirtir: "Kuşkusuz, eleştirinin silahı, silahların eleştirisinin yerini almıyor; somut güç, ancak somut güçle yenilebiliyor; ama teori de yığınla-

rı sarar sarmaz, somut bir güç durumuna geliyor." 10

Yani teori kitleler tarafından sahiplenilip onu eyleme dönüştürdüklerinde, o, teori olmakla kalmayıp somut bir maddi güç haline geliyor. Düşüncenin maddeye dönüşmüş hali budur. Mao'un söyledikleri bu yalın gerçekliğin dışında değildir.

Marksistlerin her zaman söylediği, "Marksizm kitleler de ete kemiğe bürünmelidir" önermesinin anlamının felsefi yönü, toplumsal bilincin toplumsal varlık (ya da düşüncenin madde) üzerindeki etkisinin ve onu dönüştürebileceğinin somut önermesi ve Marksist düşüncüyü kitlelerin sahiplendiği ve benimsediği taktirde ne-ri yaratabileceğinin açıklamasıdır. Ters, kendiliğindenciliğin öne çıkarılması, özellikle bilinçli öznenin ise oldukça tali plana atılmasıdır. Özneyi küçümseyen, salt nesnelciliği öne çıkaran yaklaşım, meka-

nik materyalistlerine özgü felsefi bir anlayıştır. Tarihi yapan halklar, tarihin öznesi olarak tarih sahnesinde yer alırlar. “Tarihi yapan halklar” önermesi kabul ediliyorsa, bilinçli öznenin de madde üzerindeki etkisi, ona biçim vermesi ve değiştirmesi de kabul edilir.

Konumuzla yakından ilgili olduğu için, Engels’in 1890’da Joseph Bloch’a yazdığı mektuptan buraya bir pasaj aktaralım: “... Materyalist tarih anlayışına göre tarihte belirleyici etken, son kertede gerçek yaşamın üretimi ve yeniden üretimidir. Marx da ben de bundan daha çoğunu hiçbir zaman ileri sürmedik. Bundan ötürü, herhangi bir kimse ekonomik etken biricik belirleyicidir dedirtmek üzere bu önermenin anlamını zorlarsa, onu, boş, soyut, anlamsız bir söz haline getirmiş olur. Ekonomik durum temeldir, ama çeşitli üst yapı öğeleri –sınıf savaşımının politik biçimleri ve sonuçları- savaş bir kez kazanıldıktan sonra kazanan sınıf tarafından hazırlanan anayasalar vb. –hukuksal biçimler, hatta bütün bu gerçek savaşımın onlara katılanların beyinlerindeki yansımaları, siyasal, hukuksal, felsefi teoriler, dinsel görüşler ve daha sonra bunların dogmatik sistemlere gelişmeleri- hepsi de tarihsel savaşımın gidişi üzerinde etki yapar ve bir çok durumda özellikle onların biçimini belirlerler.”¹¹

Mao da Engels de esasta belirleyici olanın ne olduğunu açık olarak belirtiyorlar. Ama, esas temel üzerinde, onun yansımalarının da onun üzerindeki etkisinin ve hatta zaman zaman biçimini belirleyebileceğini, geniş örnekler vererek ortaya koyuyorlar. Peki, Engels’in ve Marx’ın bu görüşleri bilinmiyor mu? “Bilinmediğini sanmıyoruz.”¹² Tersine, bütün mekanik Mao eleştirmenleri, Engels’in bu sözünü alıntılarla. Ama, onun anlamının içeriğini ise sessizleştirirler. Marx ve Engels’in tarihsel önermesinin içeriğini zorlayarak, onu güdüksüzleştirip adeta metafizikleştirirler. E.Hocacıların yaptığı aynen budur.

Engels’in aynı mektubunun son paragrafı da diyalektiği anlamak isteyenler için oldukça öğreticidir: “Bütün bu baylarda eksik olan şey, diyalektiktir. Onlar burada neden, sonuçtan başka bir şey görmüyorlar. Bunun tatsız tuzsuz bir soyutlama olduğunu, bu türlü kutupsal, metafizik karşıtlıkların, gerçek dünyada ancak bunalmalar sırasında var olduklarını; tüm engin gelişmenin (iktisadi hareketin en güçlü, en ilk, en kararlaştırıcısı olduğu güçlerin eşitsiz olmalarına karşın) karşılıklı-etki biçiminde sürüp gittiğini; bu

gelişmede mutlak hiçbir şey olmadığını, her şeyin görece olduğunu göremiyorlar. Onlar için Hegel yaşamadı.”¹³

Ayrıca, Rus devrimci hareketi içinde de bu tür tartışmalar olmuştur. Ekonomik mücadeleyi ve onun belirleyiciliğini öne çıkarıp siyasal mücadeleyi küçümseyenler de aynı yanlış anlayıştan hareket etmişlerdir. Lenin, ekonominin belirleyiciliği anlayışından hareket ederek sınıf mücadelesini ekonomik mücadeleyle sınırlayan Rus ekonomistlerini eleştirmiştir. Ekonomik mücadeleyi öne çıkaran Rus oportünistleri de, Engels’in sözünü ettiği, “son kerteyi”, adeta tek bir neden olarak ele almaları, Marksizm’i yanlış kavramalarından kaynaklanmıştır.

İşçilere siyasal bilincin dışarıdan verilmesini kabul etmeyenler, kendiliğindenci mücadeleyi öne çıkaranlarda bu yanlış anlayışlardan hareket ederler. “Dışarıdan bilinç götürmeye gerek yok, işçiler ekonomik mücadele içinde siyasal bilinci elde eder diyenlere”, Lenin haklı olarak karşı çıkmış ve bu anlayışı ekonomizm olarak değerlendirmiştir. Ekonomik ve siyasal sorunlara mekanik olarak yaklaşanların, kendiliğindencilikten kurtulmaları da söz konusu olamayabilir. Felsefi olarak birincisi diğerini teorik olarak koşullandırır. Yine Rusya’da, Narodniklerin, “geri bir ülkede sosyalizm olmaz” yaklaşımları da ekonomik alt yapı belirleyiciliğini her şeyin üstünde tutmalarından kaynaklanmıştır ve bu anlayış onları “köylü devrimcisi” olarak kalmalarına neden olmuştur.

Mao’nun, toplumsal varlığın belirleyici olduğuna ilişkin görüşlerine çok örnek

verilebilir. Örneğin, Çin toplumundaki gelişmeleri ele aldığı 1957 konuşmalarında bolca yer alır: “İnsanın bilincini belirleyen, onun toplumsal varlığıdır.”¹⁴ Ayrıca: “Diyalektik materyalizm için göreceli ve mutlak doğru arasında aşılabilir bir uçurum yoktur” diye belirtir Lenin.¹⁵

Marx, Engels, Lenin ve Stalin yazılarında “genellikle” sözcüklerine çok yer verirler. Çünkü doğada –çelişmeyi (hareketi) saymazsak- “mutlak” olan bir şey yoktur. Hareketin sonsuzluğu, zaman ve mekanın maddenin hareketi olduğu ve düşüncenin ise maddenin en yüksek hareket biçimi olduğu önermeleri vardır. Bu nedenle, “genellikle” vurgusu özel olarak kullanılır.

Marx, “Ekonomi Politğin Eleştirisine Katkı” adlı eserine yazdığı o bilinen meşhur önsözünde şöyle der: “Maddi hayatın üretim tarzı, genel olarak toplumsal, siyasal ve entelektüel hayat sürecini koşullandırır.”¹⁶

Görüldüğü gibi, Marx da burada, hem de en temel konuda ve “maddi üretimin belirleyici” olduğu bir noktada “genel olarak” (Almanca çevirisinde de bir yanlışlık yoktur) kavramlarını kullanıyor.

Yine Engels’in, “Doğanın Diyalektiği” adlı yapıtından buraya, konumuzla ilgili bir pasajı aktaralım: “Felsefe gibi doğa-bilim de şimdiye kadar insan faaliyetinin kendi düşünceleri üzerindeki etkisinin tamamen ihmal etmiştir; her ikisi de ancak bir yandan doğayı, öte yandan düşünceyi bilirler. Oysa tek başına yalnız doğa değil, doğanın insan tarafından değiştirilmesi, insan düşüncesinin en başta gelen ve en

önemli temelidir ve insan, doğayı değiştirmeyi öğrendiği ölçüde zekası da gelişmiştir. Bundan dolayı, örneğin Draper ve diğer bilginlerde az çok görülen ve yalnızca doğanın insan üzerinde etkin olduğunu ve her yerde yalnızca doğal koşulların insanın tarihsel gelişimini belirlediğini öne süren tarihin doğacı (natüralist) kavramı tek yanlıdır ve insanın da doğa üzerinde etki yaptığını, onu değiştirdiğini, kendisi için yeni var olma koşulları meydana getirdiğini unuttur.”¹⁷ (Devam edecek)

Dipnotlar

9- Alman-İdeolojisi, s. 46 (Feuerbach’ın Sezgisel ve Tutarsız Materyalizm Eleştirisi bölümü)

10- Marx, Hegel’in Hukuk Felsefesi’nin Eleştirisi, s. 201, Birinci Baskı, Sol Yayınları

11- Marx-Engels, Seçme Yazışmalar 2, s. 235-236, açE, Birinci Baskı, Sol yayınları

12- Engels, Conrad Schmidt’e (Londra, 5 Ağustos 1890, Seçme Yazışmalar-2, s. 233) ve Franz Mehring’e (Londra, 14 Temmuz 1893) yazdığı mektuplarda da bu konuyu “savsadıklarını” söylemiştir.

13- Marx-Engels, Seçme Yapıtlar, s. 600, Birinci Baskı, Sol Yayınları

14- Mao Zedung, c. 5, s. 483

15- Lenin, MA, s. 157

16- Karl Marx, Önsöz, 1859, Ekonomi Politğin Eleştirisine Katkı, s. 25, açÖG., 4. Baskı, Sol Yayınları

17- F. Engels, Doğanın Diyalektiği, s. 293, açFE, Dördüncü Baskı, Sol Yayınları

107 Yıldır Bitmeyen Acı: Ermeni Soykırımı!

Tarih şimdiye kadar yıkımların en korkuncu olan iki emperyalist paylaşım savaşına tanık oldu. I. Emperyalist Paylaşım Savaşı'nda 17 milyon, II. Emperyalist Savaşı'nda ise 65 milyon insan hayatını kaybederken iki savaş da arkasında onarılması mümkün olmayan çok büyük bir yıkım ile trajedi bıraktı. I. Emperyalist Savaşta Osmanlı Türkiye'sinde İttihat ve Terakki, savaşı fırsat olarak değerlendiren, Ermeni ulusunu yaşadığı topraklar üzerinden "Tehcir Karar"ı ile kırıma tabi tutup 1.5 milyon Ermeni'nin yok edilmesine sebep olurken, II. Emperyalist Savaş ise A. Hitler Almanya'sında 6 milyon Yahudi'nin öldürülmesiyle sonuçlandı.

Kana doymayan emperyalizm ve uşakları tarafından "barış", "insan hakları", "demokrasî" gibi insanlığın kutsal değerleri ayaklar altına alınarak, halen bugün 21. yüzyılda bütün hızıyla yıkım ve trajedi devam ediyor. Tamamen emperyalist haydut devletlerin çıkar dalaşından kaynaklı savaşlar, insanlık trajedileri ile soykırımlar yaşatırken, örneğin Ukrayna halkı özgülünde yaşanan korkunç tablo, Ermeni-Yahudi soykırımını aratmayacak durumdadır.

Ermeni halkının soykırıma uğramasının ardından 107 yıl geçmesine rağmen suçluların hesap vermemesi yeni soykırımların önünü açmıştır. Halklar her dönem emperyalistler ve uşaklarının siyasi çıkarlarına kurban edilerek saldırı ve katliamların üstü örtülmüştür.

Adolf Hitler, bu gerçeği; "...tüm olanlara rağmen bugün Ermenilerin imhasından bahseden kim kaldı ki?" diyerek itiraf etmiştir.

Örneğin bugün yine Rusya emperyalizmi ile ABD-AB emperyalizmi arasında yaşanan ve pazar paylaşılması için yürütülen haksız savaşta en çok zarar gören Ukrayna halkı olmuştur. Putin'in yeni çar ordusu, bu işgal saldırısıyla bütün dünya halklarının tepkisini toplamıştır. Yoğun bir bilgi kirliliği altında hangi saldırıyı kimin yaptığı, katliamların kimler tarafından gerçekleştirildiği manipüle edilmekte, ilk önce gerçekler katledilmektedir. Ancak gerçek olan bir şey var ki; o da; bu ve benzeri emperyalist savaşlarda en büyük zararı ezilen halklar görmekte, binlerce insan katledilmekte, milyonlarca insan göç yollarına düşmektedir.

Yukarda aktardığımız "Ermenilerin imhasından bahseden kim kaldı ki?" sözlerini dünya halklarının başına bela olan faşizmin Polonya'nın işgali ve yok edilmesi öncesinde Hitler'in kurmayları ile yaptığı 22 Ağustos 1939 tarihli gizli bir toplantıda sarfettiği bilinmektedir. Aynı konuşmasında faşist Hitler'in bir başka katliamcı Moğol lideri Cengiz Han için şu ifadeleri kullandığı da

bilinmektedir: "...Biz gücümüzü hızımızdan ve acımasızlığımızdan alıyoruz. Cengiz Han milyonlarca kadın ve çocuğun ölümüne yol açtı. Planlı bir şekilde ve vicdanı sızlamadan... Tarih onun şahsında sadece bir devlet kurucusu görüyor. Gücsüz bir Batı Avrupa medeniyeti benim hakkımda ne diyeceği umurumda bile olmaz..."

"...Onlar leh kökenli ve leh dilini konuşan erkek kadın, çocuk yaşlı her kim varsa hepsini gözlerini kırpmadan ve acımadan öldürmek için emir aldılar. Bize gereken yaşam alanını ancak bu şekilde ele geçirebiliriz..."

"Kalplerinizi acımaya kapatınız. Merhametsizce hareket edin. Hakkını alması gereken 80 milyon insan var. Bunların varlığı güvence altına alınmalıdır..."

"Güçlü olan haklıdır. Sertlik üstündür..."

Bu değerlendirmeler elbette bilinmiyor değildi. İlk önce Berlin'de bulunan İngiliz Büyükelçiliği, bu konuşmaları İngiliz hükümetine ulaştırdı. Sonrasında ABD'de New York Times gazetesinde yayınlandı. 1945 yılında ise Nürnberg Uluslararası Askeri Mahkemesi'nde, Nazilerin yargılandığı davalarda delil olarak savcılığa sunuldu. Kısacası başta Ermeni ulusunun soykırımdan geçirilmesi ve bu suçun cezasız kalması olmak üzere Hitler faşizmi "tarihten ders çıkartmıştı!"

Hitler, M. Kemal Hayranıydı!

Hitler faşizminin başta İttihat ve Terakki ardından da Kemalistlerin sürdürdüğü Ermeni-Rum ve Süryani soykırımından "öğrenmeleri" dahası bu soykırımlarda rolü olan Alman emperyalizminin subaylarının daha sonradan Nazi Almanya'nda önemli görevler üstlenmeleri manidardır. Bizzat Hitler'in M. Kemal hayranı olduğu da bilinmektedir. Hitler, 1933'te Milliyet'e verdiği bir söyleşide M. Kemal'i "yüzyılın en önemli adamı" diye nitelemiş ve "Atatürk'ün Türkiye'yi kurmak için liderlik ettiği başarılı kurtuluş mücadelesinin, 1920'lerin karanlığında kendisine, Nasyonal Sosyalist hareketin de başarılı olacağına dair güven verdiğini" ifade etmiş ve Türkiye'deki hareketi, "parlayan yıldız" olarak tanımlamıştı. Ayrıca 1938 yılında, gazeteci ve siyasetçilere kendi doğum gününde yaptığı açıklamada, "bir ülkenin kaybettiği kaynakları yeniden seferber etmesinin ve canlandırmasının mümkün olduğunu ilk kez M. Kemal'in gösterdiğini" açıklamış ve M. Kemal'den bir "öğretmen" olarak söz etmiş, "Mussolini ilk öğrencisiydi, ben de ikinci" diyebilmiştir.

Hitler'in M. Kemal hayranlığının bir diğer örneği 4 Mayıs 1941'de yaptığı parlamento konuşmasıdır. Burada "Türkiye, Dünya Savaşı'nda bizim müttefikimizdi. Jön Türkiye'nin büyük mahir yaratıcısı, o zaman

şansın terk ettiği ve kaderin korkunç sillesini yemiş müttefiklerin ayaklanması için harika bir rol model sunan ilk kişiydi" demektedir.

Hitler'in M. Kemal'e duyduğu hayranlığa ve onu örnek almasına dair belge ve iddialar Stefan Ihrig'in kaleme aldığı "Nazilerin Hayalindeki Atatürk (Atatürk in the Nazi Imagination)" isimli kitapta bulunabilir. Kitapta, paylaşım savaşı sonrası "küllerinden doğmak isteyen" Almanların, İttihat Terakki'den Kemalistlere bir devamlılık içerisinde gerçekleştirilen "kurtuluş savaşı"-nı (diğer ifadeyle Ermeni-Rum-Süryanilerden kurtulma başarısını!) örnek aldığı belgeleriyle sunulmaktadır.

Bu süreçte, "iç tehdit" olarak değerlendirilen Ermeni, Rum ve Süryanilerin zor kullanarak ve/veya katledilerek uzaklaştırılmaları, Hitler açısından Yahudilerden kurtulma anlamında örnek olmuştur. Nitekim Hitler de bu gerçeği Kavgam kitabında "Türklük yavaş yavaş ölüyordu; ama boyun eğdirilmiş ıvr zıvr halklardan boşalan zehirden, Akdeniz kıyısındaki halkların, Levantenlerin, Rumların, Ermenilerin ve dirençli yabani otlar gibi her yeri kaplayan Yahudilerin o ünlü tükürüğünden ölüyordu" şeklinde ifade ediyordu.

"Tek bir Ermeni kalmayacak!"

İnsanlığın gördüğü iki büyük emperyalist paylaşım savaşında da Alman emperyalizmi yer almıştır. Her iki savaşta da Osmanlı Türkiye'si ve TC devleti (her ne kadar II. Paylaşım Savaşı'nda TC "tarafsız" kalmış görünse de) Almanlar ile beraber hareket etmiş ve müttefik olmuşlardır. Bugüne kadar devam eden Almanya-Türkiye ilişkilerinin köklü geçmişi olduğu için Almanya hiçbir zaman Türkiye'yi kaybetme diye düşüncesi olmamıştır. Aksine günümüz dünyasında Almanya, Türkiye'nin yağma-talan-işgal ile savaş politikalarına göz yummuş, prim vermiştir. I. Paylaşım Savaşı'nda kurtlar sofrasında sonradan yer alan Almanya, İngiliz-Fransız-Rusya'ya karşı Osmanlı üzerinden, ortak çıkarlar hesaplanarak yayılmacılık politikaları geliştirmişlerdir.

Alman emperyalizminin Balkanlar'dan, Kafkaslar'a Ortadoğu'ya kadar gözü hep enerji kaynakları üzerinde olmuştur. Bakü petrol yatakları, Orta Asya'da Türk Cumhuriyetlerinde gaz, Ortadoğu'da Musul-Kerkük'e kadar petrol yataklarının sahibi olmak için Bağdat demiryolları inşa etmişlerdir. Bütün bu emperyalist projelerin önünde "engel" olarak gördükleri Anadolu'da Ermeniler ile Hristiyan halklar için tehcir ve tenkil ile ortadan kaldırılmaları adına Abdülhamit, İttihat-Terakki ve Kemalistlere kadar süreklilik içinde planlarını hayata geçirdiler.

Alman emperyalizmiyle bu birliktelik II.

Paylaşım Savaşı'nda da devam etti. Hitler Almanyası ile müttefik olundu. Kemalistler, Stalingrad ile Kafkaslar'ın düşmesini dört gözle beklediler. Türk ordusu da bu arada Ermenistan sınırına yığınak yaptı, Moskova'nın düşmesini bekledi. Ama Sovyet halkları, Anavatan Savunması-Kahramanlık Savaşı'nda Hitler faşizmine tarihi bir ders verdi. Doğu Ermenistan da böylelikle ikinci bir soykırım tehlikesinden kurtulmuş oldu.

Dönemin Başbakanı Şükrü Saraçoğlu o zaman şöyle diyordu; "Kızıl ordunun mahvolmasını candan diliyorum."

Nazi savaş suçlularının yargılandığı Nürnberg Uluslararası Askeri Mahkemelerinde Ermeni Soykırımı hakkında önemli raporlar kayıtlara geçmiştir. Hitler'in en yakın arkadaşı ama erken ölen ve mezar taşına "Her birinin yeri doldurulabilir, biri hariç Scheuber-Richter" diye yazdırdığı Scheuber-Richter, 1915 yılında Almanya'nın Erzurum Başkonsolos yardımcılığı görevinde bulunduğu dönem soykırım hakkında 3 rapor sunmuştur.

"Polis şefi Hulusi Bey'in dönüşünden sonra Erzincan-Tercan'da sürgün olayları üzücü bir hal aldı. Katliamlardan o sorumludur."

"Bir yetkilinin söylediğine göre savaştan sonra artık Türkiye'de Ermeni kalmayacak."

1908-1918 yılları arasında Jön-Türkler yönetimi altında olan Osmanlı-Türkiye'sinde bütün Türkleri biraraya toplamak -yani Balkanlar'dan Orta Asya'ya kadar-, hedefiyle Turancılık ülküsü, İttihat ve Terakki Partisi'nin dış politikasının ana hedefi olmuştur. Almanlar da kendi bölgesel çıkarları için Jön Türkleri desteklemişlerdir.

Savaş bittikten ve Almanlar yenildikten sonra "Osmanlı Türkiye'sini savaşa sokmak, Ermeni katliam suçlarından" İttihat ve Terakki Partisi'nin önde gelen kadroları hakkında İngiliz emperyalistlerinin baskısıyla göstermelik de olsa davalar açıldı. Burada da devreye Almanya girdi. Soykırımcı katiller yargılanmaktan kaçmak için yurtdışına kaçtılar. Talat-Enver-Cemal üçlüsü başta olmak üzere iki Doktor Bahattin Şakir ile Mehmed Nazım, Emniyet müdürleri Osman Bedri ile Hüseyin Azmi, soluğu Almanya'da aldılar. Almanya'ya sığınan İttihatçıların iade talebi ise Alman Dışişleri Bakanı tarafından "Talat bize karşı her zaman sadık davrandı ve ülkenizin kapıları ona daima açıktır" denilerek reddedilmiştir. Soykırım suçlarına rağmen yurtdışında rahat ve huzur içinde, yaptıklarının yanlarında kâr kalacağını zanneden İttihatçılar teker teker yakalanıp cezalandırılmış, Ermeni fedailerin elinden kurtulamamıştır. Aradan 107 yıl geçmiş olsa bile Ermeni Soykırımı hiçbir zaman unutulmayacaktır.

“Örgütlü ve Güçlü Bir, 1 Mayıs’ı Beraber Örmeliyiz!”

2022 1 Mayıs’ına sayısı günler kala işçi sınıfı ve emekçilerin “geçinemiyoruz” haykırışı günden güne artıyor. Süreç, işçi sınıfına açlık ve yoksulluğu dayatırken sermayeye ise zenginlik üstüne zenginliği sunuyor. Bu nedenle, bu 1 Mayıs işçi sınıfının bu düzene karşı sesini haykıracağı önemli bir tarih olacak. Özgür Gelecek gazetesi olarak Liman-İş Sendikası İstanbul Bölge Başkanı **Sinan Ceviz** ile 1 Mayıs’ı konuştuk.

- Merhabalar. İlk olarak şunu sormak istiyoruz; İki yıllık bir pandemi süreci ve bununla beraber sermayenin işçi sınıfına yönelik saldırılarına hız kazandırdığı bir dönemi geride bıraktık. Siz bu süreci kısaca nasıl değerlendirdiyorsunuz?

- Türkiye’de gelir arasındaki fark giderek derinleşiyor, en zengin daha da zenginleşmeye, fakir ise daha da fakirleşmeye devam ediyor. Pandemi döneminde de biz bunları çok konuşup tartışmıştık. Pandemi koşullarında istatistikler şunu gösteriyor; dünyadaki adaletsiz dağılım artışını sürdürüyor. Aynı dönemde Türkiye’deki en yoksulların gelirlerinde yüzde 3’lük bir azalma olduğunu görüyoruz. Ki bu yoksullaşma, 2022 yılında daha fazla arttı.

Bunun karşısına baktığımız zaman Türkiye’nin en zengin % 10’u, tüm gelirin % 54’üne sahip. Yani burada zenginleşen bir topluluk var. Bunlar çeşitli firmaların, şirketlerin sahipleri ve onların kâr marjı büyüyor ama fabrikalardaki işçiler, emekçiler her geçen gün daha da kötü şartlarda yaşamak zorunda kalıyor.

Bugün gerçek enflasyonun üçlü rakamlara dayandığını biliyoruz ama Türkiye İstatistik Kurumu’na (TÜİK) göre % 64 olarak ifade edildi. İktidar ise bugünkü durumu Ukrayna’daki savaşın yansımaları olarak bunu ifade ediyor. Biz sendikalar olarak uzunca bir zamandır Ortadoğu’da, bölgede ve bugün Avrupa’ya sızramış olan savaşların silah tükelleri, ilaç tükelleri ve aynı zamanda doğalgaz ve su rezervlerinin paylaşımı ile ilgili emperyalist güçlerin kendi arasında yürüttüğü rekabetin faturasını yoksulların ödemek zorunda kaldığı bir savaş olarak görüyoruz. Bu da beraberinde göç dalgalarını getiriyor. Türkiye’de de mil-

yonlarca göçmen işçi kardeşimiz burada yaşamını sürdürmeye çalışıyor.

Bu koşulları da düşündüğümüzde dünyadaki gidişat, Türkiye’de de ekonomik anlamda bir olumsuz gidişat ortaya çıkarmış durumda. Yani bir kriz var, bir yokluk var ve bunun nedeni zenginlerin kendi konforları zedelenmesin diye işçilerin daha fazla çalışmasını, daha az ücret almasını dayatmasıdır. Biz sendikalar olarak bu tabloya itiraz ediyoruz ve 1 Mayıs’ta tüm bunlara karşı en güçlü itirazımızı ortaya koyalım diye herkesi alanlara çağırıyoruz.

- Bahsettiğiniz gibi işçi sınıfına yönelik yoğun bir saldırı dalgasından geçiyoruz. Buna karşı sınıfın eylem ve direnişleri de artmış durumda. Kendiliğinden eylemlerin de çok fazla olduğunu görüyoruz. Sizce sendikalar bu sürece yanıt olabiliyor mu?

- Sendikalar tabii ki yeterli değil. Örneğin bizim sektörümüzde eylemler oldu, elbette ki biz bu eylemleri takip ettik ve sendikalaşma çağrısı yaptık. Ya da deri ve dokuma sektöründe eylemler oldu, oradaki sendikalar da sürece dahil olmaya çalıştı. Ancak genel anlamda şunu söyleyebiliriz; bu yılın ilk iki ayında 108 iş yeri ve 20.000 civarında işçinin gerçekleştirdiği eylemlerde sendikaların süreci yönetme ve yön gösterme konusunda çok başarılı bir süreç geçirdiklerini söyleyemeyiz. Bunun içerisinde daha lokal, tek tük örnekler var, başarılı örnekleri de var. Ama genel anlamıyla sendikaların kendi işkolunda olup olmaksızın bu işçi eylemlerine katkı sunmak konusunda zor bir süreci geçirdiklerini hepimiz gördük.

Şunu görmek lazım; geçinemiyoruz talebi giderek yükseliyor. Sendikalı yerlerde de, sendikasız yerlerde de insanlar yaşamlarını sürdürmekte zorlanıyor çünkü asgari ücret açlık sınırının çok çok altına indi. İktidar “yüksek miktarda zam yaptı” dese de hayat karşısındaki gerçeğe baktığımızda bunun bir anlamı yoktur. Artırdıkları ücret, hızlıca açlık sınırının altına inmiştir. Doğal olarak işçi sınıfı “geçinemiyoruz” ve “insanca yaşayabilecek bir ücret istiyoruz” talebini ön plana çıkardı. Bu eylemlerin iş bırakma ve grev biçiminde gerçekleşmesi ve kazanımla sonuçlanması önemlidir ancak orada tek

bir eksik var; Bu eylemler sendikalaşma eğilimine dönüşmemiştir. Sendikalaşmanın olmadığı, toplu sözleşmenin yapılmadığı yerlerde bütün haklar geriye alınabilir ve bunun sayısız örneği vardır.

Ayrıca bazı işyerlerinde “tamam, taleplerinizi karşılıyoruz” deyip, işçilerin işe geri dönmesini sağladıktan sonra ücret artışlarının gerçekleşmediği veya talep edildiği oranda gerçekleşmediği örnekler de yaşandı. İşçi sınıfının 200 yıllık mücadele deneyimi şunu göstermiştir; sendikalaşmak ve birlik olmak gerekiyor. Bunu gerçekleştirmemiz gerekiyor. Dolayısıyla bu yanın eksik olduğunu, sendikaların da bu süreçte yeteri kadar rol oynamadığını söyleyebiliriz.

Bazı şöyle tartışmalar oluyor, işçi sınıfını yeniden keşfetmeye çalışanlar, dernek çağrısı yapanlar vb. Bu tehlikeli şeylere izin vermemek gerekiyor. Önce şunu netleştirmemiz lazım; bize sendika lazım, birlik olmamız lazım ama tabii ki aynı zamanda da nasıl bir sendika olması gerektiğinin tartışmasını da yürütmemiz lazım. Yani demokratik işleyişe sahip olan, işçinin iradesinin yansıdığı bir anlayışı inşa etmemiz lazım. Biz hep şunu söylüyoruz; sadece üye olmak tek başına sendikalı olmak örgütlü olmak anlamına gelmiyor. Sendikalaşmak dediğimiz şey, örgütlenmek yani bir iş yerindeki işçilerin ezici çoğunluğunun veya tamamının iradesinin yansıtılabileceği bir mekanizmanın oluşturulması lazım. Tabii ki önümüzdeki süreç içerisinde bunu daha derinlikli konuşmamız lazım. Yoksa görünen köy kılavuz istemez. Her geçen gün daha da yoksullaşıyoruz.

Şimdi kamu sektöründe ve belediye-lerde toplu sözleşme görüşmeleri başladı. Sonra değişik sektörlerde toplu sözleşme görüşmeleri olacak ve bunların bir kısmı grevle sonuçlanacak. Bu dalganın yeniden büyütülerek ilerletilmesi lazım. Ya da asgari ücreti düşünelim; dedik ki asgari ücret açlık sınırının altına indi. “Temmuz ayında zam yapılır mı yapılmaz mı?” tartışması var. Bizim ise bu tartışmayı iktidarın iradesine bırakmadan kendimizin yapması gerekiyor. Çünkü bu 2016’ya kadar uygulanan bir şeydi. Yani asgari ücreti oransal olarak altı ayda bir zam artışı gerçekleştirdi ama bunu 2016’dan

sonra bir yasal düzenlemeyle kaldırdılar ve senede bire indi. Bir kere bunu da hedef olarak önümüze koymalıyız çünkü enflasyonun bu kadar dalgalı gittiği, sabahleyin 1 TL’ye aldığımız bir şeyi öğlen alamadığımız ekonomik atmosferde işçi sınıfının kendisini koruyabilmesi bakımından en az iki sefer artışı hedefleyen bir tartışma önemli ve bu tartışmayı 1 Mayıs süreci içerisinde gerçekleştirmemiz gerektiğini düşünüyorum.

-1 Mayıs’a kısa bir süre kaldı buradan 1 Mayıs’a ilişkin çağrınız nedir?

- İlk olarak derinleşen göçmen meselesini halen konuşuyoruz. Göçmenlere karşı “geldiler ekmeğimizi aldılar” algısı oluşturuluyor. Bizim şunu talep etmemiz lazım; bunu Rusya’nın Ukrayna’ya yönelik saldırısında da gördük artık dünyada insanlar göç ediyor, işçi sınıfı ve emekçiler daha güvenli yerlerde yaşamlarını sürdürmeye çalışıyor ve bunun sonu yok, yarın bizim başımıza da gelebilir. Din farkı, dil farkı, ırk farkı gözetmeksizin işçi sınıfının bir parçası deyip göçmenlerin bir statüde çalışmasını talep etmeliyiz ve onlarla birlikte bir mücadele yolu örgütlemeliyiz.

Bunu aynı zamanda dünyanın bütün işçileri ile yapmamız lazım. Savaşın içerisinde yoksulların katledilmesi ve eziyet çekmesi ancak böyle engellenebilir. Bizim “aynı sınıfın mensuplarıyız” diyerek bakmamız gerekiyor.

Bu 1 Mayıs’ı dünya çapında barış talebinin yükseltileceği gün olarak değerlendirmemiz gerekiyor. Üçüncü olarak ise birilerinin merkezi çağrı yaptığı durum artık zuldür ve bundan çıkmamız gerekiyor. Birleşik ve güçlü 1 Mayıs’ı birlikte işletmemiz lazım. İstanbul İşçi Sendikaları Platformu’nun bir çağrısı vardı; 1 Mayıs’ı işyerlerinden başlayarak örgütlemek üzerinden. Biz geçtiğimiz yıl aslında bunu oturtup 400’ün üzerinde iş yeri ve fabrikada bir hafta boyunca 1 Mayıs eylemleri gerçekleştirdik. Bu önemlidir çünkü 1 Mayıs’ın tarihsel olarak bize ne bıraktığını ne ifade ettiğini işyerlerimizde tartışıyoruz ve bunu değerlendirerek ilerletmeliyiz.

Artan Enflasyon Yoksullaşan Halk!

Türkiye’de milyonlarca işçi ve emekçi, artan hayat pahalılığı karşısında derin yoksulluk ile karşı karşıya. İçinde bulunduğumuz koşullar emekçileri, büyük bir ekonomik ve toplumsal bunalıma doğru hızla ilerletmektedir. Artan hayat pahalılığı, derinleşen işsizlik ve düşen alım gücü ile birlikte oluşan yaşam koşulları Türkiye halkının belini bükmemektedir. İşçi ve emekçilerin işsizlikle karşı karşıya kalması, asgari ücretin açlık sınırının altında ve ortalama ücret haline gelmesi, gelir artışlarının enflasyonun altında kalması gibi nedenler işçi ve emekçilerin yaşam koşullarını daha da kötüye doğru götürmektedir. Halkın günlük yaşamının bir parçası haline gelen ve her geçen gün derinleşen ekonomik kriz sadece maddi anlamda değil, manevi anlamda da halkı büyük bir buhranın içine sürüklemektedir.

2022 yılının ilk gününde iğneden ipliğe her şeye gelen yüksek zamlar daha ilk günden açıklanan asgari ücreti anlamsız kılmıştı. Devamında ardı arkası kesilmeyen zamlar halkın alım gücünün giderek düşmesine ücretlerin erimesine neden olmakla birlikte, halkın kitlesel olarak yoksullaşmasını da beraberinde getirdi. Doğalgaz, elektrik, su, ulaşım, kira, gıda, akaryakıt vb. temel gereksinimlere yapılan aşırı zam, halkı en temel ihtiyaçlarına karşılayamaz hale getirdi. On binlerce kişi elektriksiz, kış ortasında ısınmasız ve barınma hakkından yararlanamadan geçirmek zorunda kalmakta bu durum artarak devam etmektedir.

Tüketici Hakları Derneği’nin TÜİK ve Türk-İş’in verilerini kullanarak Türkiye’deki aç ve yoksul sayısı ile ilgili yapmış olduğu çalışma sonucuna göre Türkiye’de 25 buçuk milyondan fazla kişi açlık sınırının, 51 milyondan fazla kişi ise yoksulluk sınırının altında yaşamlarını sürdürmeye çalışmaktadır. Araştırma sonucuna göre toplamda 76 milyondan fazla kişi açlık ve yoksulluk sınırının altında yaşamını sürdürmektedir. Araştırma, alınan ücretlerin yaşamı ikame etmenin ne kadar altında olduğunu göstermektedir.

Ekonomik kriz ana gündem

Türkiye gündemini bir süredir Rusya-Ukrayna savaşı işgal ediyor gibi görünse de, ağırlığını her geçen gün daha fazla

hissettiren ekonomik kriz, milyonlarca işçi ve emekçinin esas gündemi olmayı sürdürüyor. Savaşın etkisiyle birlikte daha da artan hayat pahalılığı karşısında ücretleri hızla eriyen milyonlar yaşananların bedelini ödemeye devam etmekte.

R.T.Erdoğan’ın “Küresel emtia fiyatlarının artışı ülkemize de yansdı. Karadeniz’deki savaşta küresel dengesizliği artırdı. Elbette hayat pahalılığı sadece bizim ülkemizin sorunu değildir. Avrupa ülkelerinin çoğu bu durumla karşı karşıya... Asgari ücrette yılbaşında yaptığımız artışlarla bu telafiyi gerçekleştirmiştik. Küresel fiyat artışlarını vatandaşlarımıza olabildiği kadar geç yansıtmaya çalıştık” açıklamasını yaptığı toplantının hemen ardından TÜİK Mart ayı enflasyon rakamlarını açıkladı. TÜİK’e göre Mart ayında Tüketici Fiyat Endeksi (TÜFE) 5.46 artarken, enflasyon yıllık bazda yüzde 61.14’e yükseldi. Üretici fiyat endeksi (ÜFE) ise Mart’ta aylık yüzde 9.19 artarken, yıllık olarak yüzde 114.97’ye çıktı. TÜİK’in açıkladığı rakamlar son 20 yılın en yüksek enflasyonu olarak kayda geçmiştir. Üstelik bu rakamlara 1 Nisan 2022’de doğalgaz, elektrik, su vb. benzeri gibi ürünlere gelen zamlar dâhil değildir. Bu durum önümüzdeki dönemde enflasyonun yeni zamlarla birlikte yeni rekorlar kıracağını göstermektedir.

TÜİK’in verileri saptırarak açıkladığı rakam bile R.T.Erdoğan’ın konuşmasının gerçek dışılığını ortaya çıkarmak için ye-

terlidir. Diğer bir yandan TÜİK’in davalı olduğu akademisyen ve ekonomistlerden oluşan Enflasyon Araştırma Grubu’na (ENAG) göre, Tüketici Fiyat Endeksi (E-TÜFE) Mart ayında yüzde 11.93 arttı. E-TÜFE’nin son 12 aylık artışı ise yüzde 142.63 olarak gerçekleşti. TÜİK’in açıkladığı rakamlar ile ENAG’ın açıkladığı rakamlar arasındaki uçurum bize TÜİK’in verileri nasıl manipüle ettiğini göstermektedir. Örneğin: Et ve Süt Kurumu, ete yaklaşık yüzde 48 oranında zam yaparken, TÜİK hesaplamasında dana etinin değişim oranı yüzde 14.57 olarak yer aldı. Rusya-Ukrayna savaşının da etkisiyle raflardaki fiyatı yaklaşık yüzde 50 yükselen ayçiçek yağındaki artış, TÜİK’e göre sadece yüzde 13.34’te kaldı. Bu örnekler çoğaltılabilmektedir.

R.T.Erdoğan’ın haklı olduğu bir konu dünya genelinde enflasyonun yükselmesidir. Ancak TÜİK’in açıkladığı resmi verilere göre bile Türkiye, dünya enflasyon sıralamasında Mart ayı itibarıyla 7. sıraya yükseldi. Erdoğan’ın aynı konuşmada müjdelediği deterjan, sabun, tuvalet kağıdı, peçete, bebek bezi, yeme içme hizmetlerinin tamamında KDV’yi yüzde 18’den yüzde 8’e indirme kararı aldıklarını açıklaması, üç gün sonra açıklanan enflasyon rakamlarına bakıldığında bir anlamı kalmadığı ortaya çıkmaktadır.

Resmi verilere göre enflasyon Aralık’ta yüzde 36 iken, Mart ayında yüzde 61’e ulaştı. Yani resmi verilere göre dahi ücretler 3 ayda yüzde 25 eridi.

“En düşük maliyet bizde!”

Türkiye’deki yükseliş var olan krizin fa-turasının tamamen işçi ve emekçilere ödetilmek istemesinin bir sonucu olarak karşımıza çıkmaktadır. İktidar sürekli yenilediği ekonomi programının en yenisinde bu durumu net olarak ortaya koymuştur. TL’nin değersizleşmesi ile birlikte düşük ücretler ile ucuz ürün üreterek, kendi sermaye gurubuna daha fazla getiri peşinde olduğunu yeni ekonomik programı ile açıkça belirtmiştir. İktidarın her defasında yatırımcılara çağrı yaparken kullandığı “gelin yatırım yapın, en düşük maliyetler bizde” çağrısının sonucu olarak milyonlarca kişi açlığın, yoksulluğun cenderesinde yaşamak zorunda kalmaktadır. İktidar açıklamasında büyüme oranlarına değine-rek kendini övmektedir. Kimin büyüdüğü konusunda açıklama yapmamaktadır. Halk yoksullaşırken büyüyen sermaye sınıfıdır. Birçok iktisatçının “yoksullaştırıcı büyüme” olarak adlandırdıkları bu model ile halk ile sermaye sınıfı arasında uçurum daha da keskinleşmiştir. 76 milyondan fazla insanın açlık ve yoksulluk sınırı altında yaşadığı, halk gelirlerinde düşüş yaşarken, büyümenin ancak bu halkın yoksullaşması üzerinden sağlanacağı teorilere gerek duymaksızın açıkça ortaya çıkmıştır. Herkes yoksullaşırken büyüyen kimdir? ENAG’ın yaptığı araştırma ilk 100’deki firmaların 2020/21 döneminde iki kattan daha fazla kâr (yüzde 219) elde ettiğini belirtmektedir. Halk düşük ücret ve enflasyon döngüsünde ezilirken şirketler gelirlerini yoksullaşmanın hızı kadar artırmışlardır. Kendilerine gösterişli sahur yemekleri reva görürken, halka kuru ekmeği çok görmekte-dirler.

İktidar tarafından uygulanan ekonomi politikalarının sonucu olarak daha yüksek enflasyon ve işsizlik oranları ile birlikte yoksulluğun artarak yaygınlaşması karşımızda durmaktadır. İktidar, krizin yükünü tamamen halkın sırtına yıkan, adı yeni kendisi eski olan politikaların, halkı derin bir sefaletin içine sürüklemesi bu durumdan bir çıkış yolunun bulunması ile engellenecektir. Bu çıkış yolunun başlangıcını, topyekûn savaş başlatmış sermaye sınıfına irili ufaklı her alanda kıpırdanan direnişlerden ve tarihten aldığı birikimler ile emek, 1 Mayıs’ta kavgaya icap ettiğini haykırarak “buradayız, birlikteyiz” mesajı ile gösterecektir.

PÊŞEROJA AZAD | ÖZGÜR GELECEK | Sayı 259

Nisan Yayıncılık ve Basım Sn. Ltd. Şti. Yönetim Yeri: Katip Mustafa Çelebi Mahallesi Tel Sokak No: 25 Kat: 3 Daire: 9 Beyoğlu/İstanbul Tel: 0212 293 73 76 Sahibi ve Yazışleri Müdürü: Vedat Yeler
Baskı: Kuzey Veb Ofset Sanayi Ticaret LTD. ŞTİ. Tayakadın Yassıören Cd. No: 75/1 Tayakadın Köyü Arnavutköy/İstanbul Tel: 0212 682 61 62 Küçükköy V.D. 6010823413 YAYGIN SÜRELİ - ISSN: 2148-7367
Twitter | ozgur_gelecek Facebook | ozgur.gelecek.gazetesi

Krize, Açlığa, Yoksulluğa Yenilmeyeceğiz; HALK KAZANACAK

Enternasyonal proletaryanın birlik, mücadele ve dayanışma günü 1 Mayıs'a yürüyoruz! Zincirlerinden başka kaybedecek bir şeyi olmayan ve kazanacağı koskoca bir dünya olan proletaryanın, burjuvaziye başkaldırdığı, gücünü ve iddiasını gösterdiği güne 1 Mayıs'a yürüyoruz!

1889'da 2. Enternasyonal tarafından Uluslararası Birlik, Mücadele ve Dayanışma Günü ilan edilmesinden bu yana işçi sınıfının yepyeni bir dünyayı, halk iktidarı ve sosyalizmi kuracak yegane sınıf olduğunu, dosta düşmana ilan ettiği güne, 1 Mayıs'a yaklaşıyoruz!

2022 1 Mayıs'ını ekonomik ve siyasi krizin çığ gibi büyüdüğü, Koronavirüs pandemisiyle birlikte açlık, yoksulluk ve sefaletin yaşamı artık çekilmez hale getirdiği koşullarda karşılıyoruz.

Milyonlarca işçi ve emekçi, ardı ardına yapılan fahiş zamlarla mum gibi eriyen asgari ücretle geçinmeye çalışıyor. Akaryakıtta yapılan korkunç zam ve bu zammın domino etkisiyle elektrikten doğalgaza, temel gıda ürünlerinden ulaşım, hemen her alanda gerçekleşen zam furyası altında emekçiler yaşam mücadelesi veriyor.

Faşizm, işçi sınıfı ve emekçileri, kadın, LGBTİ+ ve gençleri; Kürtleri, Alevileri ve ezilen tüm toplumsal kesimleri, gelinen aşamada açlık, sefalet ve yoksulluk kısıcına mahkum etmiş durumda. Komprador burjuvazi ve toprak ağalarının iktidarı, kriz ve sömürden beslenen düzenin faturasını biz işçi ve emekçilere kesmek istiyor.

AKP-MHP iktidarı, Rus emperyalizminin Ukrayna'ya yönelik işgaliyle yaşanan savaşın arkasına sığınarak, "Avrupa'da fiyatlardan bizden yüksek" yalanlarıyla, ardı ardına açılan köprülerle, bol keseden "daha iyi olacak" yalanlarıyla "aya gidiyoruz, uzaya çıkıyoruz" nutuklarıyla emekçilerin sokakta, çarşıda, pazarda karşı karşıya olduğu çıplak gerçeği gizlemeye çalışıyor!

Savaş ve işgallerle yarattıkları ırkçı şovenist histeriyle emperyalist kapitalizmin yoksulluk ve sefaletin gerçek sorumlusu

1 Mayıs'ta Alanlara!

olduğu gerçeğinin üstünü örtmek istiyorlar. Savaşlarla halklar arasına kin ve düşmanlık tohumları atarak biraraya gelmelerinin önüne yeni engeller çıkarmak böylece sömürü düzeninin daha uzun süre sürdürmek istiyorlar.

İşçi sınıfı ve emekçilerin öfkesi ise her gün biraz daha büyüyor, sokağa taşıyor!

İşçi sınıfı, Kocaeli'den, İstanbul'a, Tekirdağ'dan Samsun'a, İzmir'den Mersin'e, Kayseri'den Antep'e, Van'dan Şırnak'a coğrafyamızın dört bir yanında insanca çalışma koşulları ve sendikal hakları için mücadeleyi büyütüyor.

Farsplas'tan, Yemek Sepeti'ne, Hepsi Jet'ten Trendyol'a, Migros'tan, Xiaomi Salcomp ve EnerjiSa işçilerine, işçi sınıfı sermayeye karşı haklarına ve geleceğine sahip çıkıyor. İşçi sınıfı, baskı, şiddet ve gözaltılarla hakim sınıfların yaratmak istediği sis bulutunu ağır ağır dağıtıyor;

umudun ve geleceğin sesleri dünden daha güçlü bir şekilde yankılanıyor!

Kadın ve LGBTİ+'lar nefret cinayetlerine, kadın düşmanlığına, homofobi ve transfobiye başkaldırıyor. Engelleme ve yasaklara, saldırılara karşı sokaklardan çekilmiyor, ısrarlı ve kararlı bir direniş hatını büyütüyor.

Kürt halkı, asimilasyona, inkara ve şovenist ırkçı saldırı-katliamlara karşı hala dimdik ayakta. "Bittiler tükendiler" diyenlere en güçlü yanıtı, 2022 Newroz'unda milyonlar olarak veriyor.

Geçinemeyen, barınamayan emekçilerin sesi bugün dünden fazla duyuluyor, daha kararlı, azimli bir mücadele, sokaklarda adım adım harlanıyor. Döviz ve kurdaki dalgalanmaya karşı sokağa çıkanlar, zamlara ve yoksulluğa karşı direnişe sarılanların sesi fabrikalarda, sanayi bölgelerinde, işçi sınıfının yükselen direniş sloganlarına

karşıyor. Krize, açlığa ve yoksulluğa mahkum edilmek istenen halk yığınları sesini, umudu büyütüyor, direnişi örgütüyor ve büyük bir öfkeyi besliyor!

Bu sinerji ve coşkuyu şimdi 1 Mayıs'a taşıma zamandır!

Şimdi esnek ve güvencesiz çalışmaya, taşeron sistemine dur demek için sesimizi yükseltme zamanıdır! Şimdi, krize, işsizliğe, yoksulluğa ve sefalete karşı gücümüzü birleştirme zamanıdır!

Şimdi bize sömürü ve zulümden başka bir şey vermeyen faşizme karşı birleşerek dayanışmayı büyütme ve mücadeleyi geliştirme zamanıdır! Şimdi emperyalist savaşlara karşı halkların birliği ve mücadelesini savunma ve sermaye düzenine karşı direnişi kuşanma zamanıdır!

Krize, açlığa ve sefalete yenilmeyeceğiz, Halk Kazanacak!

1 Mayıs'ta Alanlara!